

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EVERNIGHT PUBLISHING

LONELY NO WOLVES ROAD WOLF

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR
SAM CRESCENT

www.samcrescent.com

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

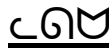
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

EVERNIGHT PUBLISHING

LONELY NO WOLVES ROAD WOLF

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR
SAM CRESCENT

EVERNIGHT YAYINCILIK

www.evernightpublishing.com

Telif Hakkı© 2025 Sam Crescent

ISBN: 978-0-3695-1330-4

Kapak Tasarımcısı: Jay

Aheer Editör: Lisa

Petrocelli

TÜM HAKLARI SAKLIDIR

UYARI: Bu telif hakkı ile korunan eserin izinsiz çoğaltılması veya dağıtılması yasaktır. Bu kitabın hiçbir bölümü, incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç, yazılı izin olmadan elektronik veya basılı olarak kullanılamaz veya çoğaltılamaz. AI Eğitimi yasaktır.

Bu eser bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler ve yerler kurgusal olup, gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

İÇİNDEKİLER

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

[Yalnız Kurt \(Kurtlar Yolu, #3\) Birinci](#)

[Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Bölüm Yedinci](#)

[Bölüm](#)

[Sekizinci](#)

[Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm On](#)

[Birinci Bölüm](#)

[On İkinci Bölüm](#)

YALNIZ KURT

Kurtların Yolu Yok, 3

Sam Crescent

Telif Hakkı ©

BİRİNCİ BÖLÜM

"O, karşılaşabileceğin en kötü adamlardan biridir."

"Kahvaltıda insan eti yediğini duydum."

"O tam bir şeytan."

Astrid Sinclair, Lord's Ranch'in uzun araba yolunda ilerlerken söylentileri ve uyarıları görmezden gelmeye çalıştı.

Doğduğundan beri No Wolves Road'da yaşayan Astrid, kurtlara ve batıl inançlara alışmıştı. Lord ile ilk karşılaştığı anı hatırladı. On altı yaşındaydı ve okuduğu kitaba o kadar dalmıştı ki, önüne bakmıyordu.

Lord olmasaydı, muhtemelen çoktan ölmüş olacaktı. Kendisine doğru gelen kamyonu görmemişti ve yola çıkmıştı, ama Lord onu yoldan çekip kurtarmıştı. Kolunu beline dolamıştı. Biraz iri yapılı olduğu ve okulda hem insan hem de kurt çocukların çoğu onunla dalga geçtiği için, kimsenin onu kaldıramayacağına emindi. Lord bunu çok kolay bir şekilde yapmıştı.

Tabii ki, sonra ona lanet olası aptal insan ve daha birçok renkli kelimeyle hakaret etmişti. Ancak ailesi onun ona ne dediğini umursamadı. Onu yaklaşan trafiğin önünden çekip kurtardığı için çok mutluydular.

Onu hiç unutmamıştı.

Yıllar boyunca, onun hakkında mümkün olduğunca çok şey öğrenmeye çalışmıştı. Şimdiye kadar çok az şey öğrenmişti. O yalnız bir kurttu.

söz konusu bir sürüsü yoktu. Kimse onu bir kadınla görmemişti. No Wolves Road'da pek çok etkinliğe katılmıyordu ve kasabada olduğunda genellikle mesafesini koruyordu.

Onda sosyal bir yan yoktu ve bu da herkesi daha da şüpheli yapıyordu. O ise onu hiç umursamıyordu. Aslında, on yıl önce onu kurtardığından beri, Lord'a yavaş yavaş aşık olduğunu fark etmişti. Bu felakete davetiye çıkarmaktı.

O bir kurttu.

O ise bir insandı.

No Wolves Road'da birkaç romantik ilişki yaşanmıştı, ama bunlar zorluklar olmadan gerçekleşmemişti.

Bu, onun şimdiye kadar yaptığı en büyük hatalardan biri olmalıydı, ama yirmi altı yaşında, iş ilanını görmüş ve başvurmaya karar vermişti. On sekiz yaşında liseyi bitirip üniversiteye gitmemeye karar verdiğiinden beri, yerel kütüphanede çalışıyordu. Tek sorun, maaşı çok yüksek olmaması ve hala ailesiyle birlikte yaşamasıydı. Lord'un ilan ettiği iş, yatılı bir pozisyondu ve o bu işi o kadar çok istiyordu ki, tadını alabiliyordu.

Ailesini seviyordu, ama evde yaşayan tek kişi oydu. İki erkek kardeşi uzaktaydı ve hayatlarının tadını çıkarıyorlardı. Üniversiteye gitmişlerdi, biri bir tür yatırım bankacısıydı, diğeri ise büyük bir şirkette reklamcılık yapıyordu. No Wolves Road'daki hayatlarını gizli tutuyorlardı. Bu kuralların bir parçasıydı.

Astrid kasabadan ayrılmak istemiyordu. Burayı seviyordu. Elbette kurtlar acımasızdı, ama insanlar da öyleydi. Nereye giderse gitsin, aynı tür kişiliklerle karşılaşacaktı, ama

farklı bedenlerde. En azından burası eviydi ve burayı seviyordu. Kırsalın yakınında olmayı ve temiz havayı solumayı seviyordu. Ayrıca, kasabayı çevreleyen kurtlar onu korumaya yemin etmişlerdi.

İnsanlar ve kurtlar uyum içinde yaşıyordu, bu yüzden güzel görünümlü çiftlik evine yaklaştı.

Kasabadaki birçok kişi, evi çok güzel tamir ettiğini söylemişti ve dış cephesi de çok güzeldi. Dış cephesi hoş bir krem rengindeydi ve pencere çerçeveleri koyu kahverengiydi. Çatıda artık delik yoktu. Lord, ev için çok zaman harcamıştı.

"Benim mülkümde ne halt ediyorsun?"

O sesi her yerde tanırdı. On yıl önce, onu aptal olduğu için azarladığı gün, sesi beynine kazınmıştı.

Verandaya bakınca, onun ellerini havluyla sildiğini gördü.

"Uh, randevum var." Boğazında kurbağa varmış gibi ses çıkardığı için hızla boğazını temizledi. Ona gülümsedi. "Ben Astrid Sinclair, telefonda konuşmuştuk. Evde kalacak bir hizmetçi için ilan vermiştiniz."

Bunun bir tür şaka olmadığını umuyordu. Bu adama büyük bir hayranlık duyduğunu söyleyecek kimse yoktu.

Astrid kolayca arkadaş edinemezdi, bu yüzden kafası hep kitaplardaydı, özellikle de en iyileri olan aşk romanlarında. Yaşı ilerledikçe, bu kitapların bazıları daha erotik hale geldi. Tabii bunu kimse bilmiyordu. İsteddiği

istediği kitabı okuyabilirdi ve kimse bunu bilemezdi, tabii omzunun üzerinden okumasalar, ki bu çok kaba bir davranış olurdu.

Lord ona bakarken, Astrid biraz rahatsız olmaya başladı.

"Bugün m?" diye sordu.

Telefonundaki metne hızlıca baktı. "Evet, bugün."
bugün."

Kafasının arkasını ovuşturdu. "Kahretsin, tamam, içeri gel," dedi.

Astrid, bu iş için başvuran çok sayıda insan olup olmadığını merak etti. Onu takip ederek verandanın merdivenlerini çıktı ve kapı kapanmadan önce hızla kapıyı yakaladı ve içeri girdi.

Ev rüyadan çıkmış gibiydi. Ana koridorda ahşap zeminler, st kata çıkan güzel bir döner merdiven vardı. Açık planlıydı, odalar arasında birkaç duvar vardı. Oturma odası, yemek odası ve mutfadı görebiliyordu. Muhteşemdi.

Lord, ellerini yıkamak için kullandığı bezi elinde tuttu ve onu içeriye doğru yönlendirdi.

"İş basit, evi temiz tut. Dağınıklığı sevmem, ayrıca beni ve çocukları beslemelisin."

"Srn m var?"

"Hayır, lanet olası bir çete yok. Benim için çalışan adamlarım var. Günün başında ve sonunda iyi, doyurucu bir yemek bekliyorlar. Her sabah dörtte başlıyoruz ve yedide kahvaltı istiyoruz. Akşam yemeği saat altıda, haftada beş gün. Eğer çocuklardan bazılarının yemek veya benzeri konularda yardıma ihtiyaı olursa, sana haber veririm ve iki katı para alırsın."

yardıma ihtiyaçları olursa sana haber veririm, sen de iki porsiyon yaparsın." Ona döndü. "Yemek yapabilirsin, değil mi? Bu tartışmaya açık bir konu değil."

"Evet, evet, yemek yapabilirim."

O başını salladı. "Bu iyi, ama seni sınamak istiyorum," dedi.

Kalbi hızla çarpmaya başladı. "Anlamadım?"

"Temizlik yapabildiğini görmeme gerek yok. Kütüphanede ne yaptığını biliyorum ve o yerin küflü kitaplarla dolu olduğunu düşünürsek, oyumu sana veriyorum. Yemek yapabildiğini bilmek istiyorum."

Astrid çok gergindi.

"Mutfığa git. Bu akşam altıya kadar vaktin var. Çocuklar memnun kalırsa, işi aldın demektir. Eğer berbat bir aşçıysan, işi alamazsın." Ve bununla birlikte Lord arkasını dönüp gitti.

Onun evinde tek başına kalmıştı, ama bir şey yapmayacaktı. Ama buna inanamıyordu. Tek başına, onun evinde.

Hemen mutfığa gitti, çünkü saat öğleden sonra dört olmuştu. İş görüşmesi için garip bir saat olduğunu bilmeliydi. Lord kurallara pek uymayan biriydi.

Sürüsü olmayan bir

kurt. Eşi olmayan bir

kurt.

Diğer kurtları tedirgin ediyordu. Bunu görmüştü.

Bildiği kadarıyla, kurtlar sürünün bir parçası olmalıydı. Sürüye ait olmayanlar ise... korkutucu oluyordu. Yalnız kurtların çıldırdığı, kudurduğu hakkında her zaman söylentiler vardı. Lord bunların hiçbirini değildi. Elbette, bazen huysuz, aksi ve pek de nazik değildi, ama bunun ne önemi vardı ki?

Buzdolabına gitti, kapısını açtı ve şaşkına döndü. "Orospu çocuğu," dedi. Astrid asla küfür etmezdi.

Buzdolabı neredeyse boştu. Bir kutu işlenmiş peynir, birkaç parça sert görünümlü sebze, ama başka bir şey yoktu.

"Ne... nasıl doyurucu bir yemek pişirebilirim ki?" Bir adım geri attı, gözlerini kapattı ve babası iyi maaşlı bir işe girmeden önce, ailesi parasal sıkıntılar yaşadığı çocukluk yıllarını düşündü.

Annesi yiyecekleri idareli kullanır, yoktan doyurucu yemekler yapar gibi görünürdü. Buzdolabı ve dondurucu zaman kaybı olabilirdi, ama Lord'un kiler güzeldi. Acilen alışverişe çıkması gerekiyordu, ama Astrid elindekilerle idare edebilirdi.

Eğer ona zorluk çıkarmak isteseydi, bunu yapabilirdi, ama açıkça görülüyordu ki, onun bu işi bu kadar çok isteyeceğini beklemiyordu.

"Astrid Sinclair?"

Lord, muhtemelen arkadaşı olarak adlandırabileceği tek adama dönüp baktı. Blake Moseley, onun çiftliğinde çalışmak için bu işi kabul eden ilk insandı. İşinde çok iyiydi, ama Blake bir çiftçi ailesinden geliyordu ve bir zamanlar en iyilerden biri olarak kabul ediliyordu. Ancak Moseley ailesinin çiftliği zor günler geçirdi, bu da satıp ayrılmaktan başka çareleri olmadığı anlamına geliyordu.

Blake, No Wolves Road'a gitti ve gerisi tarih oldu. Bildiği her şeyi Lord's Ranch'e aktardı ve bu, şimdiye kadar başarılı bir on yıl geçmesini sağladı. Lord'un paraya ihtiyacı yoktu.

İlk zamanlarında parasını yatırmayı öğrenmişti ve zaten zengin bir adamdı. Kötü yıllar geçirse bile, onu idare edecek ve geçinecek kadar parası vardı.

"Evet," dedi Lord.

Astrid Sinclair. Güzel bir kadın. Onu tanıyordu. Onu hatırlıyordu. Her zaman kafası kitaplarda olan kız. Sonra kütüphanede çalışan, orayı sürekli temiz tutan kadın. Elinde ya bir toz bezi ya da bir elektrikli süpürge vardı.

Neredeyse her hafta kütüphaneye gidip, hafta boyunca okuduğu kitapları geri veriyordu. Lord kitap okuyan bir adam değildi, ancak Astrid kütüphanede çalışmaya başladığından beri, tek yaptığı şey buydu. Haftada en az bir kitap, sırf onu görebilmek için.

Kadın evine hizmetçi olarak başvurduğunda çok sevinmişti. Blake yıllardır ona ev işlerinde yardım edecek birini bulması için ısrar ediyordu, ama Lord bu isteği çoğunlukla görmezden geliyordu.

Kendisine yemek pişirecek bir kadına ihtiyacı yoktu. Genelde yemek sipariş etmekten ya da kendisi pişirmekten oldukça memnundu. Altı ay önce, pek dikkat etmemiş ve hepsine gıda zehirlenmesi yaşatmıştı. Onun için çalışan kurtlar iyiydi ve bir gün içinde atlattılar. İnsanların ise birkaç haftaya ihtiyacı vardı, ona kızgın olan Blake de dahil. Cimri olmayı bırakıp birini işe almayı kabul etti. Şu anda bu süreçteydi. Gerçek şu ki, Astrid bu işe başvuran tek kişiydi. Başka kimse bu işi istemiyordu.

Kasabada pek de iyi bir üne sahip değildi. İnsanlarla arası iyi değildi. Doğası gereği sürü hayvanı olan bir kurt olmasına rağmen, yalnız yaşamayı sevmesi onu her zaman şaşırtmıştı. Bir kurt münzevi. Yalnız kurt. İnsanlar ona ne demek isterse. Arkadaşlık ona göre değildi.

Sessizliği ve yalnızlığı seviyordu, bu yüzden No Wolves Road'a gelmişti. Sürüsünden kovulmuştu, iletişim kurmadığı için kovulmuştu. Ayrıca, sürünün alfasını siktirip gitmesini söylediği için. Alfa onu kendi iradesine boyun eğmeye zorladığında, Lord reddetti. Kovuldu. Ve bunun için daha mutluydu. Ailesini de sürüsünü de özlemiyordu. Onlar ona hiç ev gibi gelmemişti.

"Onun işini kolaylaştırmadın, değil mi?" diye sordu Blake.

"Eğer iyi bir aşçıysa, yenilebilir bir şeyler yapabilir."

Blake inledi. "Sen tam bir baş belasısın, biliyor musun?"

Lord buna cevap vererek haklı çıkarmayacaktı. Son çiti tamir etmeyi bitirdi ve ekipmanı kamyonetin arkasına attı.

"Onun bunu yapabileceğini düşünmüyor musun?"

"Yardıma ihtiyacın olduğunu kabul edebilecek durumda olduğunu sanmıyorum," dedi Blake. "Buna ihtiyacın var, Lord. Yalnızlığı sevdiğini biliyorum, ama sen ve arkadaşlarının evinizi temizleyecek ve yemek pişirecek birine ihtiyacınız var."

"Sana iyi para ödüyorum."

"Mesele maaş değil. Sen iyi yemek de sunuyorsun. Bu işin bir parçasıydı. No Wolves Road tatlı bir kasaba. Hepimiz ne kadar harika olduğunu biliyoruz, bunu iş ve iyi yemeklerle birleştırırsen, sana ömür boyu sadık kalırlar. Bana güven. Hiç soru sormadan sonsuza kadar yanında kalmak isteyecek adamlara ihtiyacın var."

Lord, Astrid'in bunu başaracağına dair bir hisse kapıldı. O, diğer kadınlar gibi değildi. Öncelikle, ona kendini atmaya çalışmadı. Ona karşı her zaman kibardı. Asla aşırı ileri gitmedi. İyi bir kadındı. Nazikti de. Ayrıca, kitaplarına biraz fazla düşküdü, ama onu yargılayacak biri değildi. Yıllar önce onu yoldan kurtardığını hatırladı.

Neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyordu. Sanki bir yere gitmesi gerektiği hissi vardı. Kasabada ihtiyacı olan hiçbir şey yoktu, ama bir şey onu orada kalmaya zorluyordu. O sırada, bu genç kızın yola çıktığını ve yaklaşan kamyonu gördü. İçgüdüsel olarak tepki verdi. Bu kıza bir şey olabileceği düşüncesi onu paramparça etti ve onu korumak zorunda hissetti.

Bu ezici duygu onu derinden sarsmıştı. Bunu beklemiyordu. Ve bu duygu hiç kaybolmadı. Bu yüzden kütüphaneye çekildi, kendine sadece sıkıldığını söyleyip durmasına rağmen... ama bu doğru değildi.

Kamyonetini toplayan Blake, yolcu tarafına bindi. Saat neredeyse altı olmuştu. Çiftliğe vardıklarında saat neredeyse on geçiyordu ve dışarı baktığında masanın kurulmuş olduğunu ve birkaç kişinin masanın etrafında oturduğunu gördü.

"En azından masamız hazır," dedi Blake. "Belki bıçak ve çatalları yiyebiliriz."

Blake sinirlenmişti. Bir bakıma haklıydı.

Kamyonetinden inerken, otlar ve baharatların kokusu burnuna çarptı ve ağzı sulanmaya başladı.

Bir saniye sonra, Astrid büyük bir tencereyle evden çıkınca hayretle izledi. Masanın ucunda birkaç kase vardı. İlk kaseyi eline aldı ve büyük tencereden kaşıkla yemekleri kaseye koymaya başladı.

"İsterseniz pide de var."

O zaman iki büyük tavayı fark etti. Her ikisinden de yemek hazırlıyor, alnını silerek çalışıyordu. Oldukça büyölü bir manzaraydı.

Erkekler hep birlikte takdirlerini dile getiriyorlardı. Ekmek yığınları hızla yok oluyordu. Kaseler dolaştırıldı ve sıra ona geldiğinde, kaselerde hala daha fazla yemek vardı. Chili ve pilav. Onu nasıl pişirdiğini bilmiyordu, ama bir ısıruk aldı ve tabii ki, tatlar dilinde patladı.

Dondurucuda donmuş bir parça et vardı, hepsi bu. Akşam yemeği için ne pişireceğini bile düşünemiyordu. Yine de Astrid çantadan bir sihir çıkarmıştı. Yassı ekmekler de lezzetliydi ve ek biberi almak için bir yoldu. Erkekler ikinci ve üçüncü kez yemek yediler.

Astrid tencereleri alıp gittiğinde, akşam yemeği bittiğini düşündü. Ancak, o henüz bitirmemişti. İki büyük tepsi kek getirdi.

İçeri geri döndü ve elinde başka bir tencereyle, büyük bir kremalı kek tepsisiyle masaya doğru geldi. Yemekten sonra puding yemenin keyfini çıkardılar. Bir çeşit vanilyalı pandispanya idi ve Lord asla tatlı ikram etmezdi. Bu yeni bir şeydi.

Erkekler onu sevmiştir. Bunu gördü.

"Afiyet olsun beyler," dedi Astrid ve mutfağa geri döndü. Yalnız kaldıklarında, tüm adamlar ona döndü.

"Onun kalmasını istiyoruz," dediler hep birlikte.

Astrid onu şaşırtmıştı. Onu her gün çiftlikte nasıl tutacağını bilmiyordu. O, istememesi gereken bir cazibe idi. Adamları istediklerini istiyorlardı.

Astrid kalacaktı ve o da onunla yan yana yaşamak için bir yol bulmak zorundaydı. Bu kolay olacaktı. Çiftlik tüm boş zamanını alıyordu.

Ayağa kalkıp mutfağa girdiğinde, Astrid'i lavaboda dirseklerine kadar suya batırmış bulaşıkları yıkarken gördü. Yemek kasesi mutfağın ortasındaki tezgahın üzerinde duruyordu.

"Yemek yemiyorsun," dedi.

"Bulaşıklar bittiğinde yiyeceğim," dedi Astrid.

Mutfağın dağınık olmasını bekliyordu. Büyük tencereler ve kaseler vardı, ama hepsi temiz ve düzenliydi. Hiçbir yerde bir leke bile yoktu.

Lord, özlemini kontrol etmeyi öğrenecekti.

"İşi aldın," dedi.

İKİNCİ BÖLÜM

İki Ay Sonra

Astrid kabaklara baktı ve satın almanın anlamsız olduğunu anladı. Lord kendi kabaklarını yetiştiriyordu ve Astrid'in kullanması için eve getiriyordu. Astrid birkaç tanesini oyup ön kapının önüne bırakmıştı. Lord ilk başta bundan hoşlanmamıştı. Ama sonra, şeker ya da şaka için gelen çocukları görünce fikrini değiştirdi. İlginç bir iki ay geçmişti.

Patronunu nadiren görüyordu. Lord evden ilk çıkan, kahvaltıya en son gelen ve akşam yemeğine en son gelen kişiydi. O bulaşıkları yıkadıktan sonra hiç ortalıkta olmazdı. Tamamen ayrı hayatlar yaşıyorlardı. Herkesin izinli olduğu ve çiftçilerin ortalıkta olmadığı pazar günleri bile Lord ortalarda görünmüyordu.

Astrid, haftalık menüleri planlayarak ve kilerdeki malzemeleri kontrol ederek kendini meşgul ediyordu.

Pazartesi her zaman yoğun bir gündü. Elinde ne varsa ondan kahvaltı hazırlamaktan başka seçeneği yoktu, sonra da marketten alışveriş yapmaya giderdi.

Lord'un kiler, buzdolabı ve dondurucusunu dolduruyordu. Lord, onun haftalık ihtiyacından fazla yiyecek getirmesini umursamıyor gibiydi, ama kışın hızla yaklaştığını biliyordu. Kar yağdığında, şehre gitme konusunda endişelenmek istemiyordu.

Ayrıca, bazı erkekler fazladan sipariş ettikleri yiyecekleri düzenli hale getirmişlerdi. Aileleri bile onun yemeklerini seviyordu ve o da bundan şikayetçi değildi. Meşgul olmayı seviyordu. Lord'un yokluğundan

Onu biraz daha sık görmeyi umuyordu, ama onunla çalışıp birlikte yaşadığından çok kütüphanede gördüğünü düşünmeye başlamıştı.

Ailesi onun ayrılmasından memnun değildi. Onun yanlarında olmasını seviyorlardı, ama hayatına devam etmek istemesini de anlıyorlardı. Kardeşleri nadiren eve dönüyordu ve o sadece hayatında bir şeyler başarmak istiyordu. Kütüphaneye istifasını vermek ona rahatlama ve özgürlük hissi vermişti. İnsanlar Lord için çalışmak istediği için onun deli olduğunu düşünüyordu.

Son iki ay oldukça muhteşem geçmişti. Çalışma saatleri uzundu, ama o her zaman erken kalkan biriydi. Artık zamanını bir şeyler yaparak geçiriyordu ve reyonlar arasında dolaşıp arabasını doldururken, kendini mutlu hissettiğini fark etti. Çok mutlu. Garip bir duyguydu. Hiç mutsuz olmamıştı, ama bu iyi hissettiriyordu, tam hissettiriyordu. Sanki hayatında olması gereken yer burasıymış gibi.

Alışveriş arabasını tamamen doldurduktan sonra, Lord'un alışveriş için kullanması için verdiği kamyonete doğru yürüdü. Tüm poşetlerini arkaya yükledi, öne bindi ve Lord'un çiftliğine doğru yola ıktı.

No Wolves Road, Cadılar Bayramı'nı kutlamaya hazırlanıyordu. Oyulmuş balkabakları sokakları süslüyordu, dükkanlar ürkütücü dekorlarla doluydu ve kahve dükkanı her yıl olduğu gibi lezzetli ürkütücü içeceklerinin reklamını yapıyordu. Ekim, Kasım ve Aralık aylarını çok severdi. Sonbahar ve kış, yılın en sevdiği mevsimlerdi. Bu mevsimlere doyamıyordu.

Çiftliğe geri dönerken havanın soğuduğunu hissetti. Güneş parlıyordu, ama hava serindi.

Eve döndüğünde, kamyoneti arka kapının yanına park etti ve çantaları eve taşımaya başladı.

"Size yardım edeyim," dedi çiftçilerden biri olan Enzo. O, yerel sürülerden birinin üyesiydi, ama Lord'un çiftliğinde çalışmayı seviyordu.

"Gerçekten yardım etmene gerek yok," dedi kadın.

"Lütfen, ısrar ediyorum. Güzel bir bayan tüm bu çantaları taşımak zorunda kalmamalı."

Astrid kızarmadan edemedi. "Uh, teşekkür ederim." Övgü almaya alışık değildi.

Enzo çantaları taşımaya yardım etti.

"Bir dans var," dedi Enzo.

Kız ona baktı ve saçlarını yüzünden çekerek. "İşe koyul, Enzo," dedi Lord, ikisini de şaşırtarak.

Enzo ona baktı, sonra Lord'a. Ona çıkma teklif etmek üzere miydi? Bu doğru olamazdı, değil mi? Hayır, bu yanlış olmalıydı. Kimse ona çıkma teklif etmezdi. Balo için bile bir randevusu yoktu. Kimse şişman kızla çıkmak istemezdi. Ona böyle derlerdi. Şişman Astrid.

"Adamlarımla flört etmeni hoş karşılamıyorum," dedi Lord.

Ağzı açık kaldı. Normalde, özellikle de patronuyla tartışmayı asla düşünmezdi, ama bu sözler çok kaba olmuştu.

"Flört etmek. Neden bahsediyorsun?"

"Buraya bir iş için geldin, işini yap ve adamlarımı rahat bırak."

Ona öfkeyle baktı. "Adamlarınızla flört etmiyordum. Flört etmeyi bile bilmiyorum. Bu ne cüret! O nazikti ve bana bu çantaları taşımada yardım ediyordu, yardıma ihtiyacım olduğu için değil. Ben hiçbir şey istemedim."

Ona bağırarak istedi, ama bunun yerine en yakın çantaları kapıp doğrudan kiler odasına gitti. Bu ne cüret! O flört etmiyordu. Flört etmenin ne olduğunu bile bilmiyordu ve Enzo onu yerel barda dansa davet etseydi, asla evet demezdi. Dans edemiyordu ve partiye gitmek ona göre değildi.

Astrid bir münzeviydi. Yıllarca hiçbir partiye davet edilmemesi buna katkıda bulunmuştu. Cadılar Bayramı'nı kostüm giyip kapıyı açarak, şeker dağıtarak ve ailesiyle ya da tek başına korku filmleri izleyerek geçirirdi. Ailesi partilere davet edildiğinde, o evde kalırdı. Hayatı böyleydi.

Mutfağa geri döndüğünde Lord ortalarda yoktu ve bunun için minnettardı, çünkü Lord da onun düşüncelerini dinlemek zorunda kalacaktı.

Lord, Enzo'nun Astrid'e bakışlarından hoşlanmıyordu. Son birkaç aydır, genç çiftçinin eve yakın durduğunu görmüştü. Yemek saatlerinde her zaman ilk gelen oydu ve genellikle en son ayrılanlardan biriydi. İki aşk kuşu için romantik bir ortam yaratmakla ilgilenmiyordu.

Elinde tuttuğu ipi bükerek, öfkesinin vücudundan çıkmasını umuyordu. Kıskançlık duyması mümkün değildi. Astrid

ona ait değildi.

"Halatı boğmayı bitirdin mi?" diye sordu Blake, ahıra girerken.

"Siktir git."

"Kötü bir ruh halindesin ve bu tek bir anlama gelebilir, Enzo seni yine kızdırmış."

Lord, teslim olarak ellerini kaldıran Blake'e baktı.

"Üzgünüm, ben medyum falan değilim. Enzo'nun, onu ahırları temizlemeye zorladığın için ne kadar sinirlendiğini gördüm," dedi Blake.

"Seninle onun çatıştığını anlamak için kurt olmana gerek yok."

"Astrid'i dansa davet etmek üzereydi," dedi Lord.

"Ve?"

"Bu uygun değil."

Blake güldü. "Çiftlik çalışanlarının Astrid'e çıkma teklif edemeyeceğine dair bir kural mı var?"

"Hayır."

"Çocukların ona hayran olduğunu biliyorsun. Enzo ya da başka biri onu kovarsa ve o da tüm yiyeceklerini ve unlu mamullerini alıp gidersen, erkekler çok kızar," dedi Blake.

"Bu yüzden Astrid'e adamlarımla flört etmemesi gerektiğini söyledim," dedi Lord.

Blake anında yüzünü buruşturdu. "Ouch, bunu yapmadığını söyle." Lord ona baktı.

"Biliyorsun Lord, bir erkek bir kızıdan hoşlandığında iki yaklaşım vardır. Birincisi, 'onlara kötü davran ve ilgilerini canlı tut' yaklaşımı. Şahsen, bunun nasıl işe yaradığını bilmiyorum, çünkü erkekleri tam bir pislik gibi gösteriyor. Diğer yaklaşım ise onlarla konuşmak. Nazik olmak. Karım Nancy gibi. Onunla konuştum, onu tanıdım. Neyi sevdiğini öğrendim, sonra bunu kendi lehime kullandım ve şimdi beni seviyor." Blake gülümsedi.

Blake mutlu bir evliliği olan ve üç çocuk babası bir adamdı. Lord çocuklarını çok severdi. Yaz tatili dışında çiftliğe pek sık gelmezlerdi. Yoğun bir aileydiler. Blake, üç oğlunu yormayı ve meşgul etmeyi severdi, böylece başlarını belaya sokmazlardı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Lord.

Blake homurdandı. "Kasten canımı mı sıkıyorsun? Astrid'i sevdiğin belli. Ona kötü davranmayı bırak ve nazik olmaya çalış."

"Astrid'den hoşlanmıyorum."

"Son zamanlarda kütüphaneye gittin mi?" diye sordu Blake. Lord ona sert bir bakış attı.

"Gördün mü, oraya gitmenin tek sebebi Astrid. Okumak istediğin saçmalığına hiç inanmadım. Tamamen palavraydı."

Lord ipi yerine koydu ve Blake'e döndü. "O benim için çalışıyor."

"Ne olmuş? Patronlar ve çalışanlar geçmişte birbirlerine aşık olmamışlar mı sanıyorsun?" diye sordu Blake.

"O bir insan."

"Sanki bu senin umurunda da. Kurtlar ve insanlar çiftleşiyor. Kasabada bunu giderek daha fazla görüyoruz. Hepimiz mutlu bir şekilde birlikte yaşamaya başlıyoruz. Sırf senin için işe yaramayacağını düşündüğün için pislik gibi davranma." Blake gözlerini devirdi. "Biliyorsun, dışarıda Enzo gibi daha fazla erkek olacak ve onlar Astrid gibi bir mücevheri görecekler. Başka biri yapmadan önce onu kapıp kendine ait olduğunu ilan etmek isteyebilirsin." Ve bununla birlikte, gitti.

Lord saatine baktı ve saatin altıya yaklaştığını gördü. Akşam yemeği yakında servis edilecekti. Enzo'nun Astrid'le birlikte büyük masayı kurmasına yardım etmesi fikri hoşuna gitmiyordu. Hava soğuyordu, bu yüzden masa içeride kurulmalıydı.

Lord ahır kapısına doğru bir adım attı ve durdu. Yardım etmek ona düşmezdi. Yine de, garip bir nedenden dolayı, bir ayağı diğerinin önüne geçti, sonra bir sonraki, sonra bir sonraki ve kendini mutfakta buldu. Astrid yalnızdı.

Hava sığır eti kokusuyla doluydu ve Lord varlığını belli etmek üzereydi ki Astrid dönüp sıçradı ve çığlık attı. İçindeki kurt, Astrid'in bu kadar irkilmekten hoşnut değildi ve ilk içgüdüğü saldırmaktı. Onu korumak istiyordu.

"Özür dilerim," dedi.

Onu korkutan kendisi olduğu için koruyacak bir şey yoktu. "Sorun değil. Açıkçası, kimseyi beklemiyordum ve sen beni beni şaşırttın, ama sorun yok." Ona gülümsedi. "Sadece masaya her şeyi koyuyorum. Bu akşamki yemek sığır eti Stroganoff."

"Kulağa lezzetli geliyor." Kokusu ise daha da lezzetliydi. Karnı guruldamaya başladı, ama Astrid çoktan yemek odasına geçip

çatal bıçakları masaya koyuyordu.

Tabaklar masanın bir ucuna dizilmişti. Bu işe yarıyor gibiydi. Astrid tabakları dolaştırarak servis yaptı ve erkekler yemek yedi.

Birkaç kutu soda aldı ve masanın üzerine koydu. Bu sırada, Astrid'in yuvarlak kalçalarına hayranlıkla bakmamaya çalışıyordu. O kalçalar o kadar dolgun ve çekiciydi ki, elini uzatıp avucunun içine alıp hoş bir şaplak atmak istiyordu.

Bunu yapmadı. Astrid'e dokunmak yanlış olurdu.

Garipti, çünkü sığır eti kokusunun arasında bile onun tatlı vanilya kokusunu alabiliyordu. Doğal kokusu çok güçlüydü, ama nefes alamayacak kadar baskın değildi. O sarhoş ediciydi.

"Biliyor musun, Enzo beni dansa davet etseydi, hayır derdim," dedi Astrid. "Ben flört etmem. Flört etmeyi bilmiyorum ve hiçbir şekilde dansa gitmem."

"Neden?"

Onun bakışı çok sevimliydi. "Dans edemem ve asla bir dans partisinde kendimi rezil etmem." Mutfağa geri döndü.

"Çocuklara şeker dağıtmayı ve tuhaf kostümler giymeyi seviyorum, ama partiye gitmem. Hiçbir partiye davet edilmedim ve az önce bana davranışın çok aşağılayıcıydı," dedi Astrid. Yüzü kızarmıştı.

"Özür dilerim," dedi.

Onun nesi vardı böyle? Kendini ona yaklaşıırken buldu ve sanki kurt tarafı ona dokunmak, ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek zorundaymış gibi hissetti. Ama aynı zamanda

başka bir şey daha vardı, kontrol etmek istemediği bir şey. Onu işaretleme dürtüsü. Kokusu ile onu kaplamak, böylece yaklaşan herhangi bir kurt onun ait olduğunu bilsin.

Lord kendini durdurdu. Bunun için tüm gücünü kullanması gerekti. Astrid ona ait değildi ve onu işaretlemek ya da ona ait kılmak onun hakkı değildi.

O bir insandı. Onun çalışanıydı.

Mücadele gerçektir.

Siktir. Onu çok istiyordu.

O ocakta çalışırken ona bakıyordu. Dizlerine kadar uzanan bir elbise giymişti ve hava soğuduğu için üzerine bir çift yeni tayt giymişti. Turuncu ve siyah çizgiler bacaklarını sarıyordu ve o, pençesinin ucuyla o taytları yukarı doğru kaydırmak, onu vücudundan çıkarmak ve hiçbir şeyin engel olmadan ona dokunmak istiyordu.

Bu iyi değildi. O azgın bir ergen değildi. Yetişkin bir adamdı. Yetişkin bir kurt. Hormonlarının esiri değildi. Onları kontrol eden oydu. Yine de, onunla birlikte olma ihtiyacının onu daha önce hiç olmadığı kadar tükettiğini hissediyordu.

Tam ona uzanmak üzereyken, çiftliğin diğer çalışanları geldi ve onun üzerindeki büyüü bozdu, böylece o çizgiyi aşmadan geri çekilebildi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Astrid sebze bahçesinde taze sebzeler topluyordu. Zaten bir sürü kabak pişirmiş ve şu anda küpler halinde hızlı donduruyordu. Daha sonra bunları poşetlere koyup kış boyunca ve ilkbahara kadar elinin altında bulunduracaktı.

Kabakların aylarca saklanabileceğini biliyordu, ama bazıları bozuluyor gibi görünüyordu ve yedek bulundurmaya seviyordu. Konserve kabak da iyiydi, ama o her zaman çeşitliliği severdi.

"Merhaba Astrid," dedi Enzo, onu şaşırtarak.

"Enzo, merhaba." Hızla saate baktı, akşam yemeğine bir saat vardı.

"Henüz zamanı değil, ama bu gece Cadılar Bayramı partisi var ve benimle dansa gitmek ister misin diye merak ediyordum."

Enzo ile yalnız kalmaktan kaçınmaya çalışmıştı. Astrid onu nasıl reddedeceğini bilmiyordu.

"Teşekkürler Enzo, teklifin için teşekkür ederim ama yapamam."

"Gidemez misin? Bunun Lord ile bir ilgisi var mı?" diye sordu Enzo.

"Hayır, hayır, sadece danslara gitmem ve burada yapmam gereken çok iş var." Çocukların şeker toplamaya gelmesi için garaj yolunu hazırlıyordu. Ayrıca, bol miktarda şeker satın almıştı. Hepsini kendisi yemeyecekti.

Çocukları olan çiftçiler ve aileleri için küçük hediye kutuları hazırlamıştı. Küçük ekstra şeyler yapmayı severdi. Bir gün, eğer bir kocası ve çocukları olursa, tüm bayramlarla birlikte Cadılar Bayramı ve Şükran Günü'nü kutlamak istiyordu.

bütün kutlamalarla birlikte Halloween ve Şükran Günü'nü kutlamak istiyordu. Bazılarına bu saçma gelebilir, ama o bunun eğlenceli olduğunu düşünüyordu.

"Teşekkürler," dedi Astrid. Kaba olmak istemiyordu ve Enzo'yu hiç oyalamamıştı.

Enzo başını salladı. "Bir erkeği denediği için suçlayamazsın. Sıkılırsan ya da Lord seni kızdırırsa, beni ara."

Enzo'nun bu gece yalnız kalacağını sanmıyordu. Yakışıklı bir adamdı ve açıkça bir randevu arıyordu, ama o onun için uygun kişi değildi.

Fasulye ve otları topladıktan sonra eve girdi. Tavuk yahnisi ve köfte pişirme aşamasının sonuna gelmişti. Tatlı olarak kabak turtası yapmıştı ve yarın için sebzeleri hazırlamıştı. İşlerini önceden halletmeyi severdi. Mutfakta vakit geçirmek en sevdiği şeydi. Her zaman yemek yapmayı sevdiğini biliyordu, ama şimdi bu onun işi olmuştu ve insanlara yemek yapmayı seviyordu.

Bir saat içinde evi temizledi. Sadece o ve Lord varken, neredeyse hiç dağınıklık yoktu. Lord muhteşem bir çiftlik kurmuştu. Gerçekten çok güzel ve manzaralıydı. Orayı çok seviyordu.

Akşam yemeği vakti geldi ve geçti, çiftlik çalışanları evlerine gidip çocuklarını eğlenmeye çıkarmak zorundaydılar. Çiftçiler, çocuklarıyla birlikte uğramaya söz verdiler. Cadılar Bayramı paketini çok sevdiler ve bulaşıklar yıkandıktan sonra Astrid odasına gidip cadı kostümünü giydi. Yüzüne birkaç çil ekledi ve koyu kırmızı ruj sürdü. Göz makyajını çoktan yapmıştı ve son rötuşları yaparken kapı zili çaldı.

Aşağıya koşarak indiğinde, kapıda Lord'u görmeyi beklemiyordu. Çocuklara kapıyı açtı ve Astrid onun kükremeye başlayacağını düşünmüştü, ama Lord biraz şaşkın görünüyordu.

"Alın çocuklar," dedi Astrid, büyük şeker tenceresine doğru ilerleyerek, şekerlerini almaları için tencereyi indirdi.

Gözleri parladı ve Astrid gülmekten kendini alamadı. Halloween'ı bu yüzden seviyordu. Şeker komasına ve çürük dişlere neden olan bir bayramdı.

"Bunu ciddi mi söylüyorsun?" diye sordu Lord.

Hâlâ çiftlik kıyafetleri içindeydi ve onu gördüğüne çok şaşırdı. Birlikte yaşıyorlardı ve Astrid onun için çalışıyordu, ama onu nadiren görüyordu.

"Tabii ki. Bu eğlenceli ve tüm o balkabaklarını ben oyup tüm süslemeleri ben yaptım."

Yardım istememişti, ancak birkaç çiftçi ona yardım etmişti, sadece Enzo değil. Ona iyi bir kadın olduğunu söylediler. Onu sevdiler. Hayatında ilk kez gerçekten... seviliyordu.

"Ayrıca Blake çocuklarıyla uğrayacağını söyledi, diğer çiftçiler de öyle," dedi. "Umarım sakıncası yoktur?"

Astrid sordu ve onun kabul edilebilir homurtularını onay olarak algıladı. Öyle olduğunu varsaymıştı. Şimdi ise o kadar emin değildi. Sınırı aşmış mıydı? Dudaklarını ısırdı.

"Gidip üstümü değiştireceğim," dedi Lord.

Ona ne demek istediğini sorma fırsatı bulamadı, çünkü kapı zili tekrar çaldı. Daha fazla çocuk gelmişti ve kostümleri çok beğendi. Birçoğu ürkütücüydü, bazıları filmlerden, diğerleri ise insanların Cadılar Bayramı'nda giydiği sıradan canavar kostümleriydi.

Lord ona katılmadan önce kapı zili altı kez daha çaldı. Lord, manşetleri ve etekleri yırtık, üzerinde sahte kan lekesi olan eski bir giysi giymişti. Tam anlamıyla harap olmuş yaşlı bir lord gibi görünüyordu. Hatta peruk bile takmıştı.

"Bunu dışarıda halledeceğiz. O lanet kapı zilini bir daha duyarsam, onu parçalarım, onu takmak saatlerimi aldı."

Geçmiş deneyimlerinden zil sesinin ne kadar sinir bozucu olabileceğini bildiği için bunu dışarıya taşımaya niyetliydi. Bunu yapmamasının tek nedeni, son birkaç saat içinde havanın ciddi şekilde soğumasıydı. Dışarı çıktığında, soğukluğun içini delip geçtiğini hissetti. Giydiği kostüm kalın bir malzemeden yapılmamıştı ve neredeyse anında donmaya başladığını hissetti.

Astrid şikayetçi biri değildi.

Sonbahar ve kış, yılın en sevdiği mevsimlerdi. Kalın bir süveterin altına kıvrılıp soğuktan keyif almayı seviyordu. Ancak çocuklar geldiğinde soğuktan şikayet edecek zamanı yoktu.

Lord soğukun kendisini etkilediğine dair hiçbir işaret göstermiyordu, ama bir saat sonra Blake ve sevimli ailesini görmek bile yardımcı olmadı.

Astrid titreyen ellerini ve nefesinin buhar dalgaları halinde dışarı çıkmasını gizlemeye çalıştı.

"Üşüyorsun," dedi Lord, ceketini çıkarıp omuzlarına koydu. Bazı çocuklar ona ne olduğunu sordular ve o da "yaşlı bir adam" dedi, hepsi güldüler ama korkmuşlardı.

Kimse Lord'un yaşını bilmiyordu ve herkes kurtların yavaş yaşlandığını biliyordu. Birkaç yüz yaşında olabilirdi. Kalın siyah saçları vardı ve saçlarında birkaç gri çizgi vardı. Çoğu zaman huysuzdu. Eski güzel günlerden bahsetmezdi. Aslında çoğu zaman sessizdi.

Çocuklar, onun kıyafetlerinin gerçekten geçmiş hayatından kalma olup olmadığını tahmin etmeye çalışmaktan da hoşlanıyor gibiydiler.

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Ben sıcakkanlıyım. Soğuğu hissetmiyorum." Ellerini Astrid'in omuzlarında tuttu ve Astrid ellerini onun kollarının içine kaydırды.

"Teşekkür ederim." Onun sıcaklığı, misk kokusu ile birlikte onu sardı. Onun kokusunu tam olarak tanımlayamıyordu. Toprak, ev ve ona rahatlık veren her şey gibi bir kokuydu. Orada biraz çam kokusu da karıştığından emindi.

Lord ellerini hemen çekmedi. Omzunu kavradı ve Astrid onun kendisini tutmasını sevdi. Aslında, ellerinin üzerinde olmasını çok seviyordu.

Lord evden uzak durmayı planlamıştı. Giydiği kostüm, annesinin onun için diktiği eski bir kostümdü. Neden sakladığını bilmiyordu

onu sakladığını bilmiyordu, sadece giymesi gerekirse diye saklamıştı. Bunca yıl geçmesine rağmen, hala üzerine oluyordu.

Çocukların, yaşlı olduğunu ima ettiğinde yüzlerindeki ifadeyi görmeyi çok seviyordu. O yaşlı bir kurt değildi. Kırk beş yaşındaydı ve birçok kurt için bu genç bir yaştı. Bir sürüsü ya da eşi olmadan, biraz daha hızlı yaşlanacağını biliyordu. Bu yüzden saçlarında gri çizgiler vardı. Sürüde olmak veya eşinin olması yaşlanma sürecini nasıl yavaşlattığını bilmiyordu, sadece bazı sürülerde böyle olduğunu biliyordu. Lord yaşlanmayı umursamıyordu.

Kurtlar, halk inanışlarının iddia ettiği gibi kusursuz değillerdi. Uzun bir hayat sürecekti, ama son birkaç yıldır bu neredeyse dayanılmaz hale gelmişti.

Ancak son birkaç ay öyle değildi.

Saat geçtikçe çocuklar giderek daha az gelmeye başladı. Astrid hala eve girmek istemiyordu. Yumuşak, ürkütücü bir müzik duydu ve ceketine rağmen Astrid'in üşüdüğünü gördü. Onu ısıtmanın bir yolunu bulması gerekiyordu, hem de çabuk. Üşümesini istemiyordu. En iyi aşçıları artık onlara yemek yapamazsa, diğerlerinin kızacağını hissediyordu. Kendisinin de kızacağını biliyordu.

Müzik setine gidip müziğin sesini açtı ve sonra ona baktı. "Bu dansı benimle yapar mısın?"

"Dans etmeyi bilmiyorum," dedi kız, dudağını ısırarak, ki bu ona çok sevimli geldi.

"Sorun değil, ikimiz için de dans etmeyi biliyorum. Merak etme, ısırمام."

Yine de, dişlerini kızın kalçalarına geçirdiğini hayal etmek çok baş döndürücüydü. Ağzını kızın vücuduna değdirmek isterdi, ama tek kelime etmedi. Şu anda çılgın, seksi fantezilere kapılmanın sırası değildi, ama tam da istediği şey buydu. Kız onun için saf bir baştan çıkarmaydı.

Yıllardır etrafında kimse olmayan yalnız bir kurt olmaya alışmıştı. Belki de bu yüzden böyle tepki veriyordu.

Astrid ona doğru adım attı, elini onun eline koydu ve o, Astrid'in ani bir elektrik akımı hissedip hissetmediğini merak etti. Bu his keskin ve yoğundu. Astrid'in eli eline değdiği anda, onu bırakmak istemedi. Bu ihtiyaç onu çekmeye devam etti, devam etmesi için yalvardı.

Onu kendine çekti ve hemen elini sırtının altına koydu. Kahverengi gözlerine bakarken, bu çekim azalmadı, aksine daha da güçlendi. Onu mümkün olduğunca kendine yakın tutarak, müziğin üzerlerine akmasına izin verdi ve onu ısıtmak için elinden geldiğince ona dokundu. İlk başta, Astrid kollarında titredi. Soğuk kemiklerine işlemişti.

Artık çocukların ziyarete gelmiyordu. Astrid'in astığı ürkütücü peri ışıklarıyla çevrili, tamamen yalnızdılar.

O hiç Cadılar Bayramı'nı kutlamazdı. Bir kurt olarak, bunu komik bulmazdı. Bu yıl, bundan zevk almıştı. Çocukların kurt ya da seçtikleri herhangi bir hayalet kılığına girmesini izlemeyi seviyordu.

Vanilya kokusu duyularını ele geçirdi ve onu bırakmak istemedi. O, onun istediği her şeydi. Yüzünü onun boynuna bastırıp, kokusunu içmek için karşı konulmaz bir dürtü hissetti, ama bunu görmezden geldi. Fazla ileri gitmeyecekti.

Vücudunun doğal ısısı kadına yayılmaya başladı ve kadın titremeyi kesti. Başını onun göğsüne yaslamaya başladı. Kurtunda farklı bir şey vardı, alışık olmadığı bir sakinlik.

Bir şarkı bitti, ikincisi başladı, ama onu bırakmaya hazır değildi. Astrid uzaklaşmaya çalışmadı. Her şey buydu. Bunun bitmesini istemiyordu.

Ve sonra, aniden havai fişekler patladı ve gece gökyüzünü parlak, çarpıcı renklerle doldurdu. Astrid irkildi ve onun kollarından çekildi.

Lord dişlerini sıktı.

Ahırdan gelen atların sesini duyunca, gidip onları kontrol etmekten başka seçeneği yoktu. "Hemen dönerim," dedi.

Ne kadar süreceği önemli değildi. Atları kontrol ettiğinde, hepsinin iyi olduğunu gördü. Ani gürültü onları korkutmamış gibiydi.

Astrid ile arasındaki an kaybolmuştu. Evin önüne geldiğinde, Astrid'in eşyaları kaldırmaya başladığını, kalan şekerleri ve masaları içeri taşıdığını gördü.

"Ne geceydi ama, değil mi?" diye sordu.

Onu tekrar kollarına almak istedi, ama bunun anlamsız ve uygunsuz olacağını biliyordu. O lanet olası patrondur.

"Evet," dedi.

Astrid, son masalar içeriye taşınırken ceketini çıkardı. "Beni sıcak tuttuğun için teşekkür ederim."

Yapmak istediği çok Şey vardı, ama o an kaçmıştı. Astrid kapıya doğru yürüdü ve dönüp ona gülümsedi. "İçeri girmeyecek misin?" diye sordu.

"Hayır," dedi. "Yapmam gereken bir Şey var."

Başını salladı. "İyi geceler."

Aralarındaki mesafeyi kapatmak, onu kollarına almak, yüzünü avuçlamak, başını geriye eğip o dolgun dudakları öpmek için çok güçlü bir istek duyuyordu, ama bu dürtüyü görmezden geldi. Onu korkutabilirdi.

Astrid'in böyle hissetmesi imkansızdı. Bu, kontrol altına alması gereken bir kurt saçmalığıydı ve bunu yapmanın tek yolu koşmaktı. Kurt Őekline dönüşmeyecekti, ama tarlalara doğru koşmaya başladı, havai fişeklerin patladığı ve eğlencesini bozduğu yöne doğru.

Kusursuz işitme duyusuyla, gençlerin seslerini ve bir kokuyu duydu ve bunların bir grup küçük kurt sürüsü olduğunu anladı. Onun mülkündeydi, havai fişek patlatıyor ve akşamını mahvediyorlardı.

Çalılıkların arasından çıktığı anda, kurtlar ona korkuyla baktılar. Biri kaçmaya çalıştı, diğeri donakaldı. On altı yaşından büyük olmayan altı küçük yavru saydı. Hepsi altlarına işemeye hazır görünüyorlardı. Kaçmaya çalışan çocuğu yakalamaya giderken onlara yerinde kalmalarını söyledi.

Hiçbiri kıpırdamadı ve onları toplarken titrediklerini gördü. Titremeleri de haklıydı, çünkü gecesini mahvetmelerine izin vermeyecekti.

gecesini mahvetmelerine izin vermeyecekti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Pazar sabahı, Astrid delirdiğine kendini ikna etmişti. Cumartesi günü Lord'u hiç görmemişti. Kahvaltıda, öğle yemeğinde, akşam yemeğinde bile. Lord eve dönmeden, tarlada sesini duymadan yatmaya gitmişti.

Birkaç gün sonra dolunay olacağını ve bazı kurtların ortadan kaybolma eğiliminde olduğunu biliyordu. Onun hatırasını aklından çıkaramıyordu. Dans ederken onu tutuş şekli.

Astrid hiç dans etmemişti. Balo'ya gitmemeye kendini ikna etmesinin bir başka nedeni de buydu. Balo'nun en önemli unsuru olan dansı yapamıyorsa, baloya gitmenin ne anlamı vardı ki? Gerçek şu ki, kimse onu baloya davet etmemişti ve o da eşsiz gitmek istemiyordu.

Lord'un kollarında olmak, basit bir danstan çok daha fazlası gibi gelmişti. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyordu, ama bir an çok yoğun hissettiği bir an vardı.

Aklını kaçırmak üzereydi. Lord, onunla daha fazlasını istediğini hiç ima etmemişti.

Bu düşünceleri aklının bir köşesine iterek, günlük toz alma ve temizlik işlerini bitirdi. Yerinde olmayan hiçbir şey yoktu, toz da fazla değildi. Çiftçiler pazar günleri hiç çalışmadıkları için, bugün onlar için yemek hazırlamasına gerek yoktu. Lord, tarlada çalışan tek kişiydi, başka kimse yoktu.

Odasından çıktı, okuduğu kitabı aldı ve oturma odasına gitti. Dışarısı hâlâ çok güzeldi. Bazı yapraklar parlak turuncu ve oldukça

inatçı görünüyordu ve bağılı oldukları ağaçlardan ayrılmayı reddediyorlardı. Arada sırada, başını kaldırıp hafif esintinin o yaprakları hışırdatmasını izliyordu. Onları izlerken, birkaç gün içinde dolunay olacağını aniden fark etti.

Memleketinde dolunay, evde kalmak anlamına geliyordu. Yılın hangi zamanında olursa olsun, dolunay olduğunda hiç kimse dışarı çıkamazdı, çıkmak isteyenler ise bunu kendi sorumluluğunda yapardı.

Bu, dolunayda ilk kez kasaba dışında olacağı anlamına geliyordu. Gökyüzüne bakmaktan kendini alamadı. Uzun süre dinleyerek, pencereden dışarı bakarak, bir kurt görebilecek mi diye merak ederek zaman geçirdi. Onları sürekli duyuyordu. Ulumaları onu hiç korkutmuyordu.

Birkaç kez meraklanıp, ne olacağını görmek için dışarı çıkmaya çok cazip gelmişti. Ama hiç çıkmadı.

Bu düşünceleri kafasından atarak, kitabını kapattı, çünkü son bir saattir aynı sayfada kalmıştı ve kitaba konsantre olamıyordu. Düşünceleri sürekli Lord'a kayıyordu. Hâlâ onun ellerini üzerinde hissettiğinden emin olduğu anlar oluyordu, ama her döndüğünde, Lord ortada yoktu.

Sonunda, yeterince sabretmişti ve dikkatini başka yöne çekmenin tek yolu pişirme yapmaktı. Mutfığa gitti ve hiçbir nedeni olmamasına rağmen, sonraki iki saati bir sürü çift çikolatalı kurabiye pişirerek geçirdi. Kokusu saatlerce mutfığı doldurdu ve ilk parti piştikten sonra, oturdu ve

soğuk bir bardak süt içip bir tane yedi. O zaman, yarın çiftçilere vermek üzere çok sayıda kurabiye pişirmeye karar verdi. Hatta son kalan çikolataları da kullanmaya karar verdi. Hepsini kendisi yemeden kullanmanın en iyi yolu buydu.

Lord, bu pişirme maratonu sırasında geldi. Onu gördüğü anda ne söyleyeceğini bilemedi. Bir elinde tereyağı ve şeker dolu bir kase, diğer elinde tahta kaşık vardı.

"Merhaba," dedi.

"Bu ne?"

"Son şekerleri kullanıyorum. Yarın çiftçilere tatlı bir ikramda bulunmak iyi olur diye düşündüm," dedi.

"İyi. Etrafta şeker kalmasını istemiyorum."

Lord ayağa kalktı ve Astrid onun kendisine bakmaya devam ettiğinden oldukça emindi. Astrid, Lord'un kendisine bakıp bakmadığını kontrol etmek için başını kaldırdı ve Lord'un bakışları tam üzerindeydi. Lord'un uzaklaşacağı bu anı bozmak istemiyordu. Söyleyecek hiçbir şeyi yoktu.

"Şey, yani, dolunay birkaç gün sonra." "Biliyorum."

Dudaklarını sıkıştırdı, ne söyleyeceğini düşünmeye çalışarak. ona, sonra zorla gülümsedi. "Şehre geri dönmemi mi istersin, yoksa evde kalmamda bir sakınca var mı?"

Lord'un yumuşak, neredeyse ifadesiz bakışı değişti. Çok ince bir değişiklikti, ama tamamen kaşlarında kendini gösteriyordu. Aniden ona dik dik bakmaya başlamıştı. Ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilemiyordu.

"Neden?" diye sordu.

"Şey, ailemin evinde, dolunay varken dışarı çıkmamıza izin verilmez."

Lord sırıttı. "Merak etme. Kurtum eve girmekle ilgilenmiyor. Güvende olacaksın."

"Güvenlikle ilgili değil. Sadece... Neyle ilgili olduğunu bilmiyorum." Gülümsemeye çalıştı. Bu çok garip bir durumdu.

"Bu Cadılar Bayramı'nda eğlendim," dedi Lord. "Ve bunu beklemiyordum."

Kalbi yine hızla çarpmaya başladı. O mu, yoksa dudaklarında hafif bir gülümseme mi gördü? Gülümsediğinden emindi, ama gülümsemiyorsa diye bu anı bozmak istemedi. Başını salladı.

Astrid çığlık atıp havaya yumruk sallamak istedi, ama bu onu tamamen çocukça gösterecekti ve o bunu istemiyordu.

Midesini burkan şey, onun uzanıp bir kurabiye alıp ısırıldığı andı. Onun çıkardığı inilti, onun içini derinden etkiledi ve onun çıkardığı sesin onu gerçekten tahrik ettiğinden emindi. Bu onu şaşırttı.

"Bu kurabiye çok güzel." Ve bununla birlikte, o gitti.

Kendine gel.

Aklını başına toplaması gerekiyordu. O sadece kurabiyenin iyi olduğunu söylemişti. Bu bir randevu ya da başka bir şey değildi. Lord sadece kurabiyeleri deniyordu. Hepsi bu kadar.

Yine de, pişirdiği kurabiyeleri beğendiği için ne kadar mutlu olduğunu inkar edemiyordu.

"Gergin misin?"

Lord, biraz şaşkın bir şekilde Blake'e döndü, oysa o hiçbir şeyden şaşkınlık duyan bir adam değildi.

"Neden?"

"Yarın geceki dolunay hakkında. Astrid ile yalnız kalmak hakkında."

Dolunay, neden tüm insan nüfusunu panik haline sokmuştu? Çoğu durumda, kurtlar nadiren kasabaya girerlerdi. Onlar yerleşim alanlarına çekilmezlerdi, en azından onun deneyimlerine göre hiç çekilmemişlerdi. Onlar açık ormanlarda kalmayı tercih ederlerdi ve No Wolves Road çevresinde bir sürü orman vardı. Kilometrelerce uzanan birçok orman.

Kasabaya girmeye gerek yoktu. Girselerdi bile, bunun ne yaptığını bilmeyen yeni bir kurt olduğuna bahse girerdi. O ise, yıllardır yaptığı gibi çiftlikte kalacaktı. No Wolves Road'a geldiğinden beri kendine saklanıyordu. Yalnız kurt, bir münzevi, bu ona çok yakışıyordu. Zaten kendi arazisinde havai fişek patlatmaya karar veren veletlerle kurt sürüsü dramalarını yeterince yaşamıştı. Alfa'ları çok kızmıştı ve cezaları ağır olmuştu. Başka sürünün arazisine girmek kabul edilemezdi. Kesinlikle rahatsızlık vermek için değil.

Lord, çocukların çok fazla belaya bulaşmasını istememişti, bunu Alfa'ya da söylemişti. Sadece kendi arazisinde havai fişek patlatmalarını istemiyordu. Sığırları veya atları korkuturlarsa, bu onu etkileyecekti

. Sonunda, Alfa'nın bu sorunu halletmesine izin vererek oradan ayrıldı ve eve, baştan çıkarıcı birine döndü.

Astrid her zaman görmezden gelinmesi zor bir kadın olmuştu ve şimdi onunla birlikte yaşamak neredeyse imkansızdı. Vanilya kokusu her odada vardı ve mobilyalarda da var gibi görünüyordu. Yatak odasında bile onun kokusu vardı ve bu onu çıldırtıyordu. Bazen bir şey alıp yüzünü ona bastırmak istiyordu. Bunun kurt ve dolunaydan kaynaklandığını biliyordu. Her geçen gün bu duyguları görmezden gelmek daha da zorlaşıyordu.

"O evde olacak," dedi Lord. "Ve bunun akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Kararımı mı sorguluyorsun?"

"Evet. Bu, dolunayda sana ilk kez bu kadar yakın olacağı zaman. Kasabada değil, senin evinde olacak."

"Benim için fark etmez."

"Ah, yani ona hiç aldırmış etmiyormuş gibi davranacağız, öyle mi?"

Lord ona sert bir bakış attı. "Endişeli misin?"

"Tabii ki endişeliyim. Sen bir pisliksin ve biz de güzel yemeklerimiz var. Onu üzersen, hepimiz acı çekeriz. İnan bana, senin bizim için yemek pişirmen ya da lanet olası paket servis sipariş etmek zorunda kalmamızı istemiyorum. Karım bile eve getirdiğim artıkları seviyor ve inan bana, onun sevmesi hoşuma gidiyor."

Lord, Blake'in karısının çok mutlu bir kadın olduğunu tahmin etmek zorunda kalmadı ve Blake'e takdirini gösterdi. Adam karısını seviyordu.

"Hiçbir şey yapmayacağım," dedi Lord. Blake ona şüpheyile baktı.

"Dolunay sırasında asla evime yakın olmam ve dolunay geçene kadar oraya dönmeye niyetim yok." Bu, olabildiğince açık bir açıklamaydı.

"Öyle değil. Aç kalmayacak mısın?"

"Yolculuk için yanıma yiyecek aldım." Garip davrandığının farkındaydı ve bu sorunu çözmenin en iyi yolu, uzak durmaktı.

Astrid sorunluydu, dolunay da öyle. Mesafesini korursa her şey yolunda gidecekti.

O ve Blake, kırılan çitlerin geri kalanını tamir etmeye devam ettiler. Bu işi ne kadar sık yaparsa yapsın, bu hiç bitmeyen bir görevdi. Çitler zamanla yıpranır ve sürekli tamir edilmesi gerekir. Bu, başkasına güvenmeden kendi başına yapmaktan hoşlandığı bir işti. Tamiratı bitirdikten sonra, öğle yemeği çantasını aldı ve Blake'in arabayı eve geri götürmesine izin verdi.

Mülkünden uzak, ama aynı zamanda kimseyle etkileşime girmedığı, güzel ve تنها bir yer olan ormana doğru yola çıktı. No Wolves Road'da dolunayda geçirdiği onca yıl boyunca, diğer sürülerden uzak durmayı başarmıştı.

Lord, çoğu sürü için bir istisna olduğunu biliyordu. Sürüler tarafından kovulan kurtlarla ilgili korkunç hikayeler olduğunu biliyordu. İlk kovulduğunda, kuduzların kontrolü ele geçireceğinden korkmuştu. Haydut olmaktan. İnsanlara zarar vermekten. İnsanların en büyük hayranı olmasa da

, kimseye zarar vermek istemiyordu. Sadece kendini savunmak için insanlara zarar veriyordu. Ve bu da nadiren oluyordu.

Eski görünümlü bir ağacın yakınında kendine bir yer buldu. Burası, birçok dolunayı geçirdiği yerdı. Bazen koşardı, ama her zaman en kalın gövdede dinlenmeye gelirdi ve burada oturup öğle yemeği tepsisini açarak Astrid'in o sabah hazırladığı birçok burritodan birini çıkarırdı. Astrid, onun kendisini izlediğini bilmiyordu. Evin bazı yerlerinde, Astrid'in haberi olmadan onu izleyebileceği yerler vardı. Yine de, Astrid sürekli onun durduğu yere bakarak, birinin onu izlediğini anlamıştı.

Burrito çok lezzetliydi. Astrid, bir çeşit kahvaltılık et, pirinç, fasulye ve peynir hazırlamış ve hepsini tortillaya sarmıştı. Tadı çok güzeldi ve birkaç ısırıkta hepsi bitti.

Bu yüzden ikinci bir tane çaldı ve büyük bir ısırık aldı, yüzünü doldururken Astrid'den başka birini düşünmeye çalıştı. Bu sabah, bir çift kot pantolon ve üst rafta bir şeye uzanmak için her seferinde karnının üstüne çıkan büyük bir kazak giymişti. Bu görüntüyü aklından çıkaramıyordu. Çıkarmak da istemiyordu. Harika görünüyordu.

Aralarındaki mesafeyi kapatıp yüzünü karnına bastırma isteği çok güçlüydü. Bunu nasıl engellediğini bilmiyordu.

Lord, ona yaklaştığını inkar edemezdi. Onu kollarına almak için duyduğu istek o kadar güçlüydü ki

güçlüydü, ama o bunu engelledi ve sadece burritoları ve kurabiyeleri çaldı.

Aldığı iki burritoyu ve beş kurabiyeleri bitirdi. O anda, yarın yemek konusunda ne yapacağını bilmiyordu. Eve geri dönmesi imkansızdı.

Astrid çok cazipti. Bunu inkar edemezdi. Şu anda bile, en sevdiği ağaç gövdesine yaslanmış otururken, onu düşünmeden edemiyordu. Boynunun narin kıvrımı. Vücudunun ona yaslandığında hissettiği tatlılık. Penisinin kalınlaşmaya başladığını ve ihtiyacının güçlendiğini hissetti. Lord onu çaresizce istiyordu. Ama o bir insandı. Onu durdurmasının imkanı yoktu.

Ve yıllar önce, kendi işine bakarken yaşadığı o günü düşündü. Kız, bir anlığına dikkatini çekmişti ve o, kafaları kitaplara odaklanmış insanları deli sanmıştı. Ona hiçbir şey olmasına izin vermeyecekti.

Tehlikeyi görmüştü ve sanki kurdu buna dayanamıyormuş gibiydi. Kurtunu suçlayabilirdi, ama gerçekte, o da suçlayamıyordu.

Astrid'i korumak zorunda hissediyordu. Nedenini bildiğini hissediyordu, ama Astrid bir insandı ve o asla bir insanla çiftleşmeyecekti. Bu duygular ölmüş kalmalıydı. Asla işe yaramayacaktı.

BÖLÜM BEŞ

Astrid uyumaya çalıştı.

Dolunay vardı.

Lord'u iki gündür görmemişti. Blake, Lord'un dolunay bitene kadar geri dönmeyeceğini söylemişti. Aldığı burritolar ve kurabiyeler yeterli olmayacak olsa da, daha fazla yiyecek almak için geri dönmemişti.

Aniden onu saran bu ezici duyguyu sevmiyordu. Tam olarak ne olduğunu anlayamadığı bir ihtiyaçtı. Onu tüketiyordu.

Ne yaptığını tekrar düşünme fırsatı bulamadan, battaniyeleri üzerinden attı ve bacaklarını yataktan sarkıttı. Soğuk ahşap zemine ayakları değdiği anda, kısa bir an için aklı başına geldi. Sonra, onu yataktan kalkıp pencereye doğru adımlar atmaya iten bir çekim hissetti. Pencereden dışarı bakarak, Lord'un arazisini gözden geçirdi, bir şey, herhangi bir şey görmeyi umuyordu. Hiçbir şey yoktu.

Ne hissetti? Neden böyle hissediyordu? Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Kapıya doğru yürüdü ve sonra merdivenlerden aşağı indi. Mutfığa gitmedi, ön kapıyı açtı ve o anda Lord ile karşı karşıya geldi.

Bu bir rüya olmalıydı.

Astrid sesini çıkarmadı. Bakışları buluştu ve ikisi de başka yere bakmadı. Kaçacak yeri yoktu, bakacak başka bir yer yoktu

Bakacak başka bir yer yoktu. Tamamen kapana kısılmıştı ve onun bakışları altındaydı.

Ve sonra, ne olduğunu anlamadan, adam omuzlarını karnına dayadı ve onu kaldırarak evden dışarı taşıdı. Sanki sihir gibi, kapı kendiliğinden kapanmış gibiydi, ama Astrid, Lord'un kapıyı kapattığını düşündü.

O uzaklaşırken hiçbir korku hissetmedi. Omzuna yayılmış olmaktan dolayı acı hissedeceğini düşünmüştü, ama onu evden uzaklaştırırken hiçbir acı hissetmedi.

Astrid nerede olduklarını bilmiyordu, ancak onu taşıırken yüz yüze geldiğinde Lord'un tamamen çıplak olduğunu fark etti. Evde onunla yüz yüze geldiğinde çıplak mıydı? Birinin kıyafetlerinin öylece erimesi imkansızdı. Evde onu gördüğünde çıplak olmalıydı, ama o fark etmemişti. Buna inanması çok zordu ve sonra birdenbire ayağa kalktı.

Astrid aşağıya bakmak istedi, ama onun mavi gözleri onu kendine bağladı. Gözlerini ondan ayıramadı. Onu bir ağaca doğru itti, Astrid ellerini onun göğsüne koydu ve sonra yavaşça yukarı kaydırarak boynunun arkasına doladı.

Adamın ona bakıp durduğu ve bakışları sürekli dudaklarına düştüğü, ama onu hiç öpmediği anlar bir ömür gibi geldi. Adamın dudaklarını kendi dudaklarında hissetmek, onun tadını almak istiyordu.

Ve sonra, sanki başka bir sihirle, sonunda bu gerçekleşti ve o, dudaklarını ele geçirdi. Bu öpücük, onun umduğu her şeydi. Dudaklarının dudaklarında hissettiği duygu, dünyasını ateşe verdi. Sihirli ve dokunaklıydı ve bunun bitmesini istemiyordu.

Lord, dilini dudaklarında gezdirdi ve o da ona kendini açtı. Lord, dilini onun diline daldırdı ve o, onun tadını dilinde hissetti. Bu, onu inlemeye ve aynı anda eritmeye başladı.

İlk başta, Lord'un elleri kızın başının iki yanında baskı yapıyordu, ama birdenbire kızın kalçalarını kavradı, onu kendine çekti ve kız, birbirlerine yapışırken Lord'un durmasını istemediği için onun adını haykırdı.

Astrid, ona bakire olduğunu söylemesi gerekip gerekmediğini bilmiyordu. Bu düşünce aklına çok hızlı girip çıktı, ikinci kez düşünme şansı olmadı.

Lord pijama üstünü çekti ve o lanet şeyden kurtulmaya çalıştı, ama Lord çok daha güçlüydü ve kolunu basit bir hareketle üstünü parçalara ayırdı. Sırada pijama altlığı vardı. Giysiler ayaklarının dibine düştü, sonra Lord elleriyle vücudunun her yerini okşadı ve onu inlemeye başladı. Her yerine dokunuyor gibiydi. Dokunuşunu derinlerinde hissetti ve bunun durmasını istemedi.

Lord, kadının bacaklarının arasına elini sokup amını okşadığında, kadın aniden gelen sıcaklık hissiyle çığlık attı. Lord'un durmasını istemiyordu, ama aynı zamanda bu neredeyse dayanılmazdı. Ondan, bundan, her şeyden doyamıyordu.

Öpüşmeyi kesip dudaklarını boynuna kaydırıp ve tenini ısırıp. Her dokunuş klitorisine doğru gitti, bu yüzden orgazmı onu tamamen şaşırttı.

Astrid bundan sonra ne olacağını biliyordu. Onu uyarmak istedi, ama bunun durmasını da istemiyordu. Ya o bakire istemiyorsa?

Bunun bitmesini istemiyordu. Bu, tüm fantezilerinin tek bir muhteşem pakette toplanmış haliydi.

Lord onu kaldırdı ve Astrid'in bacaklarını onun bacaklarına dolamaktan başka seçeneği yoktu. O kadar güçlüydü ki, Astrid'in nefesi kesildi. Sonra onu kendi uzunluğuna doğru çekti ve Astrid hafif bir acının gelip geçeceğini umdu. Ancak, onun penetrasyonunun gücü Astrid'in nefesi kesildi ve bir çığlık attı. Onun gerginleştğini hissetti ve bu çok garip bir duyguydu. Bir an acı hissetti ve sanki bir şey ona yardım etmiş gibiydi. Acı, sanki bir anıdan ibaretmiş gibi kayboldu.

Lord kalçalarını kavradı ve onu üzerine çekti, o da zevkten başka bir şey hissetmedi. Uzun ve kalındı ve çok iyi hissettiriyordu. Her yeri onunla dolmuştu. Onu bırakmak istemiyordu.

Omzunu öptü ve geri çekilirken Lord onu öpmek için çoktan yanına gelmişti. Bacaklarının arasında onun penisinin nabzını hissetti.

Acı yoktu ve hiçbir kitap bunun ne kadar iyi hissettirdiğinden bahsetmiyordu. Lord'un gözlerine bakarken, onu saran bir sıcaklık dalgası hissetti. O onu öperken bile gözlerini ondan ayıramadı.

Lord önce yavaşça, sonra hızlanarak içinde hareket etmeye başladı ve Lord onun içine derinlemesine girerken her santimini hissetti. Lord'un durmasını istemiyordu ve Lord onu hayal kırıklığına uğratmadı. Zevk çok yoğundu ve her geçen saniye onu kaplıyordu.

Lord, Astrid'in kalçalarını sıkıca kavradı ve Astrid, yarın morluklar olacağını biliyordu. Lord, Astrid'i ağaca yasladı, sonra aralarına uzandı ve klitorisini okşamaya başladı.

Astrid daha önce de zevk aldığını biliyordu, ama şimdi adam onun ihtiyacını yeniden uyandırırken, bu seferki farklıydı. Adamın büyük penisi içindeyken, sıkabileceği bir şey vardı ve Lord da inledi. Adamın çıkardığı sesler onu daha da tahrik ediyor gibiydi.

Adamın durmasını istemiyordu. Ateş gibiydi. Hatta ondan da fazlası. Orman yangını gibi mi?

Tüketildiğini hissetti ve Lord onu doruğa ulaştırdığında, Astrid bir daha asla eskisi gibi olmayacağını biliyordu.

Bu, hayal edebileceğinden çok daha fazlasıydı.

Lord yere bakıyordu.

Astrid, en sevdiği ağacın dibinde yerde yatıyordu ve bacaklarında dün gece yaptıklarının izleri vardı. Güneş bir saat içinde doğacaktı ve onu eve götürmesi gerekiyordu. Dün gece büyük bir hataydı.

Hiçbir zaman dolunayda o eve gitmemişti. Koştuktan sonra, her zaman bu lanet ağacın yanında kalırdı, çünkü onu severdi.

Ev onu çağırmıştı. Görmezden gelmeye çalışsa da, kendini mücadele ederken buldu, ama ön kapı oradaydı ve Astrid'in onu açmasını umuyordu. Hayır, onun akli başında olup evde kalmasını ya da en azından uyumasını umuyordu. Bütün gece o kapının önünde kalabilirdi. Tabii ki Astrid akli başında değildi.

Kapıyı açtı ve o anda sanki tüm kontrolünü kaybetmiş gibi oldu. Koşmak için giysilerini çıkarıp tamamen çıplak kalmışken, Astrid pijamalarıyla duruyordu.

o kıyafetlerden hoşlanmamıştı ve onu en sevdiği yere götürdüğü anda, o kıyafetler gitmişti.

Onu tamamen çıplak ve merhametine teslim olmasını istiyordu. Onu elde etmişti ve kızdı. Kanıtı hala uyluklarında duruyordu, onun döktüğü tohumun kanıtıyla birlikte. Dün gece tam bir felaketti.

Yerde bir ileri bir geri yürüyordu. Ne yapmıştı? Bunu kimseye anlatamazdı. Hiç insan bir kadınla birlikte olmamıştı. Hiç... Dün gece ne olmuştu? Astrid'in çektiği acıyı hatırladı ve penisinin tepki verdiğini hissetti ve bir şekilde onun acısını tamamen ortadan kaldırdığını anladı.

Onu burada bırakması mümkün değildi. Bir parçası onu itip kakmak için can atıyordu. Bunun yerine, eğilip onu kollarının arasına aldı ve Astrid uyanmadı. Ona yaslandı ve ona güvenmemesi gerektiğini bilmeliydi. O iyi bir adam değildi. Ondan olabildiğince uzaklaşmalıydı.

Lord onu evlerine taşıdı ve yol boyunca bu durumu en iyi şekilde nasıl halledebileceğini düşündü. Bunun nereye varacağını görebiliyordu ve Astrid ile ilişkisinde yeni bir sayfa açmıştı.

Bu gece olanları görmezden gelebilirlerdi. Ya da Lord pislik gibi davranıp onu uzaklaştırabilirdi. Hiçbir seçenek hoşuna gitmiyordu. Aynı zamanda, Astrid'i, şişmiş ve onun çocuğuna hamile halini görmeden edemiyordu.

. Bunu aklından çıkaramıyordu. Lord çocuk istemiyordu, ama tek düşünebildiği şey Astrid'di.

Seks yaptılar. Seks, hamilelik riskini de beraberinde getiriyordu. Ve zihninde Astrid'in gülüşü ve gülümsemesi canlandı, küçük çocukları kısa sürede ikiye, sonra üçe, sonra dörde dönüştü.

Ne oluyordu böyle? Neden birdenbire hiç istemediği bir geleceğin görüntüleri zihnini doldurmuştu? Hiçbiri mantıklı gelmiyordu. O eşleşmiş bir erkek değildi. Hiçbir sürünün parçası değildi. Ve kurtunun kafasını karıştırdığından, istemediği fikirlerle doldurmaya çalıştığından emindi. Eşleşmeyecekti. Asla.

Eve döndü ve Astrid'i yatak odasına taşıdı. Hâlâ derin uykudaydı. Onu yatağa yatırdı ve saati kontrol etti, alarmini kaçırdığını biliyordu.

Dün gece onun için zor geçmiş olmalıydı.

Astrid'i tanıyorsa, kahvaltı için planları vardı ve o da bununla ilgilenecekti.

Her hücresi ona Astrid'i terk etmemesini, yatağa girip onunla sevişmesini haykırsa da, yatak odasından çıktı. Hızlıca duş aldı, ama bundan nefret ediyordu çünkü duş, Astrid'in kokusunu vücudundan siliyordu. Tek istediği Astrid'e dalmak, vanilya kokusuyla yıkanmak ve tamamen doymaktı. Astrid söz konusu olduğunda, ondan asla doymayacağını hissediyordu.

Eşim.

Benim eşim.

Benim.

Bu kelimeleri sevmiyordu. Dişlerini sıktı ve onları görmezden gelmeye çalıştı. O eşli bir kurt değildi. Astrid ile arasında asla bir şey olmayacaktı.

Aşağı indi ve mutfığa baktı. Arkadaşları yakında işe gelirdi. Dolunaydan sonra, onlara her zaman biraz ekstra zaman verirdi, böylece onu çıplak halde eve dönerken görmezlerdi.

Acıkmıştı, buzdolabında artan burritolar vardı ve bir tane aldı. Menü yoktu, işaret yoktu, kahvaltıda ne pişireceğine dair hiçbir şey yoktu.

Pişman olacağı bir şey yapmadan önce kafasını boşaltmak için oradan çıkması gerekiyordu. Burritoyu bitirdikten sonra evden çıktı ve ahıra doğru yola koyuldu. Her şeyi zaten kontrol etmişti ve yapılacak bir iş yoktu. Burası onu rahatsız eden çok az insanın olduğu bir yerdi ve kafasını toparlaması gerekiyordu.

Blake'in onu aramaya geleceğini bilmeliydi.

"Seni burada bulacağımı düşünmüştüm," dedi Blake, bir saat sonra gelerek.

"Beni buldun, şimdi gidebilirsin."

Blake durakladı ve Lord, onun kendisine baktığını hissetti. Başını kaldırıp baktığında, Blake gerçekten de ona bakıyordu.

"Ne? Ben iyiyim. Gidebilirsin," dedi Lord.

"Tamam, sende garip bir şeyler var, Astrid'de de garip bir şeyler var. Dün ikinizi bıraktığımda her şey

iyiydi, ama bir şeyler var. Ne oldu?"

"Hiçbir şey, ama yapacak çok işimiz var."

"Biliyorum, ama bir şeyler oluyor ve bence bunu konuşman gerekiyor," dedi Blake.

"Konuşacak bir şeyim yok."

"Dün gece eve geldin, değil mi?" diye sordu Blake.

Neden bir insanla arkadaş olmaya karar vermişti? Blake iyi biriydi, ama dedikoducu ve konuşmayı seven biriydi, oysa Lord bunların hiçbirini sevmezdi.

"Git, Blake."

"Sen ve Astrid sonunda seks yaptınız." Blake ellerini çırpı ve Lord, homurdanmaktan kendini alamadı. Kurtunu kontrol etmede ustaydı, ama o anda büyük zorluk çekiyordu.

Blake şok olmuş gibiydi.

"Astrid seni sordu," dedi Blake, uyarıyı açıkça görmezden gelerek.

"Beni rahat bırakmayı öğrenmesi lazım," dedi Lord.

"Oh, lanet olsun, bunu mu yapacaksın? Cidden, o senin için çalışmaya başladığından beri ikiniz birbirinizin etrafında dans ediyorsunuz, kütüphaneye yaptığın ani gezilerden bahsetmeye bile gerek yok. Ben kurt değilim, ama burada bir şeyler döndüğünü biliyorum ve bu sadece çekimden daha fazlası. O senin eşin, değil mi?"

"Blake, sen ne dediğini bilmiyorsun."

“No Wolves Road'da oldukça uzun bir süredir yaşıyorum ve temel çekicilik ile sevişme ihtiyacı arasındaki farkı biliyorum. Ayrıca, onun adını andığım anda pençelerini çıkardığını da biliyorum. Sık sık olan bir şey olmadığını biliyorum, ama insanlarla çiftleşen birkaç kurt var. Bu olabilir.”

"Astrid ve benim aramda asla bir şey olmayacak. Dün gece dışarı çıkmamalıydı. O sadece bir kolaylıktı. Herhangi bir kadın da olurdu."

İnlemeyi duydu.

Blake'i düzeltmekle o kadar meşguldü ki, Astrid'in yaklaştığını duymamış, hatta hissetmemişti bile.

Ama o iniltiyi duydu ve sanki karnına bir tekme yemiş gibi oldu.

ALTINCI BÖLÜM

Bireğlence.

Dün gece onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Astrid kendini aptal gibi hissediyordu. Yatağında uyanmış, düşünceleriyle baş başa, dün gecenin farklı olduğunu düşünürken, oysa hiç de öyle değildi. Daha iyi bilmesi gerekirdi. Hayaller onun için gerçek olmazdı.

Eve döndükten sonra, Lord ve Blake'in onu duymadığını umdu. Kahvaltı çoktan hazırlanmıştı ve akşam yemeğini hazırlamaya başlaması gerekiyordu, ama onun evinde kalmak ona hiç uygun gelmiyordu.

Oradan uzaklaşmalıydı. Bir şeyler yapmalıydı. Ve aklına gelen tek şey, ailesinin yanına dönmekti.

Astrid, lokantayı arayarak yemek siparişi verdi. Çanta hazırlamadı, çünkü buna gerek yoktu.

Kahvaltı hazır ve onları bekliyordu, Astrid arkasına bakmadan ceketini aldı, hızla dışarı çıktı ve doğrudan ana yola yöneldi. Kimsenin onu durdurmasını istemiyordu ve neyse ki kimse durdurmadı, böylece kaçmayı başardı.

Ailesinin evine kadar, dün geceyi düşünmemeye çalıştı. Lord'dan uzaklaştıkça, midesi düğümleniyor gibiydi. Geri dönmeyecekti ve içindeki çatışmayı görmezden geldi.

Lord onu kullanmıştı. O da buna razı olmuştu ve bu onu aptal yapmıştı uyanıp her şeyin farklı olacağını düşünmek aptallıktı.

Kasabaya vardığında, insanların hala Cadılar Bayramı süslerini kaldırmakta olduğunu gördü. Kimse onunla konuşmak için durmadı ve o da doğruca ailesinin evine gitti, ancak onların evde olmadığını gördü. Anahtarı buldu, içeri girdi ve telefonu alıp babasını aradı, babası ikinci çalınıştta cevap verdi.

"Alo?" diye sordu, sesi şaşkın geliyordu.

"Baba, benim. Sen ve annem neredesiniz?"

"Ah, tatlım, sana söylemeyi unuttuk. Birkaç aylığına gemi seyahatine çıktık. Annenin her zaman dünyayı gezmek istediğini bilirsin, şimdi bu fırsatı yakaladık."

"Neden bana söylemediniz? Evinize bakmam gerekmez mi?"

"Saçmalama. Her şey halledildi. Sen meşgul olduğun için Lord ile konuştuk ve o da önümüzdeki birkaç ay boyunca evimize göz kulak olacağına söz verdi. Sana söylemedi mi?"

"Hayır, söylemedi."

Astrid evinin etrafına bakındı ve Lord'un uğramaya zahmet edip etmediğini merak etti.

"Ne oldu tatlım? Neden evdeyim?" diye sordu babası.

"Sebebi yok. Sadece sizi görmek ve merhaba demek istedim. En son konuşmamızdan bu yana çok uzun zaman geçti, biliyorsunuz."

Sessizlik oldu, sonra arka planda annesinin kahkahasını duydu. Hayatlarının en güzel anlarını yaşıyor gibiydiler.

"Oh, tatlım, şimdi kapatmam gerek. Ama yakında tekrar konuşuruz. Buzdolabında hiçbir şey yok, orada kalacaksan yiyecek bir şeyler almalısın. Çok geç saatlere kadar ayakta kalma." Ve hat kesildi.

Tamamen yalnız kalmıştı. Telefonu yerine koydu, buzdolabına gitti ve tahmin ettiği gibi, buzdolabı boştu. Buzdolabının kapısını kapattı, sonra yatak odasına çıktı, odasının hala ona ait olduğundan emin olmak için. Kardeşleri evden ayrıldıklarında, yatak odaları tek tek spor salonu veya ofise dönüştürülmüştü. Neyse ki, odası hala burada yaşadığı zamanki gibiydi.

Yatağına doğru yürüdü, kenarına oturdu ve anne babasının neden hiçbir şeyi değiştirmedığını merak etti. Başarısız olacağını mı düşünüyorlardı? Eve dönmekten başka seçeneği olmayacağını mı? Bu yüzden mi yatak odasını olduğu gibi bırakmışlardı?

Lord'u düşünmemeye çalıştı, ama sesi çok emindi. *Bir kolaylık.* İstekli bir kadın. İlk seferi, orada tek kadın olduğu için olmuştu. Ne kadar aşağılayıcıydı bu?

Lord onu kendisi için istememişti. Sadece orada olduğu için.

Gözyaşlarının akmasına izin vermemeye çalıştı. Ağlamak hiçbir şeyi çözmeyecekti. Lord hiçbir açıklama yapmamıştı. Aralarında hiçbir söz söylenmemişti. Sadece eylemler.

O aptal bir salaktı.

Yatağın kenarında oturarak, bu işten kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalıştı. Lord için çalışmayı seviyordu, ama bu işe devam etmesinin imkanı yoktu. Belki onun kamyonetini isteyebilir, onunla gidip gelebilir ve evde yaşayabilirdi. Tek sorun

ailesinin eve dönmesi ve bir şeyler olduğunu anlamalarıydı. Başarısız olduğunu anlayacaklardı.

Bu çok kötüydü.

Belki kendi bir yer bulup Lord ile bir anlaşma yapabilirdi. Onun evinde yaşamak zorunda değildi.

Bir kapı çalma sesi duydu ve Astrid açık kapıya doğru baktı. Aptaldı, çünkü bir parçası Lord'un gelmesini umuyordu. Lord, ailesinin şehirde olmadığını biliyorsa, bu, kasaba halkının da bildiği anlamına geliyordu. Bunu en son öğrenen kişi oydu.

Kapı tekrar çalındığında ayağa kalktı ve aşağı indi. Ailesinin kapıda kim olduğunu görebilecekleri bir gözetleme deliği yoktu. Kardeşleriyle birlikte bir tane taktırmak için yalvardıklarını hatırladı, ama ailesi kapıda kimin olduğunu asla bilememenin sürprizini seviyordu. Bu, ailesi hakkında her zaman biraz garip bulduğu bir şeydi, ama hiçbir zaman bir şey söylemedi.

Kapıyı açtı ve bir kez daha gözetleme deliği olmasını diledi. Lord kapının önündeydi ve o bir vampir olmadığı için içeri davet edilmesine gerek yoktu.

"Ailemin şehir dışında olduğunu bana hiç söylemedin," dedi.

"Sen benim için çalışmakla meşguldün, ben de bu evin işlerini halledebilirdim."

"Ve hallettin mi?" diye sordu.

"Evet, her gün kontrol etmeye geldim."

O da başını salladı. Elbette gelmişti.

"Ne istiyorsun?"

"Konuşmamız gerek," dedi

Lord. "Hayır, gerek yok."

O sıkıca sırt arkasını sardı boynunu boynunun ve biliyordur biliyordu biliyord onu

onu kızdırdığını biliyordu, ama bunu kasten yapmıyordu.

"Duyduğunu biliyorum," dedi Lord.

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Açıkça belirttin. Seninle benim... seks yapmamızın tek nedeni, orada istekli tek kadın benim olmamdı. Anlıyorum. Başka bir kadın olsaydı, onu tercih ederdin." Kendini tutmaya çalıştı. "Başka bir iş arayacağım."

Kütüphaneye geri dönmek istemiyordu, ama başka seçeneği var mıydı?

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Çiftlikte çalışmaya devam edebilirsin, ayrıca ben de... emin olmak için beklemem gerekiyor."

Astrid kaşlarını çattı. "Neyi emin olmak için?"

"Hamile olmadığından. Dün gece korunmadık ve hamile kalmış olabilirsin."

Elini karnına koymak istedi. Bu ne kadar aptalcaydı? Onu bir araç olarak gören bir adama aşık olmuştu ve şimdi adam, hamile olma ihtimaline karşı onu gözetim altında tutmak istiyordu. Hayatı bu hale gelmişti.

Ağlamamak için kendini nasıl tuttu, kendisi de bilmiyordu. Acı onu ezip geçiyordu, ama o bunu görmezden geldi.

Beyninin mantıklı kısmı ona geri dönüp işini yapmasını söylüyordu. Bunu aşmasını. İnsanlar sürekli seks yapıp hayatlarına devam ediyorlardı.

O da bunu yapabiliirdi. Alternatif ise, ailesine her şeyi mahvettiğini itiraf etmek ve kasabanın bir şeyler olduğunu öğrenmesiydi. Bunu istemiyordu.

Ailesinin evinden çıktı ve Lord'un bekleyen kamyonetini görmezden geldi, onun yerine yürüyerek onun evine dönmeyi tercih etti. Bu sefer Astrid farklı olacaktı.

İki Ay Sonra

Astrid hamile değildi ve bir başka dolunay yaklaşıyordu.

Lord kurtunu hissetti. Cuma günüydü ve dolunay gelecek haftaydı.

Astrid adet döngüsüne girdiğinden beri, bambaşka bir kadın olmuştu. Onunla hayat farklıydı. Yemekler harikaydı ve erkeklerin şikayet edecek hiçbir şeyi yoktu, ama Astrid farklıydı.

İlk olarak, o evdeyken Astrid hiç ortalıkta görünmüyordu. O bir odaya girdiğinde, Astrid odadan çıkıyordu. Astrid onunla hiç konuşmuyordu. Son iki ayda, Astrid'in konuştuğunu duyduğu tek zaman, Astrid onun orada olduğunu bilmediği zamanlardı. Astrid Blake ve diğer erkeklerle konuşuyordu, ama onunla hiç konuşmuyordu. O evde kaldığında, Astrid ondan kaçınıyordu.

Bunu sürdüremeyeceğini düşündü, ama Astrid bir şekilde başardı. Noel geldi ve geçti, Astrid'in ailesi tatil süresini uzatarak kruvaziyere devam etti.

Şükran Günü'nde olduğu gibi, Astrid de tatili geçirmek için ailesinin yanına gitmiş, ancak çiftlik çalışanları geldiğinde geri dönmüş ve

onlara yemek pişirmek için geri döndü. Bundan nefret ediyordu.

Astrid dans etmeye gitmişti. Gerçekten dans etmeye mi gittiğini bilmiyordu, ama kasabadaki kurtlar ve insanların bir arada olduğu tek bar olan lanet olası bara gitmişti. Bunun iyi sonuçlanmayacağını biliyordu.

"Siktir!" Çekiçle vurduğu yere dikkat etmemişti ve başparmağına vurmuştu. Çekici düşürdü, başparmağına baktı, kırmızıydı ama kırık ya da morarmamıştı.

Aklını toparlaması gerekiyordu.

"İyi misin?" Blake ahıra girerek sordu. "Evet, iyiyim.

Gittiğini sanmıştım," dedi Lord.

"Karıma telefon ettim, bu gece biraz geç kalacağımı söyledim. Konuşacak birine ihtiyacın olduğunu düşündüm." "Ben konuşmam."

"Hadi ama Lord, herkes Astrid'de bir değişiklik görüyor ve sen de bu durumu pek iyi idare edemiyorsun."

"Başa çıkacak bir şey yok. Onun kendi hayatı var, benim de kendi hayatım."

Blake iç geçirdi. "Peki. Durumdan memnunsun, bu senin bileceğin iş, ama bil diye söylüyorum, Astrid'in kalıcı bir kadın olduğunu başka biri fark edecek. O çok iyi bir kadın ve sen pislik olmaya devam etmek istiyorsan, bu da senin bileceğin iş."

"Benden ne istiyorsun lan?"

"Mutlu olmanı istiyorum. Astrid seni mutlu ediyor. Anlıyorum, yalnız kurt olmak ve kimseye ihtiyaç duymamak seni mutlu ediyor, her şeyi

her şeyi kendi başına yapabiliyorsun. Anlıyorum, ama mutlu olmak istemiyor musun? Astrid'le birlikte olmak iyi hissettirmiyor muydu?"

"Ondan bahsetme."

"Sen çok inatçısın. Sen ve onun birbiriniz için yaratıldığınızı bile göremiyorsun. Biliyor musun, peki. Eminim onun Enzo gibi biriyle ya da onunla evlenip yerleşecek herhangi biriyle mutlu olursun. Onun yakınında yaşayarak, sahip olabileceğin ama artık sahip olamayacağın şeyi bilerek, çünkü sen inatçı bir pisliksin. Ben denedim."

Bunun üzerine Blake ahırdan fırlayarak çıktı ve Lord onun doğrudan kamyonetine gidip öfkeyle garajdan çıktığını duydu.

Lord, Astrid'in ne yaptığı umrunda değildi. Bu onun hayatıydı. İsteddiği gibi yaşayabilirdi. Bu ona düşen bir şey değildi.

Yine de, çekicini eline alırken Enzo'yu gördü. Diğer çiftçi pek çok farklı kadınla yatmıştı. O bir insandı, ama Lord her kadının kokusunu üzerinde hissediyordu. Onlara hiç saygı duymuyordu. Onlar birer kurşuluk değerdiler. O küçük pisliğin Astrid'in etrafında dolaştığını görmek bile onu sinirlendiriyordu. Astrid'in o adamın oyunlarına kanması imkansızdı.

O, onunla birlikteydi. Astrid'in başka biriyle birlikte olmak istemesini düşünmek bile ona dayanılmaz geliyordu. Bunun onu ilgilendirmedğini zihninde tekrar tekrar söylemesine rağmen, nedense çekici yere bıraktı. Bir adım attı ve iradesine karşı, kamyonetine doğru yürümeye başladı. Buna karşı koymaya çalıştı, ama başaramadı. Yeterince güçlü değildi.

Ne olduğunu anlamadan, kamyonetine binmiş, çiftliğinden çıkmış ve No Wolves Road'daki tek barın bulunduğu yola girmişti.

Astrid'in arabası yoktu. Ya onun kamyonetini kullanır ya da her yere yürüyerek giderdi. Onun için bir çıkış yolu arıyordu. Yerel gazetede, ondan uzaklaşma fırsatı arayan, onun daire içine aldığı ilanları görmüştü, ama onu suçlayamazdı. Onu bir kolaylık olarak görmüştü. Her şeyi mahvetmişti.

Son dolunayda, bir çift zinciri ağaca götürmüş ve Blake'e onu ağaca bağlamasını söylemişti, böylece yerinden ayrılmayacaktı. Arkadaşı bu planı beğenmemişti, ama Lord'un Astrid'e bir daha yaklaşmayacağından emin olmasının tek yolu buydu. Kurt adamı giderek daha öngörülemez hale geliyordu.

Astrid'i incittiğini bilmesine rağmen, mesafesini korumaya çalışsa da kendini eve çekildiğini fark etti. Şu anda olduğu gibi, bu konuda kontrolü elinde tutamıyordu. Kurt, onu bulmak zorunda hissediyordu. Başka hiçbir erkeğin ona yaklaşmadığından emin olmak için.

Kamyonetini park etti ve yüksek sesli müziği ve çok sayıda insanın kokusunu duydu. Kalabalıktan nefret ediyordu. Yine, kurt olmasıyla ilgili tuhaf bir şey daha. Kurtların insanları sevmesi, kalabalıkları sevmesi gerekiyordu. Kendini evinde hissetmesi gerekiyordu, ama kendini kapana kısılmış hissediyordu. İnsanları ve kurtları da dahil olmak üzere herkesten nefret ediyordu.

Ama dışarıdaki insanların meraklı bakışlarını görmezden gelerek bir adım daha attı. Birçoğu öpüşüyordu, ama o onların yaptıklarıyla ilgilenmiyordu. Gözü sadece bir kadında idi ve o kadın içerideydi.

"Aynı soruyu ben de sana sorabilirim."

Bira şişesini alıp havaya kaldırdı. "Bir şeyler içip eğleniyorum."

"Tek başına mı?"

"Yalnız değilim. Etrafım insanlarla çevrili."

"Ve bundan nefret ediyorsun," dedi, sözleri kulağına fısıldayarak.

"Hiç de nefret etmiyorum. Her şey yolunda." Omuzlarını silkti. "İstersem gidip dans edebilirim, ama ben burada oturup içkimi içmek istiyorum." Bir yudum bira içti ve içtiği sırada burnunu hafifçe kıvrıldığını gördü ve onun bundan nefret ettiğini anladı.

Astrid da onun gibi yalan söylüyordu. Onun yalanları Astrid'i incitmiş ve onu bu duruma itmişti. O tam bir aptaldı.

Onun omzunun üzerinden dans pistine baktı. Tek istediği onu oradan çıkarmaktı, ama onun bunu kolaylaştırmayacağına dair içinden bir his vardı.

"Dans etmek ister misin?" diye

sordu. "Hayır."

"O zaman buraya içmeye geldik."

"Buraya eğlenmek için geldim. Sen neden geldiğini bilmiyorum ama benimle takılmak için geldiysen, unut gitsin."

Lord yanına oturdu ve kendine bir bira sipariş etti. Birayı pek sevmiyordu, ama bir yudum aldı.

Astrid'le evde, yalnız olmayı tercih ederdi. Gürültü sinir bozucuydu.

Bunu mahvetmediği Cadılar Bayramı gecesini düşündü. Neden o günlere geri dönemiyordu? O zamanlar hayat biraz daha kolaydı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Astrid bara insanlarla tanışmak için gelmemişti. Eğlenmek için gelmişti. Bara gitmek isteyen herkes her zaman mutlu görünüyordu. O da bunu arıyordu, çünkü çiftlikte yaptığı hatayı hatırlatan korkunç anılardan başka bir şey yoktu.

Başka bir yerde iş aramaya devam etti, ama kimse işçi almıyordu, en azından onu almıyordu. Ne yapacağını bilmiyordu.

En üzücü olan şey, aslında çiftlikte çalışmayı sevmesiydi. Bu onun için rüya gibi bir işti. Çiftlikle ilgilenmeyi ve günün çoğunu ocak başında geçirmeyi seviyordu. İnsanlar için bol bol yemek pişirmeyi. Yardım paketlerini idare etmeyi. Son birkaç ay, hayatının en güzel ayları olmuştu. Kütüphanede çalışmanın hayatının en güzel kısmı olacağını düşünmüştü, ama öyle olmadı.

Şu anda tek kötü olan şey, yanında oturan adamdı. Bira tadını sevmiyordu ama şişeyi eline aldı ve bir yudum aldı. Tadı iğrençti. Birkaç erkek gelip ona dans etmeyi veya takılmayı teklif etti. İlgilenmiyordu.

Lord onu bir araç olarak görüyordu ve onu gerçekten istemiyordu, ama yine de hayatının en güzel gecelerinden biri olmuştu. Ne kadar çaresizdi?

Şimdi Lord onu bara kadar takip etmişti ve aşağılanması tam anlamıyla tamamlanmıştı. Lord, onun kimseyi beklemeden tek başına oturduğunu gördü. Sadece düşünceleriyle baş başa.

"Neden nefret ettiğini itiraf etmiyorsun?" diye sordu Lord.

Ona sert bir bakış attı, başını salladı ve ayağa kalktı. Bira

zaten ödenmişti.

"Nefret ettiğim şey, senin burada olman. Buraya hiç gelmezsin ve neden şimdi burada olduğunu bilmiyorum."

Topuklarını döndü ve bardan çıktı. Enzo ve çiftlikten birkaç adam ona el salladılar, o da onlara el sallayarak karşılık verdi. Enzo'nun reddedilmesini kötü karşılamamış olması hoşuna gitmişti. Hâlâ arkadaşılar.

Bardan çıkınca, nereye dönerse dönsün, her çift öpüşüyor gibiydi. Dünya ona sahip olamadığı şeyi göstererek onunla alay mı ediyordu? Bunun mümkün olduğunu bir an bile düşünmedi, ama tam da öyle hissediyordu ve bu çok kötüydü. Bu insanların birlikte mi olduklarını yoksa sadece kısa süreli ilişkilerin tadını mı çıkardıklarını bilmiyordu.

Astrid hamile değildi. Bunun için mutlu mu yoksa inanılmaz derecede üzgün mü olduğunu bilmiyordu. Berbat bir durumdu. Hem de çok berbat.

Lord'un kamyonetinin yanından geçerken derin bir nefes aldı. Bara yürüyerek gelmişti ve çiftliğe de yürüyerek geri dönecekti.

Ailesi hala evde değildi. Gemi seyahatinden sonra, iki erkek kardeşini ziyaret etmeye karar vermişlerdi. Bir ay sonra döneceklerdi, ama o eve dönmeyecekti. Eve dönerse, başarısız olmuş olacaktı ve bunu istemiyordu.

No Wolves Road'dan temelli ayrılmak istiyordu. Ayrılrsa bile, burada yaşadıklarını kimseye anlatamayacağını biliyordu. Anlaşma böyleydi.

Ceketini üzerine sararak yürümeye başladı, ama arkasında Lord'un kamyonetinin sesini duydu. Mutfaktan o sesi o kadar çok dinlemişti ki, motorun gürültüsünü, metalin tuhaf gıcırdamasını duyabiliyordu, çünkü kamyonet eskiydi ve Lord ona hiçbir şey yapmayı reddediyordu. Lord, kamyonetin iyi ve güvenilir olduğunu, tamir etmenin ona zarar vereceğini söylüyordu. Onunla tartışamayan Mary, kamyonetin yanında gürültü çıkarmasını dinledi. Lord camı indirdi.

"Kamyonete bin," dedi Lord.

"Hayır, yürüyeceğim."

"Lanet olsun, Astrid, bu kadar inatçı olma."

"İnatçı davranmıyorum. İş sözleşmemizde sana uymak zorunda olduğum yazmıyor!" Ona öfkeyle baktı. "Bara gittim ve şimdi de daha önce yaptığım gibi eve yürüyorum."

Kamyonet aniden ileri atıldı ve yolunu kesti, tam önünde durdu. Birkaç saniye içinde Lord arabadan indi ve onun öfkesinden kaçış yoktu. Çok kızgın görünüyordu. Astrid bekledi.

"Bana, adamlarımdan hiçbiri sana arabayla gitmeyi teklif etmedi mi demek istiyorsun?"

Ses tonu öfkeliydi.

"Onlar kendi hayatlarını yaşıyorlar ve ben onların sorumluluğunda değilim!" Hiçbirinin başının belaya girmesini istemiyordu. Onların da teklif etmediklerini ona söylemesi mümkün değildi. O, arabayla götürülmeyi beklemiyordu.

O, kendi kararlarını verebilen yetişkin bir kadındı ve bu, bara yürüyerek gidip gelmek anlamına geliyorsa, tam da bunu yapacaktı.

"Geri çekilmen gerek!" Ona sert bir bakış attı.

"Hayır, geri çekilmeyeceğim. Sen bir insansın ve dışarısı hala tehlikeli."

"No Wolves Road'dayız. Buraya zarar veren tek kişi... sensin!" Bunu söylemek istemiyordu. "Benden sorumlu değilsin, unuttun mu? Ben sadece bir çalışanım." Onun etrafından dolaşmaya başladı.

En son yapmak istediği şey, ona karşı hisleri olduğunu itiraf etmektir. Onun reddiyle incindiğini. Hiçbir kadın, sadece bir araç olarak görüldüğünü duymak istemezdi. İş olmasaydı, çoktan gitmiş olurdu. Kendini cezalandırmayı seven biri değildi.

Astrid kamyonun etrafından dolaşmak üzereyken, birdenbire onun omzunun üzerinden atladı. Bir çığlık attı.

"Ne yapıyorsun sen!" Onun kışına vurmaya çalıştı ve onun tutuşundan kurtulmaya çalıştı.

Lord ondan çok daha güçlüydü. Onu kamyonete attı ve Astrid kapıyı açmaya çalışırken kilitledi. Kamyonetin Lord'un tarafına geçti, ama Lord çok hızlıydı. Süper kurt kasları devreye girdi ve Lord kamyonete tırmandı. Astrid'in kendi koltuğuna hızla geri dönmekten başka seçeneği yoktu.

Dişlerini sıktı ve hızla kollarını göğsünde kavuşturarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. Bu adil değildi.

Şakaklarını ovuşturarak, ona sunabileceği mantıklı bir çözüm bulmaya çalıştı, ama bunun bir önemi yoktu. Lord çoktan arabaya binmiş, kamyoneti vitesine takmış ve çiftliğe geri dönüyordu. Yapabileceği tek şey, ondan olabildiğince uzak, yolcu kapısının yanında oturup soğuk geceye bakmaktı.

Kamyoneti çok daha sıcaktı. Kendisi için gerek olmasa da ısıtıcıyı açtığını fark etti. Lord'u sadece ceketle görmüştü, soğuktan korunmak için kalın bir şey giymiyordu. Oysa o baştan aşağı sarınmak zorundaydı. Yine de kamyonette çabucak ısınabildi. Bu hoş bir duyguydu.

Onun, kendisinin eve güvenli bir şekilde ulaşmasını istemesinin bir önemi olmamasını istiyordu, ama vardı.

Ertesi gün, Astrid hala onunla konuşmuyordu. Bu sefer, onun kendisinden kaçmasına izin vermeyecekti. Çiftçiler onun ne kadar kızgın olduğunu ve savaşa hazır olduğunu duyduktan sonra, işlerini yapmak için dağıldılar.

Astrid'i eve yalnız başına yürümek zorunda bırakmalarına sinirlendi.

Burası onun eviydi. Çocukluğunun geçtiği odasında çok zaman geçirmiş olmasına rağmen, bu onun ailesinin evi değildi. Kardeşlerinin odalarının aksine, ailesi onun odasını tam olarak bıraktığı gibi tutmuştu. Orada birçok kez oturmuş, onun yumuşak vanilya kokusunu içine çekmiş, onu çocukken ve sonra büyüüp güzel bir kadın haline geldiğini hayal etmişti.

Tüm çiftçiler kahvaltılarını bitirince, Blake çoktan ayrılmış ve onu bulmak için mutfağa gitmişti.

Onu yalnız yakalamak için en iyi zamanın, kaçıp saklanmadığı zamanlar olduğunu fark etmeye başlamıştı. Bulaşıkları yıkıyordu, kolları sabun köpüğüne gömülmüş, bir tencereyi ovuyordu.

Bugün bir çift kot pantolon ve bol bir kazak giymişti. Yaklaşan kar fırtınasından haberi olup olmadığını merak etti. Çiftçilerin hazırlandığı fırtına. Sığırları topluyor, çitleri kontrol ediyor, onları geçirecek kadar yemleri olduğundan emin oluyorlardı. Lord endişeli değildi.

"Kahvaltı yapmadım," dedi, onu korkuttu, ama bu onun niyeti değildi.

Kadın bir çığlık attı ve hızla ona döndü. "Beni korkuttun."

"Niyetim o değildi."

"Yine de korkuttun," dedi kadın. Bir havlu alıp yüzündeki saçlarını geriye itti. "Artık yemek yoktu."

Tezgaha doğru yürüdü ve kurduğu birkaç sandalyeden birine oturdu. Evin içini tasarlarken bir yemek odası da eklemişti, ama aynı zamanda mutfağın yemek yiyebileceği bir yer olmasını sağlamıştı, çünkü çok misafiri veya büyük bir ailesi olacağını tahmin etmemişti. Ne kadar yanılmıştı.

"Bana sürekli hatırlattığın gibi patron benim ve ben açım."

Bunun onu kızdırdığını gördü.

Astrid sinirlendiğinde çok tatlıydı. Çenesinde bir gerginlik vardı, dişlerini sıkmaktan değil, öfkesini kontrol etmekten kaynaklanıyordu ve bu çok sevimliydi. Astrid'in nasıl görüldüğünün farkında olup olmadığını merak etti.

"Aç mısın?" diye sordu.

"Açlıktan ölüyorum, ve aldığını gördüğüm mısır gevreğini getirmeye zahmet etme. Onlarla ilgilenmiyorum."

Yine burun delikleri genişledi. Onu karton kutudan çıkan şeylerle sakinleştirmeye çalışacaktı ve bu kabul edilemezdi. Oturup bekledi.

Kadın buzdolabına gitti ve dönene kadar ne çıkardığını görmedi. Elinde yumurta, pastırma, peynir ve pirinç olduğunu düşündüğü beyaz taneler vardı.

Kadın kahvaltısını hazırlamaya koyulurken tabaklar tezgahın üzerinde kaldı.

"Nasıl uyudun?" diye sordu. Blake ile konuşmuştu ve Blake ona küçük sohbetler yapma alışkanlığı edinmesini tavsiye etmişti. Telafi etmesi gereken çok şey vardı ve bu onun için tamamen yeni bir alandı.

Astrid ona doğru baktı. "Bunu yapmayacağız." "Ne?"

"Konuşmak. Sohbet etmek için değil. Sana kahvaltı hazırlayacağım çünkü mecburum. Biz arkadaş değiliz." "Arkadaş

olmak ister misin?" diye sordu. "Hayır,

istemem."

Pastırmayı kızartmaya başladı ve tavaya biraz tereyağı koyup eriterek pirinci ısıttı. Başka bir tavada, birkaç dilim pastırmayı kızartıyordu, hepsi de güzel ve çıtır çıtır olmuştu. O, onun çalışmasını büyülenmiş bir şekilde izliyordu.

"Bence arkadaş olmak istiyorsun."

"İstemiyorum."

"Bence sen ve ben çok iyi arkadaş olabiliriz."

Durdu ve ona dönüp baktı. "Sen ne dediğini bilmiyorsun."

Bu onu gülümsetti.

"Sen daha küçükken, seni hareket halindeki bir arabanın önünden çekip kurtardığımı hatırlıyor musun?" diye sordu.

Astrid durakladı ve bu onun dikkatini çekti. "Neden?"

"Çünkü bence bu bana biraz hoşgörü gösterilmesini gerektirir." "Beni kurtardığın için pazarlık mı yapacaksın?"

"Başını önündeki yola dikmek yerine kitaba gömmüştün. Bu oldukça aptalca bir davranıştı, sence de öyle değil mi?" diye sordu.

"Bana aptal mı diyorsun?"

"Hayır, seni pek dikkatli değilsin diyorum. Hiç de aptal değilsin," dedi. Blake, ima edebileceği hakaretler konusunda onu uyarmıştı.

Lord, küçük konuşmalarda hiç iyi olmamıştı.

Astrid kahvaltısını hazırlarken ona baktı.

Benim. Bu tek kelime, ona gelince hiç pes etmek istemiyor gibiydi.

"Özür dilerim," dedi. Özür dilemek onun DNA'sında yoktu. Astrid hareketlerini durdurdu ve başını kaldırdı.

"Sen bir kolaylık değilsin. Hiç de değil."

Derin bir nefes aldı ve yemeğini hazırlamaya devam etti. Büyük tortillaları almıştı ve onun, Astrid'in aldığı salsa kavanozunu görmemişti bile. Kavanozu açtı, tortillanın altına yaydı, sonra pirinç, biraz çırpılmış yumurta, pastırma ve peynir ile biraz daha salsa ekledi. Güzel, büyük bir burrito haline getirebilecek kadar katmanlar oluşturdu, ama henüz bitirmemişti. Dışına biraz yağ ekledi ve sonra tekrar tavaya koyarak güzel ve çıtır çıtır olmasını sağladı.

"Astrid, özür dilerim."

"Ve 'özür dilerim' diyerek her şeyin yoluna gireceğini mi sanıyorsun? Ne duyduğumu biliyorum, konuştuğun kişi arkadaşındı. Beni seçtiğin için nefret ediyordun. Anlıyorum. Hamile kalmış olabileceğimden endişeleniyordun, ama değilim. İstedğin her şeyi yapmakta özgürsün."

Burritoyu bir parça alüminyum folyoya sardı, paketledi ve ona uzattı.

"Senden hiçbir şey beklemiyorum. Şimdi bulaşıkları yıkamam lazım. Kahvaltının tadını çıkar."

Lord şaşkına dönmüştü. Blake ona içtenlikle özür dilemesini tavsiye etmişti. O da öyle yapmıştı, ama sonuç berbat olmuştu. Astrid ona inanmamıştı.

Çiftlikten ayrıldıktan sonra iş aramaya çıkmadı, Blake'in yanına gitti. Blake elbette yine çit tamir ediyordu. Bu iş hiç bitmeyen bir işti.

bitmeyen bir işti.

"Nasıl gitti?" diye sordu Blake.

"Berbat gitti. Tavsiyen işe yaramadı."

"Özür dilemeyi denedin mi?" diye sordu Blake.

"Özür diledim, bana başlama, ben samimiydim ama o umursamadı," dedi.

Burrito güzel kokuyordu ve soğumasını istemiyordu. Kamyonetinin arkasını açtı, içine tırmandı ve alüminyum folyoyu açarak büyük bir ısırik aldı. İçinde hala sıcaktı, ama salsa mükemmeldi.

"Orada öylece oturacak mısın?" diye sordu

Blake. "Kahvaltımı yapıyorum."

Blake gözlerini devirdi. "Belli ki onu daha fazla üzdün. farkına vardım, ve bu da demek oluyor ki, eğer bu senin için gerçekten önemliyse, ona bunu telafi etmeye devam etmen gerekecek."

"Bunu nasıl yapacağım?" diye sordu Lord. "Bana zaman ayırmıyor. Bana bir şans vermiyor."

"Bugün onunla konuşmalısın."

"Çünkü kahvaltıyı kaçırdım. Onu yakalayabilmek için kendimi çok acıktırdım ve kahvaltıyı kaçırdım."

"O zaman bunu yapmaya devam etmelisin. Ayrıca, bu kar fırtınası konusunda haklıysan, ikiniz birkaç gün burada mahsur kalabilirsiniz," dedi Blake. "İkiniz de buradan ayrılamayacaksınız."

Lord bunu umuyordu. Bunun için deli gibi dua ediyordu.

"Ne yaparsın? Karına aptalca bir şey söylediğinde?"

Blake kahkahayı bastı. "Karıma aptalca şeyler söylemem. Ben aptal değilim. Karımı seviyorum ve o da bunu sürekli ve tutarlı bir şekilde biliyor. Onu incitecek aptalca şeyler yapmam."

Burritoyu ona fırlatmak istedi, ama bunun yerine bir ısırık daha aldı. Astrid'i kazanmanın bir yolu olmalıydı. Ona çok ihtiyacı vardı.

Aptal ağzı. Eski sürüsünde, birçok yaşlı kurt onun ağzının başına bela açacağını söylemişti, ama bunun gerçekten olacağına inanamamıştı.

Bunun olasılığı ne kadardı ki, özellikle de şimdi daha da önemli hale gelmişken?

BÖLÜM SEKİZ

Astrid pencerenin önünde durmuş, kahve fincanına üfleyerek, kendini yapmaktan alıkoyamadığı özel kabak kremasını karıştırıyordu. Tadı çok güzeldi. Pencerenin dışında, çiftliğin karşısında, her yer beyazla kaplıydı. Gece boyunca yoğun ve hızlı bir şekilde kar yağmıştı. Ve hala yağıyordu. Uyarıyı kaçırmış olmalıydı, ama şu anda tam anlamıyla etkiliydi.

Çiftçilerin bugün işlerini yapmaları imkansızdı. Lord, mümkün olduğunca çabuk döneceğini söylemişti ve Astrid kahvesini yudumlarken onun dönüşünü izledi.

Bu hiç iyi değildi.

İkisi de başka şeyler yapıyorsa Lord'u görmezden gelmek daha kolaydı —o çiftlikle meşgulken, o mutfakta çalışırken ya da evi temizlerken. Birbirlerinden kaçınabilirlerdi. Bu çok daha zor olacaktı.

En son istediği şey, önemsiz görünmektir. Kahvesinden bir yudum aldı ve mutfağa gidip ona büyük bir fincan kahve doldurdu ve yaptığı kabak kremasını ekledi. Tadı çok güzeldi ve sonbahar bittiği için yapmayı bırakması gerektiğini biliyordu, ama kilerde hala birkaç kutu kabak vardı. Bu, özellikle sonbahar boyunca, yemeklerinde kullandığı temel bir malzemeydi.

"Vay canına," dedi Lord mutfağa girerken ve ona bir fincan uzattı. "Teşekkürler. Dışarı çok soğuk."

Bu onu şaşırttı. Lord, çoğu insandan çok daha fazla ısınmaya meyilliydi. O zaten soğuğu hissediyordu. Üstüne bir şeyler giymeye çalıştı ve evin ısınıp yükseltiler.

"Endişelenmeli miyiz?" diye sordu.

"Dün alışverişe gittin, değil mi?" "Evet."

"Stoklarımız dolu ve işçilerin hepsinin eve vardığını biliyorum."

"Bunun olacağını biliyor muydun?" diye sordu Astrid.

"Evet, herkesi uyardım." "Ne zaman?" diye sordu.

"Artık katılmana gerek olmadığını düşündüğün kahvaltılardan birindeydi," dedi.

O bu tuzağa düşmeyecekti. İkisi de kahvaltılara neden katılmadığını biliyordu. Herkesin görmeden ondan vazgeçmeye çalışmak onun planıydı.

Çiftlik çalışanlarının ona özlemle baktığını görmelerini istemiyordu. Bu üzücüydü. O da bunu biliyordu, onlar da biliyordu. Astrid onu unutmaya çalışıyordu, çünkü onu asla istemeyecek bir erkeği isteyen kadınlardan biri olmak istemiyordu.

"Ve sonra herkese anlattın mı?"

"Evet."

"Neden bana bir not bırakmadın?" diye sordu Astrid.

"Neden kahvaltıya katılmadın?"

Sessiz kaldı ve devam etmeye karar verdi. "Dün kar yağmaya başlamadan önce herkes eve güvenli bir şekilde ulaştı mı?"

"Evet, her şey kilitli ve kar eriyene kadar her şeyi halledebilirim."

"Ne zaman eriyip gidecek biliyor musun?" "Hiçbir fikrim yok," dedi Lord.

"Kahvaltı ister misin?" diye sordu kadın.

O patrondu ve yine de yemek yemeleri gerekiyordu. "Açlıktan ölüyorum."

Bunu evet olarak kabul etti.

Buzdolabını açtığında, çok fazla kahvaltılık sosis olduğunu gördü. Dikkat etmemişti, bu yüzden hepsini pişirip paketler halinde dondurmaktan başka seçeneği yoktu.

"Eminim o kahvaltılardan birine gelmiş olmayı diliyorsundur," dedi.

Ona sert bir bakış attı. "Neden kahveni içip keyfine bakmıyorsun?" Bir yudum aldı. "Bu kremanın çok lezzetli olduğunu sana söylemiş miydim?" Hayır. Hiçbir zaman onun yemeklerini övmezdi.

Buzdolabını taradı ve fazladan eti tek bir parça bile israf etmeden halledebileceğini anladı.

Önce, Lord mutfakta oturup onu izlerken kahvaltıyı halletti. Arada sırada cep telefonuyla konuşuyordu, ama çoğunlukla onu izliyordu. Önceki günkü malzemelerden farklı malzemeler kullanarak ikisine de burrito yaptı. Pirinç yerine, kendi yaptığı fasulye ezmesi kullandı. Tabii ki peynir de vardı ve biraz pico de gallo da ekledi. Hepsi kendi yaptığı şeylerdi. Burritoları kızartıp ikisine de servis yaptı ve tavaların üzerine kapakları kapattı, çünkü kendi kahvaltısından sonra hepsini bitirecekti.

İkisine de kremalı taze kahve döktü ve kahve çok lezzetliydi. Burrito da doyurucuydu. Otuz dakika boyunca ikisi de konuşmadı ve kadın sorunlarını unutabildi.

Gerçek şu ki, "uygun" kelimesini her düşündüğünde, göğsünde bir bıçak gibi hissediyordu. Acıtıyordu. Blake'e bunu söylediğini duymadan önce, düğünlerini ve geleceklerini planlıyor, onu kocası olarak hayal ediyordu. Hepsi yalandı. Orada tek istekli kadın oydu.

Kahvaltıdan sonra ayağa kalktı ve burritoları hazırlamaya başladı. Çok fazla olacaktı ama dondurucuda bolca yer vardı. Çiftlik işçileri döndüğünde, bu pratik bir kahvaltı olacaktı — yine o kelime —. Onları önceden hazırlamaktan mutluydu.

Lord ayrılmadı.

"Bütün zamanını mutfakta mı geçireceksin?" diye sordu Lord.

"Dediğin gibi, ben o kahvaltı duyurularından birine gelmedim ve çok fazla yiyecek aldım, bunların bozulmasını istemiyorum. Hazırlamayı bitirmem lazım." Sarma işine devam etti ve Lord da ona katılınca şok oldu.

Lord ellerini havluyla siliyordu ve flanel gömleğinin kollarını sıvamıştı. "Nereden başlamamı istersin?"

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi.

"Biliyorum. Patron benim. Ne dersem o olur, ama şu anda sana yardım etmek istiyorum, o yüzden bırak da sana yardım edeyim." Ona göz kırptı.

Kız dudağını ısırđı ama sonra başını salladı. "Tamam, tamam." Sadece bir an tereddüt etti, çünkü alabileceğı tüm yardıma ihtiyacı vardı.

Tavaları önlerine yaydı, ona nasıl hazırlayıp saracağını gösterdi ve alüminyum folyoya sardılar. Sonra onları bir torbaya koyup etiketledi. Ardından, onları dondurucuya koydu. Lord'un yardımıyla, kahvaltılık sosisleri çabucak bitirdiler. Bu, diğere etlere geçebilecekleri anlamına geliyordu.

Bu biraz daha kolaydı, çünkü tavuğı pişirmek zorunda değildi. Lord'a tavuğı porsiyonlara ayırmasını söylerken, kendisi hızlı bir narenciye-baharatlı marine sosu hazırladı. Onlar da dondurucuya girdi.

Lord her seferinde "hepsi bu kadar mı?" diye soruyordu ve tabii ki, çiftçileri uzun süre iyi beslemek amacıyla tam bir market alışverişı yapılmıştı.

Sırada kıyma vardı. Köfte ve Salisbury bifteğı yaptılar, sonra da bir sürü taco eti hazırladılar. Lord'un yardımıyla öğle yemeğinden önce çoğunu bitirebildiler.

"Vay canına, bu çok iş," dedi Lord. O gülümsedi.

"Daha var mı?" diye sordu.

"Hayır, hayır, biraz sebze var, ama sanırım sen ve ben onları kullanabiliriz."

"Bekle, az önce bir sürü et işledik. Yani kendi akşam yemeğimiz için hiç etimiz olmayacak mı?" diye sordu.

Vegan veya sebze ağırlıklı bir yemek yeme düşüncesinin gözlerindeki korku çok komikti. Gülmesini zorlukla bastırdı.

"Etimiz var. Sadece çok fazla sebze de yemen gerekecek demek."

En son sadece iki kişi için yemek pişirmesinin üzerinden uzun zaman geçmişti. Çiftçilere yemek pişirmek, ona neden büyük bir aile istediğini hatırlattı. Kardeşleri ondan çok daha büyüktü ve yirmi bir yaşına girdikten kısa bir süre sonra evden ayrılmışlardı. Uzun bir süre sadece o ve ailesi kalmıştı.

Büyük aileleri izlerdi; kardeşleri olan, her şeyin yolunda gittiği görünen aileleri. En tuhaf olanı, sessiz bir evde büyümüş olmasına rağmen sessizliği hiç sevmemesiydi. Çiftliğin gürültüsünü, hareketli ve telaşlı ortamını severdi.

Lord'a bir bakış attığında, anılar akın akın geri geldi. En üzücü olan şey, onu özlemiş olması ve hala ona ilgi duymasıydı. Bu onun hakkında neyi gösteriyordu? Onu bir araç olarak gören bir erkeğe ilgi duymak istemiyordu.

"Kes şunu," dedi Lord.

Bu söz üzerine şok içinde başını kaldırıp ona döndü. "Ben bir pisliktim, tamam, ama bunu düşünmeyi bırakmalısın.

Öyle demek istemedim. Hiçbiri içten değildi." "O zaman neden söyledin?"

Lord gerçeği itiraf etmek istemiyordu. Blake'in Astrid'e karşı derin hisleri olduğunu bilmesini istemiyordu. Ayrıca bunun hayatının en güzel gecelerinden biri olduğunu da itiraf etmek istemiyordu.

Astrid ona doğru geldi, kapıyı açtı ve onu öptü. Onu en sevdiği yere taşıırken ona diremedi. Onunla sevişirken, penisinin baskısı altında bekaretinin yırtıldığını hissetti. Bu anı sonsuza kadar unutmayacaktı. Onun hissettirdiklerini çok seviyordu. Güzelliğini.

O her şeydi.

Hayatı boyunca kimseye güvenmek zorunda kalmamıştı. Başka bir kurda ihtiyaç duymamıştı ve ailesini bile özlememişti. Onlar onun için önemli değildi. O bir münzeviydi. İlk kez, başka biri onun için önemli olmuştu. Astrid onun için önemliydi, ama gerçek şu ki, yıllar önce kafası kitaplarda olan Astrid onun için önemliydi. Bu yüzden kütüphaneye gitmeye devam ediyordu, onun iyi olduğunu görmek için ona kısa bakışlar atmak için. Ona bakmak istiyordu. Onu korumak istiyordu. Ve bu duygulara alışık değildi. Kendini... zayıf hissediyordu. Yararsız.

Ama Astrid'in sessizliğinden çok nefret ediyordu. Ona sırtını dönmüş ve bulaşıkları yıkamaya başlamıştı. Ellerini yumruk yaptı.

Blake ona gerçeği söylemeye başlamasını, Astrid'e karşı dürüst olmasını söylemişti. Kimseye açılmaya alışık değildi.

Ayağa kalktı, aralarındaki mesafeyi kapattı ve ellerini Astrid'in beline koydu. Onu itmesini bekliyordu,

ama Astrid bunu yapmadı. Kollarında gerginleşti, ama Blake onu suçlayamazdı. Astrid'in güvenini geri kazanması gerekiyordu ve bunun zaman alacağını biliyordu.

"zr dilerim,"
dedi. "Dur, Lord."

"Hayır, durmayacağım. Sen benim için bir eğlence değilsin, Astrid." Dudaklarını kadının şakağına bastırdı. "Benim için ne kadar değerli olduğunu bilmiyorsun ve benim pislikliğimi dinlemek zorunda kaldığın için zgnm. Blake benim arkadaşım, ama o gece benim için ne kadar özel olduğunu bilmesini istemedim. şimdi bile, tatlı amının sikimi sardığını hissedebiliyorum ve tek istediğim, içine girip durmadan tekrar tekrar sikmek."

Onun yumuşak iniltiğini duydu.

Benim.

Onun çekiciliğini kokladı.

"Lütfen beni yalnız bırak," dedi.

Kadının sesindeki çaresiz yalvarışı duydu ve bunu görmezden gelip sadece kadını kendine yakın hissetmek istedi. Onu kollarında tutmak iyi geliyordu, ama bu güven oluşturmayacaktı. Bu sadece istediğini almak olacaktı. Ona bunu yapmayacaktı.

İsteği dışında, onu bıraktı ama oradan ayrılmadı. Bir havlu alıp bulaşıkları kurulamaya başladı. Kız ona gitmesini söylemedi ve o bunu bir ilerleme olarak gördü.

Lord, duygularını konuşmaya alışık değildi. Onu ne kadar incitmiş olabileceği onu şaşırttı.

Bulaşıkları yıkadıktan sonra Astrid ona dönüp baktı, sonra izin isteyerek ayrıldı ve Lord onun gitmesini izledi. Dışarı çıkmaktan başka seçeneği yoktu. Sabah boyunca kar yağmaya devam etmişti ve kapı eşiği karla dolmuştu. Evin sıcaklığından çıkınca, dışarıdaki soğuk onu şok etti.

Benim.

Kurt, evden çıkmayı ve ondan uzaklaşmayı sevmiyordu.

Lord bunu zorlamayacaktı. Her şeyi mahvetmişti ve şimdi ona alan tanımalıydı. Yapabileceği tek şey buydu.

Kulübeye yürüdü ve büyük kar küreğini aldı. Eve gitti ve ön kapının yanı sıra arka kapının da önündeki karı temizlemeye başladı. Kar küremeyi bitirdiğinde, bacaklarını hissetmiyordu ve sığırları kontrol etmeye karar verdi, onlar da iyiydi. Her şey yolundaydı ve o eve geri dönmekten başka seçeneği yoktu.

Kapıya varmadan önce cep telefonu çaldı ve Blake'den bir arama geldiğini gördü. Kar fırtınası başladığından beri cep telefonu hizmeti kesik kesik çalışıyordu.

"Alo," dedi.

"Sonunda, bütün gün seni aramaya çalıştım. Kar fırtınalarını seviyorum, çünkü çocuklar dışarıda oynarken yoruluyorlar, ama cep telefonu hizmeti berbat oluyor. Nasılsın? Çiftlikte durumlar nasıl?"

"Her şey yolunda. Sığırlar yerleşti. Her şey iyi görünüyor," dedi.

"Sen ve Astrid nasılsınız?"

Lord sessiz kaldı.

"Onunla yalnızsın ve şu anda sessizsin."

"Deniyorum, tamam mı?" dedi Lord. "Bunun ne kadar zor olduğunu biliyor musun... ah, ne dediğimi bile bilmiyorum. Onu incittim ve bundan geri dönüşün olmadığını düşünüyorum."

"Tabii ki geri dönüş yolu var," dedi Blake. "Ondan özür dilemeli ve ona karşı dürüst olmalısın."

"Bunu yaptım ve inan bana, işe yaramıyor. O bilmek istemiyor." Eve doğru baktı. Astrid'i özlüyordu. Her şeyi mahvetmişti ve o güne geri dönüp, çenesini kapatıp Blake'e nasıl hissettiğini söylemek için can atıyordu.

Neden şimdi başlamıyorsun?

"Sanırım o... benim eşim," dedi. Blake'in bunun önemini anladığını bile bilmiyordu.

"Vay canına, bu çok önemli. Çok, çok önemli."

Yanlış tahmin etmişti. Blake biliyordu.

"Sizin bir tür... Bilmiyorum, arkadaşlarınıza pislik gibi davranmanızı engelleyen bir şeyiniz olduğunu sanıyordum," dedi.

"Belli ki öyle değilmiş." Herkes için durumun nasıl olduğunu bilmiyordu, ama No Wolves Road'da, hem insan hem de kurt çiftler hakkında birçok dedikodu dolaştığından emindi. O, etkileşim kuran ve kaynaşan türden bir kurt değildi.

"Belli ki öyle. Bak, bunu **a n l a y**acaksın ve Astrid iyi bir

kadın. Onun için mücadele etmeye değer."

Blake kesilmeye başladı ve ne söylemeye çalıştığını tam olarak duyamadı. Her şey statikti ve telefonu kapatmaktan başka seçeneği yoktu. Ne yapacağını bilmiyordu.

Eve bakınca, pencereden Astrid'i gördü, yastıkları kabartıyor, temizlik yapıyordu. Onun evinde iyi görünüyordu. Evde dolaşırken onu izlemeyi seviyordu. Lord burayı onun için inşa etmişti ve sonunda onu burada görmek güzeldi.

Parmağını saçlarında gezdirerek, bu durumu düzeltmenin en iyi yolunu bulması gerekiyordu. Kurt uzun süre sabırlı olmayacaktı ve eşiyle bir şans daha kaybetmek istemiyordu.

BÖLÜM DOKUZ

Astrid sessizliğı sevmiyordu.

Ev sessizdi. Kar birkaç saat boyunca yağmayı kesmişti, ama sonra Lord'un dediğı gibi tekrar yağmaya başlamıştı.

Gece boyunca ısıtıcıyı düşük ayarda tutmaya karar vermişlerdi ve ısıtıcı hafif bir uğultu bile çıkarmıyordu. Hiç ses yoktu ve Astrid uykuya dalmayı imkansız buluyordu. Lord'un sözlerini kafasında tekrar tekrar düşünmesi ve Lord'un ellerinin kalçalarında hissettiğı sıkılığını hissetmesi de yardımcı olmuyordu. Şimdi bile ellerini kalçalarına koydu, ama Lord'un onu tuttuğı zamanki gibi değildi.

"Çıldırarak üzereyim."

Uyuması imkânsızdı, bu yüzden battaniyeyi itip yataktan kalktı. Yanında kitap getirmediğini fark etti, ama Lord'un küçük bir kitaplığı vardı. Yapacağı şey buydu. Sıcak çikolata içip, karın yağışını izleyip, iyi bir kitap okuyacaktı. Böylece gece geçecekti.

Bir bornoz giyip önünü bağladı ve terliklerini giydi. Mümkün olduğunca sessizce merdivenlerden aşağı indi ve doğrudan mutfığa gitti. Ne kadar sessiz olursa olsun, Lord uyanık olsaydı onu duyacaktı. Onun mükemmel işitme duyusunun farkındaydı.

Yine de çok fazla ses çıkarmadan tencereyi çıkardı ve süt hazırlamaya başladı. Birkaç dakika içinde sıcak çikolata hazır oldu ve onu bir bardağa döktü, zengin krem şantiyi kullanmadı. Onu küçük kütüphaneye götürdü, bir bardak altlığı aldı, pencere kenarına koydu ve raflara gidip bir kitap aradı.

Hiçbiri ilgisini çekmedi, bu yüzden bir aşk romanı aldı ve pencere kenarına oturdu.

Sıcak ikolatasını eline alıp bir yudum aldı ve karı seyretti. Çok güzel görünüyordu. Astrid, kar yağışının güzelliğine ve sıcak ikolatasının tadına o kadar dalmıştı ki, Lord'un içeri girdiğini duymadı. Aslında, Lord yanına oturup onu korkutana kadar onun uyanık olduğunu bile bilmiyordu.

"Uyuyamadın mı?" diye sordu.

"Hayır." Elini göğsüne bastırdı. "Beni korkuttun."

"Üzgünüm, istememiştim. O sıcak çikolata mı?"

Ona bir kupa hazırlamamıştı, bu yüzden kupayı denemesi için ona uzattı. O bir yudum alırken onu izledi ve o küçük bir inilti çıkardı. "Tadı güzel."

Astrid gülmekten kendini alamadı. "Neden fısıldıyoruz?"

"Bilmiyorum, ortama uygun geliyor. Saat geç oldu."

Kız kıkırdadı. "Ve burada sadece ikimiz varız." "Doğru."

"Seni uyandırdım mı?" diye sordu.

"Aşağı indiğini duydum. Ne yapacağını görmek için bekleyeyim dedim. Sıcak ikolatanın kokusunu aldım, sonra buraya geldiğini duydum."

"Sıcak ikolata isteseydin, sana yapardım," dedi.

"Ama o zaman bunu seninle paylaşma fırsatım olmazdı." Bir yudum daha aldı. "Seninki de benim için yapılan kadar lezzetli."

Gülümsemeden edemedi. "Haklısın."

"Dışarısı çok güzel," dedi.

"Kar seviyor musun?"

"Hayır," dedi.

Astrid güldü. "Neden olmasın?"

"Bu çok zahmetli bir iş ve güzel olsun ya da olmasın, çok fazla hasara neden oluyor."

"Hiç öyle düşünmemiştim."

"Çok ağırsa, çatıya zarar verebilir, çökmesine neden olabilir. Soğuktur ve eşyaları düşürebilir." Omuz silkti. "Ama o kadar ölümcül olmadığına, güzeldir."

Ona baktı. "Kara bir daha aynı şekilde bakabilecek miyim, bilmiyorum. Kar yağdığında çok mutlu oluyorum."

"Umarım bana farklı bir gözle bakabilirsin," dedi

Lord. "Lord, yapma..."

"Ben bir pisliğim. Senin ne kadar değerli olduğunu biliyorum, Astrid. Sen bana bana bekaretini verdin, bana kendini verdin... Blake sadece arkadaşça davranıyordu, ama ben bundan hoşlanmadım. Senin benim için ne kadar önemli olduğunu bilmesini istemedim. Bu yüzden yalan söyledim. Sen uygun değilsin. Bu iş için işe almak istediğim tek kişi sensin. Etrafımda olmasını istediğim tek kişi sensin

yanımda olmasını istediğim tek kişisin, Astrid. Ben tipik bir kurt değilim. Sürüyle uğraşmam. Çiftçileri severim çünkü günün sonunda giderler.

"İnsanların senin çıldırman ya da asi olman gerektiğini söylediğini duydum."

"Bazı kurtlar sürülerden uzak kalmaya dayanamazlar. Bir sürüyü kovulsalar bile, ya başka bir sürüye katılırlar ya da kendi sürülerini kurarlar. İşler böyledir."

"Yapmadın."

"Gerek yok. Yaşlanma süreci benim için başladı, ama umurumda değil. Kendimi deli hissetmiyorum. Sadece insanların yanında olma ihtiyacı hiç hissetmedim."

Bu, ona karşı en dürüst olduğu andı.

"Ben kurt değilim, ama insanlarla hiç iyi geçinemem," dedi. "Gerçekten arkadaş edinmem. Kalabalıklarla takılmam." Omuz silkti. "Sanırım hep kendi başıma takıldım."

Boş sıcak çikolata fincanına baktı. Lord onu bitirmişti. Tam doğru miktarda süt ve çikolata koymuş, biraz da vanilya eklemişti.

"Seni öpmek istiyorum," dedi.

Bu söz üzerine başını kaldırıp ona baktı.

Evet, lütfen, beni öpmeni istiyorum. Beni becermen, dokunmanı ve o anıyı zihnimden silmeni istiyorum.

Sana hayır demek de istiyorum. Ama seni çok istiyorum.

Astrid tek kelime etmedi.

Lord elini uzattı ve yanağına dokundu. Sadece bir dokunuştu, avucunu yüzüne koydu ve o başparmağını alt dudağına sürerken Astrid dudağını ısırdı. Lord alt dudağını hafifçe çekti ve Astrid sadece bu dokunuşla inlemek istedi.

Gözlerine baktı. Ve sonra,

Lord ona yaklaştı.

Düşünceleri onu çıldırtıyordu ve ne yapacağını bilmiyordu dinleyeceğini bilmiyordu, ama sonra bunun bir önemi kalmadı, çünkü Lord'un dudakları Astrid'in dudaklarına değdi ve damarlarında ateş yayıldı. Sanki Astrid'in vücudu Lord'un dudaklarının dokunuşunu bekliyormuş gibi ve artık başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Astrid tamamen hareketsiz kaldı ve ilk başta gözleri açıktı, onu izliyordu. Sonra, sanki kendi iradeleri varmış gibi, gözleri kapandı. O öpücüğü derinleştirirken, Astrid elini uzattı ve onun yanağına dokundu, sonra ona karşı eridi.

O hafifçe homurdandı ve Astrid kimin hareket ettiğini bilmiyordu, sadece bir saniye sonra pencere kenarındaki koltukta onun kucağına oturmuştu. O, yüzünü avuçlayıp daha sert öperken, o da elini onun sırtında gezdiriyordu.

Lord kışına gitti, etini kavradı ve Astrid ona doğru eğildi, kendini ona sürttü ve Lord bir homurtu çıkardı. Lord'un boynunu öpüşünü çok seviyordu. Çok iyi geliyordu ve Lord'un durmasını istemiyordu. Bütün vücudu arzuyla yanıyordu.

Bornoz gitmişti ve pijama altlığı yırtılmıştı. Düğmeler sağa sola saçılmıştı. Altında hiçbir şey giymiyordu ve Lord onu omuzlarından itti, pijama yere düştü.

Elleri göğüslerine gitti, onları avuçladı ve her bir meme ucunu emmeye başladı, birinden diğerine geçerek. Her meme ucunu çektiğinde, bacaklarının arasında bir çekim hissetti. Durmasını istemediği için onun adını haykırdı.

Aniden, onu kollarının arasına aldı, meme ucunu bıraktı ve onu yukarı taşıırken öptü. Yatak odasına gitmediler, ama onu yatağına yatırdı. Aynı anda, pijama pantolonunu da çıkardı.

Lord birkaç saniye içinde çıplak kaldı ve kız onun vücudunu baştan aşağı süzdü. Uzun, kalın ve başı parıldayan penisi dikkatini çekti.

Adamın onu derinden sikmesini bekliyordu, ama adam yüzünü kadının karnına bastırdı. Ve onu öpmeye başladı. Ellerini kadının dizlerine koydu ve yavaşça iç bacaklarını okşayarak amına doğru ilerledi.

Bu çok iyi hissettiriyordu, durdurmak imkansızdı.

Onun kokusu onu çıldırtıyordu.

Yüzünü amına bastırıp onu yalamak istiyordu.

Lord doyamıyordu ve kadının cinsel organının dudaklarını ayırırken, kadının kendisine ne dediğini unutmasını sağlayacağını biliyordu. Astrid onun için hiçbir zaman bir kolaylık olmamıştı ve olmayacaktı.

O, onun istediği her şeydi. Onun için önemli olan tek kadındı.

Klitorisini dişlerinin arasına alıp, doğru miktarda acı verecek kadar hafifçe ısırđı, sonra dilini kullanarak onu yatıştırdı ve onun çığlıklarını duydu. Onun zevki odada yankılandı ve penisi o kadar sertleşmişti ki acı veriyordu, ama ihtiyacını kontrol altında tuttu.

Tek odak noktası kadınıydı. Önemli olan tek şey oydu. Tek umursadığı şey oydu.

Tek parmağını onun içine soktu, kız sıırılsıklamdı, ama onun tamamen ıslanmasını istiyordu.

İkinci parmağını da ekledi ve kadının amını açmaya başladı, onu penisini almaya hazırladı. Kadın onun adını inleyerek söyledi ve o, kadının dudaklarından çıkan bu sesi çok sevdi.

Dilini klitorisi üzerinde ileri geri hareket ettirirken, orgazma yaklaşırken değişimin başladığını hissetti. Parmaklarını amından çekip yerine dilini soktu, onun ecstasy'ye ulaşmasını uzatmak istiyordu.

Kadın inledi.

Dilini tekrar yukarı kaydırđı ve klitorisi üzerinde yavaşça gezdirdi, bunu birkaç kez tekrarladı. Kadın orgazma yaklaşmaya başladığında, hızını yavaşlatarak onu tekrar sakinleştirdi, sonra tekrar orgazma doğru götürdü.

Kadın artık dayanamayacak hale geldiğinde, onu mutluluğun doruğuna çıkardı ve kadın onun adını haykırmaya başladı.

Lord durmadı, klitorisiyle oynamaya devam etti, iki parmağını içine soktu ve onu ikinci bir orgazma doğru sürükledi.

Ancak o zaman, amı sırlıslıkla olduğunda, tatmin oldu. Ona zarar vermeyecekti. İlk seferlerinde, penisinin onun acısını dindirdiğini hissetti, bu da Astrid'in onun eşi olduğunun bir başka göstergesiydi.

O ona aitti.

Astrid'in ona ait olduğuna dair pek çok işaret vardı. İlki, tam o anda orada olup, onun arabanın önüne çıkmasını engelleme ihtiyacıydı. Ona dokunduğunda hissettiği duygu. Her dokunduğunda ona çekiliyordu ve bu hiç bitmeyecek gibi görünüyordu. Onu görme ihtiyacı o kadar güçlüydü ki, bu yüzden kütüphaneye bu kadar sık gidiyordu. Ayrıca, okumayı sevmemesine rağmen evine mini bir kütüphane kurmasının nedeni de buydu. Astrid ve ailesi için bu evi inşa etmişti.

Sonra, dolunay gecesi, kasabaya yaklaşan kişi oydu ve daha spesifik olarak, onun bahçesinin yakınında, evini izleyen kişi oydu. Bu ona tuhaf gelmişti, çünkü o insanlarla arası iyi olmayan biriydi. Ancak Astrid onundu. O tamamen onundu.

Bu şansı boşa harcamayacaktı. Blake'in bitmek bilmeyen sorularını durdurmaya çalışarak her şeyi mahvetmişti.

Onu yatağın üstüne, yastıkların arasına yatırdı ve ona baktı. Kahverengi, güven dolu gözleri ona bakıyordu. Onun kendisine tekrar güvenmesini, ona aşık olmasını istiyordu. Başarısız olmayacaktı.

Dudaklarını ele geçirdiğinde, onun güvenini geri kazanmak için bu geceden daha fazlasına ihtiyaç duyacağına şüphe yoktu. Lord bu zorluğun üstesinden gelmeye hazırdı.

Aralarına uzanarak, penisini kavradı, tabandan uca doğru okşadı, zevk onu sararken dişlerini sıktı. Onun karnına boşalmak istemiyordu. Onun içine derinlemesine girmek istiyordu.

Kız bacaklarını açtı ve Lord, bacaklarının arasına girerek penisini kızın girişine hizaladı. Kızın gözlerine bakmak için öpücükten yeterince uzaklaştı ve kızın içine girmeye başladı. Santim santim, kızın acı hissetmediğinden emin olmak için dikkatle izledi.

Kadının kahverengi gözleri onu büyüledi ve kadının onu neredeyse tamamen içine almasıyla penisini bıraktı, sonra geri kalanını kadının içine sertçe soktu. Kadın nefesini tuttu, dudakları açıldı ve gözleri hafifçe büyüdü.

"Canını acıtıyor muyum?" diye sordu. "Hayır."

O, onun yalan söylemesini istemedi ve onu izledi ve o da yalan söylemedi. Lord onun içinde hareketsiz kaldı ve kadının onun penisinin hissine alışması için bir süre bekledi. Sonra, penisini dışarı çıkarmaya başladı, sadece ucu kadının içinde kalana kadar bekledi ve sonra sertçe içeri girdi. İkisi de birlikte inlediler, sesleri havada karışıyordu.

Onun içinde olmak, amının sıcaklığını hissetmek çok güzeldi. Lord onu öptü ve daha önce olduğundan daha derine girerek ileri geri hareket etmeye başladı. Mümkün olduğunca uzun sürmesini istediği için hareketlerini yavaşlattı.

O inledi ve Lord, vajinasının sıkı sıkışmasını hissetti.

Sabırlı olmaya çalıştı, ama vajinası çok iyi hissettiriyordu.

Ellerini tutup başının iki yanına bastırarak onu yerinde tuttu ve sonra içine girdi, bu sefer kendini tutmadan ve ona hepsini aldırdı.

Kız ona doğru kıvrıldı, dolgun, olgun göğüslerini ona sundu ve o da onlara hayır demeyecekti. Eğilerek, bir meme ucunu ağzına aldı, ucunu ısırdı, kızın çığlık atmasına neden oldu ve sonra onu yatıştırdı.

Penisinde yanıt veren nabzı, orgazmının birikimini hissetti ve bunu durdurmaya çalıştı, ama kontrolü yoktu. Bu, daha önce hiç hissetmediği bir ihtiyaçtı. Bunu durdurmanın bir yolu yoktu. Tek yapabileceği bu dalgayı srmekti ve öyle yaptı, ona sert ve hızlı bir şekilde girip çıktı, sonra elinden geldiğince sertçe çarptı ve onu dalga dalga spermleriyle doldurdu.

Bu onun eşi idi.

Tanrı biliyordu ki, onun hamile kalma ihtimali vardı, ama umurunda değildi. Onu hamile bırakmak istiyordu. Astrid'in ona aşık olması, ona güvenmesi, onu istemesi için her türlü nedeni istiyordu, tıpkı onun onu istediği gibi.

Artık hata yapma lüksü yoktu. Hata yapma şansı yoktu.

Astrid'in kendisine aşık olmasını sağlamalıydı, çünkü ona tamamen ve kesinlikle aşıktı. Blake'e neden öyle saçma sapan şeyler söylediğini bilmiyordu. Hepsi saçmalıktı. Astrid hiçbir zaman bir kolaylık değildi.

Büyük bir hata yapmıştı ve şimdi bunun bedelini ödüyordu.

ONUNCU BÖLÜM

Astrid kıkırdadı, ardından Lord onun peşinden gelince çığlık attı. Nasıl oldu da çıplak halde evin içinde birbirlerini kovalamaya başladıklarını bilmiyordu, ama tam da bunu yapıyorlardı.

O odadan odaya koşarken, bir şekilde kazanıyor muydu, yoksa Lord mu kazanmasına izin veriyordu, bilmiyordu. Oturma odasına girdiğinde, Lord'un ona kazanmasına izin verdiğinden şüphelendi, çünkü Lord aniden onu belinden yakalayıp, şöminenin önündeki halının üzerine düşürdü.

Lord, dondurucu soğukta dışarı çıkıp odun almakta ısrar etmişti. Bu büyülü bir andı.

Yere düştükleri anda Lord dudaklarını yakaladı ve bu, ruhuna kadar işleyen yoğun, yakıcı bir öpücüktü.

Astrid ne olduğunu tam olarak bilmiyordu, ama bacağını Lord'un kalçasına attı ve onu hızla aşağı çekerek üzerine oturdu.

Lord güldü. "Seninle mücadele etmeyeceğimi düşünmüyorsun, değil mi?"

Sanki teslim olmuş gibi ellerini yere koydu. "Ben seninim ve senin merhametine kaldım."

Ellerini göğsünde gezdirdi. Bu özgüvenin nereden geldiğini bilmiyordu, sadece ona dokunabileceğini hissediyordu.

O benim.

Bu sözler, lanet bir mantra gibi kafasında fısıldamaya devam ediyordu. Duygularını anlamlandırmak için bunlarla savaşmaya çalışsa da, çünkü bu... Lord'du - onu bir kolaylık olarak gören adam. Hayatının çoğunda aşık olduğı adam ve onun için aynı şeyi hissetmediğinde bu kadar üzülmesinin sebebiydi. Kafası çok karışıkı.

Son yirmi dört saat fırtına gibiydi. Seks inanılmazdı ve soğuk sabah ışığında uyandığında aklının başına geleceğini ummuştı. Ama gelmedi.

Aklı yerindeydi. Ve bununla birlikte, gitmeyen bu özlem de vardı. Kendinden nefret etmek istiyordu, ama çiftçilerin hiçbirisi yakınlarda olmadan Lord'la birlikte olmak çok iyi geliyordu.

Risklerin farkındaydı. Korunmadan seks yapıyorlardı. Her seferinde, bunun son olacağına kendine söz veriyordu. Sonra kafasının içindeki o sinir bozucu küçük ses çınlamaya devam ediyordu.

O benim.

O sesi görmezden gelmek istemiyordu. Lord onunsa, onu tamamen kendine saklamak istiyordu.

Eğilip onu öptü ve elleri bacaklarını okşamaya başlayıp sonra kalçalarını kavradığında, ellerini uyluklarında hissetti. Bir inilti çıkardı ve onun homurdanmasını seviyordu, ki şu anda tam da bunu yapıyordu. Çıkardığı ses doğrudan amına gitti, ona olan ihtiyacını artırdı, onu daha da ateşledi ve o henüz içine bile girmemişti.

Aslında Lord, her fırsatta onun amını yalıyordu ve şimdi onun da bu iyiliğe karşılık verme zamanının geldiğini hissetti. O

Onun penisini yalamadı ya da emmedi.

Dudaklarını öpmeyi bırakarak, bu sefer dudaklarını boynuna doğru kaydırđı, yolu takip ederek yan taraftaki nabız noktasına doğru ilerledi ve dilini hassas nabız noktasının üzerinden kaydırđı. Onun aniden nefes aldığını duyduğundan oldukça emindi, ama bunu hayal mi ettiğinden emin değildi.

Aşağı doğru kayarak meme uçlarına doğru ilerledi ve onun da kendi meme uçlarında biraz zaman geçirmeyi sevdiğini görünce, bu zevki karşılıklı olarak paylaşmaktan kendini alamadı. Meme uçlarını sırayla öptü, sonra geri dönüp biraz emdi ve iyice tatmin olmak için ısırđı. Adam yine küçük bir homurtu çıkardı ve o bu sesi çok sevdi.

Çok fazla ısırmadı, sadece onun nefesini kesmesine yetecek kadar ısırđı ve sonra dilini meme uçlarında ileri geri gezdirerek o acıyı yatıştırdı.

Astrid, onun penisinin nabzını hissetti ve beline oturarak, zamanını alarak karnını öptü. Ellerini onun kalçalarına koydu, yukarı baktı, gözleri kapalıydı ama dudaklarını yaladığını gördü. Şimdi, ona yaklaşırken, biraz geri çekildi ve sonra kalın penisine baktı.

Kalın ve sertdi, Astrid dilini kalın, nabız gibi atan damarın üzerinde gezdirdi. Hâlâ ona dokunmamıştı, mümkün olduğunca fazla his yaratmaya, zevki artırmaya çalışıyordu, onu arzuyla çıldırtmayı umuyordu.

Artık bekleyemeyeceğı noktaya geldiğinde, ona uzandı, parmaklarını onun uzunluğuna doladı, onu sabit tuttu ve sonra

onu ağızına aldı. Adam bir homurtu çıkardı. Kız sadece penisinin ucunu ağızına aldı ve sonra adam ona bakarken, gözlerini ondan ayırmadan, yavaşça penisin uzunluğuna doğru indi. Adam, boğazının arkasına ulaşana kadar santim santim kızın ağızına girdi ve kız küçük bir inilti çıkardı. Boğulmamak için onu ağızından çıkardı, ama kıl payı kurtulmuştu.

"Siktir!" diye homurdandı ve ses odada yankılandı.

Tabanından ucuna kadar çalışarak, onun penisini emdi ve bol miktarda ön sıvı sızarken ucunu yaladı. Dilini ona doğru salladı, sonra onu ağızına daha fazla aldı ve onu yutmaya başladı, bunu yaparken onun penisini emmeye devam etti.

Lord'un elleri yumruk haline geldi, o ise onun penisini okşamaya devam etti. "Daha fazla dayanamayacağım," dedi.

Astrid penisini çıkardı ve tekrar önceki pozisyonuna geri döndü, ancak bu sefer penisini tuttu, kendini onun üzerine kaldırdı ve kalın penisine kayd. Penisi o kadar kalındı ki, onu doldururken Astrid çığlık attı.

Bu açıda neredeyse çok büyük gibiydi ve onu tamamen alabilecek miydi, bilmiyordu.

Adam zaten onun içine girmişti ve Astrid onu bırakmıştı, bu sefer Lord onun kalçalarını tutup onu tamamen aşağı çekti, böylece Astrid onun penisinin üzerine oturdu.

Gidecek başka yeri yoktu. Birlikteydiler.

O kadar yoğundu ki gözlerini kapattı. O kadar iyi hissettiriyordu ki, bunun zevk mi acı mı olduğunu artık bilemiyordu. Durmasını istemiyordu.

Hareket etmemişlerdi ve Lord oturduğu için gözlerini açtığında başını geriye eğdi.

O benim.

Bu iki kelime kafasının içinde tekrar tekrar yankılanıyordu.

O benim.

Onu o kadar çok istiyordu ki tadını alabiliyordu ve tabii ki alabiliyordu, çünkü onun penisi dilinin üzerindeydi.

Lord, kızın saçlarını kulağının arkasına itti ve sonra burnunu onun burnuna sürttü. Bu çok hassas bir andı ve kızı tamamen şaşırttı. Sonra, onu öptü.

O, ellerini onun vücudunda gezdirirken, o da kollarını onun boynuna doladı. Bu farklı bir duyguydu. Bu, onun beklemediği bir yakınlıktı.

Onun durmasını istemiyordu ve o da onu öpmeye devam etti. Onun penisinin içinde kalınlaştığını hissettiğinde, kalbinde bir cevap veren nabız vardı. Astrid, onu doldururken onun nasıl daha da kalınlaşabileceğini bilmiyordu.

Ona harika geliyordu ve durmasını istemiyordu. Aralarındaki bağ mutlak bir bağdı. Bunu hayal mi ediyordu? Çok gerçekçi geliyordu. Bu adamı seviyordu, bunu ruhunun derinliklerinde hissediyordu ve bu onu hazır olmadığı bir şekilde tüketiyordu. Bu büyüdü. Bu her şeydi.

Sevişiyorlardı. Bu sikişmek değil, sevişmekti ve Astrid her saniyesini seviyordu. Bu çok garip bir duyguydu ve Lord'un ne hissettiğini hissettiğinden oldukça emindi. Bu yanlış olmalıydı. Lord'un ne hissettiğini bilmesinin imkanı yoktu, çünkü o her şeyi hissedebilirdi. Ama oradaydı, bu yoğun duygu akışı, nefesini kesiyordu. Hayal etmediğini umuyordu.

"Benimle gelmeyeceksin," dedi Lord.

"Beni durduramazsın, saat geç oldu, hava karardı ve sen de sığırları ve atları kontrol etmek istiyorsun. Benimle tartışma Lord. Çiftçilerin genellikle yardım etmek için burada olacağını biliyorum, ama onlar burada değil, bu yüzden bana ihtiyacın var."

Bu durumdan hoşlanmamıştı. Çiftliğin bazı bölümlerini kontrol etmesi gerekiyordu. Astrid bu durum için giyinmişti ve bu onu sinirlendirmişti, çünkü onu çıplak seviyordu. Son birkaç gündür giyinmeye bile zahmet etmemişlerdi.

Sabahları Astrid kahvaltıyla meşgulken, çiftliği kontrol etmek için gizlice dışarı çıkabiliyordu. Bu sabah, Astrid kahvaltıyı hazırlamış ve onunla birlikte gitmek için bekliyordu, bu da onu biraz sinirlendirmişti. Dışarısoğuktuve Astrid onun gibi sıcakı sevmezdi. Onu korumak istiyordu, ama Astrid çok inatçıydı.

"Tamam, tamam, benimle gelebilirsin, ama çok üşürsen buraya geri dönersin, anladın mı?"

Astrid çok sevimli bir şekilde dilini çıkardı ve ona göz kırptı. Bu hoşuna gitmemiştı, ama onu yatağa zincirlemek dışında yapabileceğı başka bir şey yoktu, ki bu da ona çekici geliyordu.

"Hadi," dedi.

O, kadının elini uzattı ve kadın tereddüt etmeden onun elini tuttu.

Benim.

İşte o kelime. Kafasından çıkamıyordu. Astrid ona aitti. O onun eşiydi ve kırdığı şeyi düzeltmesi gerekiyordu. Soğuğa çıktılar ve çıktıkları anda, onun gerildiğini hissetti.

"Hemen eve geri dönebilirsin," dedi. "Hayır, sorun yok. Soğuk değil."

Dişlerinin takırdandığından emindi. Lord bunu sevmiyordu . Soğuğu hissetmesi nadirdi ve bunun soğuk olduğunu biliyordu. Onu kendine çekti, kolunu omuzlarına doladı ve fiziksel olarak mümkün olduğunca ona sıcaklığını vermeye çalıştı.

Atlar ve sığırlar ana evden çok uzak değildi. Onarması gereken şeylerle ilgilenmiyordu. Yoğun soğuk ve kar miktarı nedeniyle, onarması gereken bir şeyler olacağını biliyordu. Hasar büyük olacaktı, ama o sadece her şeyi koruduğı evin yakınlarıyla ilgileniyordu.

Dişleri çok çabuk titremeye başladı. İstedikinden daha çabuk. Onu kendine çekti, ama ona yardım edecek kadar vücut ısısı yoktu.

"Ben iyiyim," dedi Astrid.

O inatçı bir kadındı.

Bir saatten fazla sürdü, ama atları kontrol etti ve onlar çok mutluydu, çünkü onları tuttuğu ahırları ısıtmıştı. Aynı şey, yakına getirdiği ve onlara da sıcaklık sağlayan inekler için de geçerliydi.

Yiyecekler iyiydi. Hiçbir hastalık yoktu. Hızlıca sayım yaptı ve çok mutluydu, ama Astrid'in de aynı şekilde olmayacağına dair korkunç bir hisse kapıldı. İnsanlar soğukla karşılaştıklarında hastalanmazlar mıydı?

İşini bitirdiğinde, onunla oyun oynamaktan sıkılmıştı, bu yüzden onu kaldırıp omzuna attı, kışına hafifçe vurdu ve onu ana çiftliğe geri taşıdı.

"Yürüyeblirim, biliyorsun."

"Biliyorum, ama seni taşımak çok daha eğlenceli iken neden yürümeni izin vereyim ki?" İyice emin olmak için kışına bir şaplak daha attı ve Astrid bir çığlık attı.

"Tanrım!"

Kızın güzel, olgun, sulu kışına bir şaplak daha attı, çünkü dayanamıyor gibiydi.

Kapıdan içeri girdikleri anda Lord, ona kızma şansı vermedi, onu kapalı kapıya doğru itti, ellerini tuttu ve başının üstüne doğru bastırdı. Kız üşüyordu ve onu ateşin önüne götürmesi gerekiyordu.

Ceketini çıkarmak kolaydı ve bunu yaptıktan sonra, ellerini başının üstüne bastırdı, böylece kızın tamamen hareketsiz kalmaktan başka seçeneği kalmadı

hareketsiz kalmaktan başka seçeneği kalmadı. Giysileri onun pençelerinden kurtulamadı, çünkü artık giysilerin yoluna çıkmasını istemediği için onları hızla çıkardı ve vücudundan yırttı. Onu dokunmak için temizlemek istedi.

Parmağını göğsünün kıvrımına doğru kaydırınca, kız bir çığlık attı ve sonra onu kaldırıp omzuna attı, oturma odasına taşıdı.

"Tanrım! Yürüeyilirim."

"Ve ben senin yürümeni istemiyorum." Hafifçe tısladı ve iyice emin olmak için tekrar kıcına şaplak attı.

Kız yine bir çığlık attı ve bu sefer onu ayağa kaldırırken ona öfkeyle baktı. Yine, biraz seksi olmasa da, yine de sevimliydi. Kız tamamen çıplaktı, o ise tamamen giyinikti ve eğilip kıcını tutup onu kendine çekti.

"Bana ne yaptığının farkında mısın?" diye sordu. Kız yine seksi bir homurtu çıkardı.

"Giysilerimi çıkarmak istemiyorsun herhalde?" Hâlâ sert bir bakış vardı, ama aynı zamanda bir parıltı da vardı.

Astrid ona döndü ve böylece o, bir o yana bir bu yana dönerken, kızın tüm vücudunu ateşin etrafında hareket ettirebilecekti.

Ellerini ceketinin altına kaydıldı, yukarı doğru sürdü ve yavaşça omuzlarından çıkardı, ceket yere düştü. Sonra flanel gömleğini tuttu ve Lord elini uzattı, yanağını avuçladı ve dudaklarını ele geçirdi.

"Ben de eğlenmeyeceğim demedim," dedi.

Kız gömleğinin düğmelerini açarken, Lord dudaklarını öptü ve sonra dudaklarından ayrılıp, onu çılgına çevirdiğini bildiği o nabız noktasına geri döndü.

O dişlerini kullanır kullanmaz, ısırarak için değil, onu nefes nefese bırakacak kadar doğru miktarda baskı uygulamak için, kız çığlık attı. Havada kızın uyarılmasının kokusunu aldı ve bacaklarının arasına uzanıp kızın amına dokunduğunda, onun için ne kadar ıslak olduğunu hissetti. Parmaklarını kızın amına sokup ileri geri okşamaya dayanamadı ve sonra parmağını tekrar kızın içine sokup onu doldurdu.

Flanel gömlek çıktı ve ona gitmesine izin vermekten başka seçeneği yoktu. gitmesine izin vermekten başka seçeneği yoktu.

Onun içinde olan parmaklarını yaladı, tatlı kremini tattı. O kadar güzeldi ki. Ona doyamıyordu.

Flanelin altında bir tişört vardı ve ona dokunma şansı bile bulamadan, kız tişörtü kafasından çekip yere attı.

Kot pantolonuna geldiğinde, ona dokunmak, vücudunu keşfetmek için zamanı vardı ve onun her santimini keşfedecekti. Ellerini vücudunda gezdirerek, göğüslerini avuçladı, meme uçlarını okşadı, sonra kı ına doğru indi ve onu kendine çekti.

Astrid kemeri açtı, ardından düğmeyi açtı ve onu çekerek açtı. Ardından, kot pantolonunun fermuarını açtı ve aşağı doğru çekti. Kollarından kurtuldu ve pantolonunu aşağı çekerek yere düşmesini sağladı. Pantolon yere düştüğünde, Lord'un önünde diz   km şt  ve Lord, onun aniden penisini kavrayıp dudaklarını penisinin üzerine kaydırmasına hazırlıklı değildi. Bu çok iyi hissettiriyordu. Gözlerini kapattı ve

ağzının verdiği zevkten yüzünü buruşturdu. Hayal edebileceğinden çok daha iyiydi. O kadar muhteşemdi ki.

Ve o onun uzunluğuna doğru çöktü, ama o onun ağzının içine boşalmak istemiyordu. Tamamen kontrolü elinde tutamıyordu ve onu uzaklaştırmaktan başka seçeneği yoktu, bu yüzden onun yanına diz çöktü. Kalçalarını kavrayarak onu dizlerinin üzerine oturttu ve bacaklarını açarak ona dokunmak için arasına uzandı. O çığlık attı. Çok ıslaktı.

Penisini kavrayarak, ucunu onun girişine hizaladı ve sonra, santim santim, onun içine daldı, her santimini almasını sağladı ve sonra daha da fazlasını. O son birkaç santime geldiğinde, o çığlık attı, belinden tuttu ve onu penisinin üzerine çekti, böylece onun içine sonuna kadar daldı.

Kadının çıkardığı inilti, adamın kulağına çok hoş bir müzik gibi geldi. Kadının sesi çok güzeldi ve kadının vajinası daha da güzeldi.

Benim.

Bu kelime kafasında yankılanmaya devam ediyordu ve onun durmasını istemiyordu.

Astrid onundu. Bunu şimdi, her zamankinden daha fazla biliyordu. O ona aitti.

Onlar eşlerdi ve o onu asla bırakmayacaktı.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

İki Gün Sonra

Lord bu duyguyu sevmiyordu.

Uyandığında yatak odasına baktı, ama Astrid ortalıkta yoktu. Bir şeyler yolunda değildi. Nedenini tam olarak anlayamıyordu.

Battaniyeleri üzerinden atıp pencereye doğru yürüdü ve karla kaplı zemine baktı. Sabah geç olmuştu ve bu kadar geç uyumak onun tarzı değildi.

"Astrid!"

Cevap gelmedi.

Yatak odasından çıkıp onun odasına baktı. Orada yoktu, ama havada yoğun bir vanilya kokusu vardı. Hemen aşağıya koştu. Oturma odasında yoktu ve mutfığa geldiğinde ocağın açık olduğunu ve tavadan duman çıktığını gördü. Astrid yerde yatıyordu, tamamen bayılmıştı.

Lord önce ocağı kapattı, sonra Astrid'e baktı. Hala nefes alıyordu ve nabzını kontrol etti, anladığı kadarıyla nabzı iyiydi.

"Siktir!"

Daha önce hiç böyle bir panik hissetmemişti. Hayatı boyunca ne yapması gerektiğini bilirdi.

Odasına koşarak geri döndüğünde, kurtunun kontrolü ele geçirdiğini hissetti ve cep telefonunu almak istedi. Blake'in numarasını çevirdi ve aradı. Doğrudan sesli mesaja yönlendirildi.

"Hayır, lanet olsun, hayır, bana bunu yapma. Bugün bana bunu yapma. Bugün olmaz." Astrid'in yanına diz çöküp cep telefonuna öfkeyle baktı. "Hadi ama bebeğim, neyin var?"

Kokladı ve onun hasta olduğundan emindi. Hasta olmalıydı, bayılmıştı. Dizilerde insanları hareket ettirmemesi gerektiği söylenmemiş miydi? Ne oluyor lan! Ne yaptığını bilmiyordu.

Blake'in numarasını tuşlayıp, bu sefer gerçekten çaldığı için hoparlörü açtı. Blake'in cevap vermesi beş zil sesi sürdü ve adamın sesi sanki onu uyandırmış gibi geliyordu.

"Dostum, bu önemli bir şey olsa iyi olur. Benim asla uyumadığımı bilmiyor musun?" diye sordu Blake.

"Astrid mutfak zemininde baygın yatıyor."

"Ne? Ne? Ne yaptın?"

Blake'in sesi uykulu olmaktan bir anda yüksek alarm durumuna geçti.

"Ben hiçbir şey yapmadım. Ne yapmalıyım? Ben... Ben bir kurtum. Biz böyle soğuk bir şekilde dışarı çıkmayız ve çıkarsak da ne yapacağımızı biliriz. Onu hareket ettireyim mi?"

"Kahretsin, bilmiyorum. Mutfak zemininde yatıyorsa, soğuktur, değil mi?"

"Buraya bir doktor çağırabilir misin?" diye sordu

Lord. "Hayır, tüm yollar kesik."

Tam o sırada Astrid inledi ve kendine gelmeye başladı. Alnında ter damlaları gördü.

"O mu?" diye sordu Blake. "İyi mi?" Astrid

bir iç çekiş bıraktı. "Ne oldu?"

"Ayağa kalkabilir misin?" diye sordu Lord.

Blake hala neler olduğunu anlamaya çalışırken, Lord daha çok Astrid ile ilgileniyordu.

"Bak Blake, bir doktorla konuşmam için bir yol bul. Ne kadar tutacağı umurumda değil," dedi Lord.

Panik yapmamaya çalışıyordu, ama Astrid hiç iyi görünmüyordu. Bu durumdan hoşlanmamıştı. Telefonu kapatıp yere attı ve Astrid'in ayağa kalkmasını beklemeden onu kollarının arasına aldı. Astrid inleyerek ona yaslandı. Ateşi çok yüksekti.

Lord onu yukarı taşıdı ve yastıklara yatırdı. "Çok

üşüyorum," dedi Astrid.

Battaniyeleri onun üzerine çekti ve pencerelere koşarak hepsinin sağlam olup olmadığını kontrol etmek için pencerelere koştu. Kadınına bir esinti bile değmesini istemiyordu. Hepsi sağlamdı.

Kadın yine inledi. Adam yanına gidip elinin tersini kadının şakağına koydu.

"Ne yapıyordun?" diye sordu.

"Sana kahvaltı hazırlıyordum. Kahvaltı hazırlamayı seviyorum."

"Benimle dışarı çıkmamalıydın," dedi. "Çiftliği kontrol etmek için seni dışarı çıkardığım için böyle oldu."

"Sana yardım etmek hoşuma gitti. Keyif aldım." Ve her kelime arasında dişleri takırdadı.

Adam paniğe kapılmamaya çalıştı.

"Hoşuna gitmesi önemli değil, Astrid. Sen hastasın."

"İyi olacağım."

Uzakta cep telefonunun çaldığını duydu ve onu bırakmak istemedi, ama gidip aptal telefonunu almak zorundaydı. Onu unuttuğuna inanamıyordu. Telefonu eline aldığı anda Blake'den bir arama geldiğini gördü.

"Ne?" diye sordu.

"Video görüşmesine geçeceğim. Doktorla birlikteyim," dedi Blake.

"Öyle mi?"

"Sen istedin dostum, ben de getirdim. Astrid'in senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve ne kadar mal olacağı umurunda olmadığını söylemiştin."

Lord cep telefonuna baktı ve kendisine bir video daveti gönderildiğini gördü, daveti kabul etti. Blake oradaydı, yanında kalın beyaz saçlı ve hoş bir gülümsemesi olan yaşlı bir adam da vardı.

"Bu Doktor Smith," dedi Blake. "İyi bir adamdır. Ailemin doktorudur."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Lord," dedi Doktor Smith.

Lord, nezaket kurallarına pek uymazdı, ama ona yardım etmeye istekli bir adama kaba davranmayacaktı.

"Bana yardım ettiğiniz için teşekkür ederim. Astrid bir insan."

"Blake bana ayrıntıları anlattı. Onu görebilir miyim?"

"Onu yatağa taşıdım," dedi Blake, yukarı kata çıkıp Astrid'i bıraktığı yerde, yastıklara yaslanmış, battaniyeyi çenesine kadar çekmiş halde buldu.

Sonraki otuz dakika boyunca Lord, doktorun istediği her şeyi yaptı ve Astrid ile doktorun konuşmalarını dinledi. Soğuk hava Astrid'i hasta etmişti ve Lord onu sıcak tutmalı ve sonraki yirmi dört saat boyunca gözlemlemeliydi. Durumu kötüleşirse, zatürreye dönüşebileceğinden tıbbi müdahaleye ihtiyaç duyacaktı.

Lord, Astrid ile bir şans verdiği için kar yağdığında karı çok sevmişti. Şimdi ise karı nefret ediyordu. Tek istediği ona bakmaktı.

Doktor görüşmeyi sonlandırdı ve Blake vedalaştı. Lord aşağı indi ve Astrid'in önceden hazırlayıp dondurucuya koyduğu çorba poşetlerinden birini ısıtmaya başladı. Talimatlar poşetin üzerinde yazıyordu ve dondurucudan çıkmış olmasına rağmen, çorbanın çok güzel koktuğunu inkar edemezdi. Astrid iyi bir aşçıydı.

Dikkatini başka yere vermeye çalıştı ve doktorun sesindeki uyarıyı düşünmemeye çalıştı. Bu durum kontrol altına alınmazsa, Astrid hastanelik olacaktı ve insanların zatürreye yakalanma riski olduğunu biliyordu. Bunun olmasına izin veremezdi.

Çorbayı içeren tepsiyi yukarı taşıdı, tepsiyi Astrid'in kucağına koydu ve kaseyi aldı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Astrid. "Gidip

gidip sığırları kontrol edebilirsin."

"Bu çiftlikteki her şeyi ben hallederim. Sen hiçbir şey için endişelenme ve şu anda iyileşmeye odaklan," dedi.

Onun hiçbir şey için endişelenmesine izin vermeyecekti.

Yavaşça ona çorbayı yedirdi. Onun hoşuna gitmeyecek kadar solgun görünüyordu.

"Yemek pişirdin," dedi.

"Yemek yapmayı bilirim. Sen gelmeden önce, bu işi gayet iyi yapıyordum."

Kadın güldü. "Buna hiç şüphem yok." "Ama ben senin kadar iyi bir aşçı değilim."

"Bu yüzden mi bana bakıyorsun, çiftçiler senden nefret etmesin diye?" Dudaklarında bir gülümseme vardı ve o da ona baktı.

"Hayır, sana değer verdiğim için sana bakıyorum, Astrid. Sana bir şey olmasını istemiyorum ve çiftçilerimin beni sevip sevmemesi umurumda değil. Patron benim. Hoşlarına gitmiyorsa, siktirip gidebilirler."

Ona küçük bir gülümseme gösterdi. "Artık daha fazla yiyebileceğimi sanmıyorum."

Lord, çorbasının sonunu bitirdi ve tepsiyi bacaklarından aldı.

"Biraz uyuyacağım," dedi.

"Uyu, bebeğim. Ben buradayım." Lord bir sandalye çekip oturdu ve onu izledi.

Ona hiçbir şey olamazdı. Kadına bir şey olabileceğine inanmayı reddetti. İyi olmak zorundaydı.

Astrid gözlerini açtı ve Lord'un uyuduğu yere baktı. Zorlu birkaç gün geçmişti ve Lord onun yanında olmuştu. Onun yanından ayrılmamıştı. Çiftlikte yapılması gereken işleri hallettiğini biliyordu, ama sadece o uyurken.

Kar erimeye başlamıştı.

Hastalığı gece yarısı geçmişti ve ona baktığında, en kötüsünün artık geçtiğini biliyordu. Başarmışlardı.

Lord tamamen bitkin görünüyordu. Astrid ise kendini iyi hissediyordu. Biraz ağrısı vardı ama kendini iyi hissediyordu.

"Uyandın," dedi Lord. Sesi çok uykulu geliyordu.

"Evet, tuvalete gidiyorum."

"Sana hiçbir şey olmasına izin veremem," dedi Lord.

Bu onu şaşırttı ve koltuğa yaslanmış olan Lord'a dönüp baktı. O anda Lord'un ne kadar yorgun olduğunu fark etti.

"Ne?"

"Sen benim her şeyimsin," dedi Lord. "Bu yüzden yıllardır kütüphaneye gidiyorum. Okumaktan nefret ederim. Ama seni görmek zorundaydım."

Sessizleşti ve Astrid onun uykuya daldığını gördü. Ona başka ne olduğunu sormak istedi, ama Lord sessizdi. Astrid yataktan kalktı, ona yaklaştı ve ellerini yumruk yaptı.

Onu uyandırmak istemiyordu, her ne kadar tam da bunu yapmak ve ne demek istediğini sormak istese de.

Yıllar boyunca, onun kütüphaneye gelip gitmesini izlemişti. Çoğu zaman ona hizmet eden oydu, ama zaman zaman diğer kütüphanecilerden biri de hizmet ediyordu. Yalan söylemeyecekti, onlar ona hizmet ederken biraz kıskançlık duyuyordu. Onu sahiplenebileceği anlamına gelmiyordu bu. Lord ona ait değildi.

O benim.

Astrid bir battaniye alıp Lord'un üzerine örttü. Onu uyandırmak istemiyordu, sadece yerini değiştirmek istiyordu. Çok yorgun görünüyordu ve Astrid banyoya gitti. Kendine bir baktı ve inledi. İyi görünmüyordu. Saçları yağdan yapış yapıştı ve cildi bile yağlı görünüyordu.

Hızlı bir duş almak kendini çok daha iyi hissetmesini sağladı. Saç kurutma makinesinin bulunduğu kendi odasına gidip saçlarını düzeltmekten başka seçeneği yoktu. Bir çift eşofman ve büyük beden bir kazak giyip aşağı indi.

Her şey yerli yerindeydi. Lord, son birkaç gündür yatak başından başka bir yerde yaşamamıştı, bu gerçekten çok tatlıydı. Kendini çok yormuştu.

Aşağıdaki perdeleri açtığında, dışarısının ne kadar açık olduğunu gördü. Kar birkaç gündür eriyordu. Yerde hala ince bir tabaka kalmıştı. Karın tek sevmediği yanı buydu. Erimeye başladığı anda, karın gitmesini görmek onu her zaman özellikle üzdü.

Bir iç çekerek arkasını döndüğünde, Blake'in kamyonetinin garaj yoluna girdiğini gördü. Ön kapıya doğru ilerleyerek kapıyı biraz araladı. Blake kamyonetinden inip ona doğru geliyordu.

"İyi misin?" diye sordu.

Parmağını dudaklarına bastırdı. "Lord yukarıda uyuyor. Tamamen bitkin durumda."

"Tahmin edebiliyorum. Bizi aradı ve endişeden kendini kaybetmişti," dedi Blake, fısıldayarak konuşarak.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Astrid.

"Yollar açılır açılmaz geldim. İkinizin iyi olduğundan emin olmak istedim. İyi görünüyorsun."

"Kendimi çok daha iyi hissediyorum." Lord'u uyandırmak istemediği için Blake'i mutfağa götürdü ve hemen kahve makinesini çalıştırdı.

Kremayı tadarak bozulmadığından emin oldu. Kendine ve Blake'e kahve yaptı.

"Lord'u hiç böyle görmemiştim," dedi Blake. "Onun sana tamamen aşık olduğunu farkında mısın?"

Astrid biraz şaşkın bir şekilde Blake'e döndü.

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum."

"İnan bana, öyle. Lord... sen onun her şeyisin. Uzun zamandır öylesin, ama Lord'un bunu tam olarak anladığını sanmıyorum." Blake güldü. "Onun okumayı sevmediğini biliyorsun."

Blake kahvesinden bir yudum alırken o sessiz kaldı.

"Adam kitaplara tahammül edemiyor. Kitapları çok sıkıcı buluyor ve dramaları ve benzeri şeyleri nefret ediyor. Seni ilk gördüğünde, burnun kitapların içindeydi. O seni kurtardı."

"Öyle. Hikayeye o kadar dalmıştım ki, önüme bakmıyordum ve o beni tehlikeden kurtardı."

"O anda düştü. Sen çok genç olduğun için bunu itiraf etmek istemiyor, ama biliyorsun, kimse seninle boy ölçüşemedi," dedi Blake.

"Neden öyle dedi?" diye sordu Astrid. Umutlanmak istemiyordu. Gerçek şu ki, Lord'u her şeyden çok seviyordu. Bu değişmemiştii. Lord onu incitmişti ve Astrid aptal yerine konmak istemiyordu, kesinlikle kullanılmak da istemiyordu.

"Çünkü o Lord ve o bir kurt, kurtlar da pisliktir," dedi Blake. "Ayrıca, o yalnız." Blake ellerini uzatarak mutfağa bakındı. "Sürüsü olmayan kurtlar pek fazla yoktur. Lord'un sürüsü yok. O hiç insanlarla pek geçinemeyen biridir. Bu kadar zamandır nasıl hayatta kalabildiğini merak ediyorum." Hafifçe ısıklık çaldı. "Lord'un birçok farklı yanı var. Sana karşı davranışları, kasabada gördüğümüz diğer kurtların davranışlarına benziyor. Sen onun eşisin, Astrid. İkiniz yeterince uzun süre birbirinizin etrafında dans ettiniz. Seni incittiğini anlıyorum, ama inan bana, bunu telafi etmek için ne gerekiyorsa yapacak. Lord böyle bir adamdır. Ona bu şansı verecek misin?"

ON İKİNCİ BÖLÜM

Bir Hafta Sonra

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu Blake.

"Şehirde. Bilirsin... geç kalmış bir Sevgililer Günü kutlaması için."

"Dostum, nisan ayı yaklaşıyor. Sevgililer Günü'ne çok var." "O zaman Paskalya," dedi Lord.

Blake ona kaşlarını çatı.

"Ne?" diye sordu Lord.

"Biliyorsun, Astrid de senin gibi, pek insanlarla arası iyi olmayan biridir ve bence böyle bir şeyi, bütün kasaba izlemeden yapabilirsin."

Lord satın aldığı yüzüğe baktı. Zaten Astrid'in ailesinin onayını almıştı ve nadiren No Wolves Road'a yaptığı bir gezide Astrid'in iki erkek kardeşiyle de tanışmıştı. Onlar artık yoktu, ama Astrid'in ailesi ara sıra uğruyordu. Lord onların ziyaretlerine alışmaya başlamıştı.

Kar çoktan erimişti. Çiftçiler, pazar günleri hariç her gün buraya geri dönüyorlardı.

Astrid her gece onun yatağında uyumaya devam ediyordu. Hâlâ kendi odası vardı ve kıyafetlerini onun dolabına taşımayı reddediyordu. Lord, Astrid'in vücudundaki değişikliğin farkında olup olmadığını merak ediyordu. Kadını hamileydi. Son birkaç aydır adet görmemişti. Ayrıca göğüsleri büyümüş ve belinin kalınlaştığını görmüştü. Gördüğü değişiklikleri seviyordu, ama onun da bu değişikliklerden memnun olup olmayacağını bilmiyordu.

Lord onu seviyordu. Onu neredeyse kaybetmişti ve o zamandan beri, onu telafi etmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Lord her sabah kahvaltıda, öğle yemeğinde ve akşam yemeğinde oradaydı. Onu mümkün olduğunca çiftlikte gezdiriyordu.

Kar bazı hasarlara neden olmuştu. Çitlerin onarılması, bazı depo kulübelerinin tamir edilmesi gerekiyordu ve çiftlik evinin çatısını da onarmak zorunda kalmıştı. Zaten değiştirilmesi gerekiyordu, ama kar yüzünden biriken işler vardı.

Pazar günlerini Astrid ile çıplak geçiriyorlardı. Tamamen çıplak olarak koştururken çiftlik sahiplerinin onları görmesinden endişelenmeleri gerekmiyordu.

"Herkesin onun hayatımın aşkı olduğunu bilmesini istiyorum," dedi Lord.

Blake'in ağzı açık kaldı. "Vay canına." "Ne?"

"Sen gerçekten tüm bunlara açıksın, değil mi?"

"Onu seviyorum ve onunla birlikte olmak istiyorum."

Blake ona gülümsedi. "Ve bunu ilan ederken tüm kasabanın ikinize bakmasına gerek yok. İnan bana, bunu yaparsan onu daha çok korkutursun."

Lord yüzüğe baktı. "Sence bunu beğenecek mi?"

"

"Bayılacaktır." Blake ona baktı. "Gerginsin, değil misin?"

"Gergin değilim."

Blake ellerini beline koydu ve bakışlarını kaçırmadı. "Ben değilim."

"Her erkek evlenme teklif ederken korkar."

"Öyle mi?" diye sordu Lord.

"Evet, sinyaller kaybolabilir ve tüm durumu yanlış yorumlayabilirsin. İnan bana, hepimiz bu hissi biliriz. Ama bence tüm kasabayı dolaşırsan büyük bir hata yapmış olursun. Astrid'in her kasaba etkinliğine koşturduğunu görmüyorsun, değil mi?"

Şimdi düşündüğünde, katılmıyordu.

Çiftlikte kalmaktan ve kasabaya geri dönmekten mutluydu. Astrid, sürekli olarak ailesini ziyaret etmemek için bahaneler uyduran kişiydi.

"Sadece yardım etmeye çalışıyorum," dedi Blake ve çiti tamir etmek için kullandıkları aletleri attı.

Lord yüzüğü cebine koydu ve yardım etmeye başladı. Neredeyse akşam yemeği vaktiydi ve sevgilisini görmek istiyordu. Öğle yemeğinden beri onu görmemişti ve çok uzun zaman geçmiş gibi geliyordu. Ona aşıktı ve bunu itiraf etmekten çekinmiyordu. Astrid onun tüm odak noktasıydı.

Doktor, kızının hasta olduğu yirmi dört saatin çok önemli olduğunu söylediğinde, durumunun kötüleşebileceğini biliyordu. Bütün gece yatağının başında oturup onu izledi, onu kaybetme korkusuyla gözlerini ondan ayırmaya cesaret edemedi. Onu kaybetme düşüncesine dayanamıyordu. Tam o anda

artık geri durmayacağını anladı. Artık oynanacak oyun kalmamıştı.

Astrid ona aitti, tıpkı onun Astrid'e ait olduğu gibi. Nasıl oldu bilmiyordu, ama artık onlar eşlerdi. Geri dönüş yoktu. Sadece birlikte ilerlemek vardı.

Eve döndüklerinde, dışarıdaki masanın hazırlanmış olduğunu gördü. Günler ısınmaya başlamıştı, güneş her şeyi ısıtıyordu.

Masaya baktığında, çiftlik işçilerinin çoğunun masanın etrafında oturduğunu ve yemeğin çoktan servis edildiğini gördü. Astrid'den iz yoktu.

Çiftlik işçileri onu selamladı ve o da onlara başını salladı, ama tek odak noktası kadınıydı.

Mutfağın arkasına adım attığında, onu lavabonun başında, dirseklerine kadar sabun köpüğüne batmış halde gördü. Ona hamile olduğunu söylememişti. Lord ona nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Hamile olduğunu fark etmeden önce yüzüğü almıştı.

Ona doğru adım atıp, kollarını ona dolamaya, yüzünü boynuna dayamaya ve onu öpmeye karşı koyamadı. Kadın küçük bir çığlık attı.

"Beni korkuttun."

"Neden dışarıda yemek yemiyorsun da burada bulaşık yıkıyorsun?" diye sordu. Ona iki kişi için yemek yediğini söylemek dilinin ucundaydı, ama hiçbir şey söylemedi.

"Bu tavanın altını yaktım ve hemen başlamak istedim. Ayrıca, sen burada değildin ve ben seni beklemeyi seviyorum." O, Blake'e yaslandı.

Blake'in uyarısı kulağında çınlıyordu. Mükemmel zamanı bekliyordu ama son birkaç ay ona mükemmel zamanın asla gelmeyeceğini göstermedi mi? Her zaman işleri batırmak için harika bir zaman vardı ve o da neredeyse bunu yapıyordu ve bunun bedelini ödüyordu.

"Evlen benimle," dedi Lord.

Astrid kollarında gerildi ve sonra yavaşça dönüp ona baktı. "Ne?"

"Seni seviyorum, Astrid. Seni uzun zamandır seviyorum." Saçlarını yüzünden çekerek düzeltti. "Yanlış bir şey söylemek ya da bunu mahvetmek istemiyorum. Doğru şeyi söylemekte pek iyi değilim. Seni seviyorum. İnsanlarla pek iyi geçinemem ve gerçek şu ki, kalabalıktan nefret ederim, ama seninle her zaman birlikte olmak istiyorum. Tek düşündüğüm sensin. Tek istediğim sensin. Sadece sen. Başka kimse yok. Evlen benimle."

Onu şaşırttığını gördü.

Lord bekledi ve bu bekleyiş ona bin yıl gibi geldi, ama sonra kızın yüzü gülümsemeyle doldu ve kollarıyla onun boynuna sarıldı, defalarca evet diye bağırdı.

Çiftçilerin oturduğu yerden kalktıklarını duydu ve hızla kızın yüzünü tuttu, onu öptü ve gözlerinin içine baktı.

"Hamileymişsin," dedi.

"Biliyorum. Bu sabah test yaptım. Mutlu musun?" "Çok mutluyum. Sen?"

Kadın güldü. "Evet."

Çiftlik çalışanları mutfağı doldurup her şeyin yolunda olup olmadığını öğrenmek istedikleri için başka bir şey söyleme fırsatı bulamadılar.

Kasabanın veya ailesinin önünde değildi, ama arkadaşlarının ve çiftlik işçilerinin önünde, ona aldığı yüzüğü parmağına takarken. Alkışlar yükseldi, ama Lord, Astrid'i kollarına aldığı anda alkışlar kesildi.

Gelecek belirsizdi, ama kadını yanında olduğu için, bunun hayal edebileceği en iyi gelecek olacağını biliyordu.

Epilog

On Yıl Sonra

Astrid, kaç tane dolunaya katıldığını saymayı bırakmıştı. Lord mumları yakmaya devam ederken, çıplak bir şekilde Lord'un en sevdiği yerde duruyordu. Bu onların yıldönümleriydi. Birlikte geçirdikleri ilk dolunay.

Her yıl, dolunay olsun ya da olmasın, onu buraya getirirdi. Blake ve karısı her zaman dört çocuklarını da getirirdi. Şu ana kadar iki erkek ve iki kız çocukları olmuştu: Luke, Tiffany, Michele ve Brian. Beşincinin yolda olduğunu da biliyordu, ama Lord'a bu haberi verememişti. Lord'un zaten bildiğinden şüpheleniyordu.

Ailesi, Lord'un kendi sürüsünü isteyebileceği konusunda onu uyarmıştı. Astrid, Lord'un bir sürü isteyip istemediğini umursamıyordu. Onu seviyordu ve onun kurdu da hayatlarının bir parçasıydı. Son on yılda Lord değişmemişti. Bir sürünün parçası olmak istemiyordu ve ilgilendiği tek sürünün, kendi yarattığı sürü olduğu ortaya çıktı: aileleri, arkadaşları ve çiftlik çalışanları. Onların gelişmesini, büyümesini, evlenmesini ve kendi ailelerini kurmasını izlemişlerdi. Geleneksel bir kurt sürüsü değillerdi, ama kurtlar ve insanların bir parçası olduğu bir aileydi.

Enzo'nun hayatının aşkını, kasabada tatlı bir kız bulduğunu biliyordu. Şükran günleri her zaman kalabalıktı. Birlikte kurdukları bir aileydiler. Birinin yardıma ihtiyacı olduğunda, hep yanındaydılar. Tıpkı birkaç yıl önce Blake'in çatısını hasar gören fırtına gibi. Lord, Blake ve çiftçiler Blake'in evinin hasarını onarmak için çalışmaya başladığında, evlerini açtılar.

Blake'in evindeki hasarı onarmak için çalışmaya başladılar. Bill'in su tesisatı bozulduğunda da aynı şeyi yaptılar.

Dolunaya bakarken, Lord'un arkasına gelip beline kollarını doladığını hissetti.

"Ne dűřűnűyorsun?" diye sordu.

"Kendi kűçük sűrűműzű nasıl oluřturduėumuzu,"

dedi. "Onlar bizim ailemiz," dedi Lord.

Kollarında dűnerek boynuna sarıldı. "Hamileyim."

Lord gűlűmsedi. "Biliyorum."

"Hiçbir şeyden pişman değilim," dedi kadın. "Kafam kitaplarda, o yola girdiğim için pişman değilim. Gazetede ki ilanına cevap verdiğim için pişman değilim ve on yıl űnce, o gece, o kapıyı açtığım için pişman değilim."

Lord, "Tek piřmanlıėım," dedi, "pislik gibi davranıp o saçmalıkları sűylemiř olmam. Sen benim her řeyimsin. O gűn de űyleydin, o gűnden beri de her gűn űyle oldun."

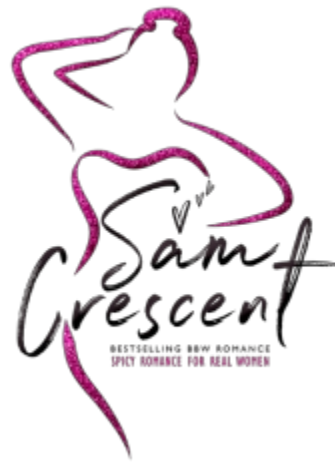
Onlar arkadaştılar ve bu bağ sayesinde, kimsenin onlardan alamayacağı bir bağ hissediyordu.

www.samcrescent.com

Facebook Okuyucu Grupları:

www.facebook.com/groups/466389657105501

www.facebook.com/groups/295030114286077

Sam Crescent'in Diğer Kitapları:_

www.evernightpublishing.com/sam-crescent

Bu kitabı beğendiyseniz, şunlar da hoşunuza gidebilir:

[Omega'nın Bedeli, Jade Marshall Vahşi](#)

[Cazibe, T.M. Smith](#)

[The Labyrinth, Beth D. Carter](#)

EVERNIGHT PUBLISHING ®

www.evernightpublishing.com

Bülten listemize buradan katılın:

<https://www.bit.ly/4482Sj9>

BONUS ÖRNEK BÖLÜM

YOLUN İHANETİ

Evil Fallen Bratva MC, 2

Sam Crescent

Telif Hakkı © 2024

Örnek Bölüm

Dinah Evans, arabasını Evil Fallen Bratva MC kulüp binasının önüne park ederken dişlerini sıktı. Bu yer, gittiği her yerde kötü bir üne sahip olduğu için gergin hissetmekten kendini alamıyordu. Bu adamların kim oldukları ve ne yaptıkları hakkında her zaman anlatılacak hikayeler vardı. Söylentiler ve dedikodular kötü bir şeydi, ama bu kesinlikle kimsenin konuşmasını engellemiyordu.

"Hadi ama Raine, neden buraya gelmek zorundaydın? Bunu sevmediğimi biliyorsun ve şimdi kendi kendime konuşuyorum."

Annesi ona her zaman korkuyla yüzleşmesini, ondan kaçmamasını söylemişti. Arabayla uzaklaşmak için çok güçlü bir istek duyuyordu, ama bunun yerine anahtarlarını ve cep telefonunu aldı ve arabasından indi.

O pes eden biri değildi, arkadaşını böyle zor durumda bırakacak biri de değildi, bu yüzden açıkçası onu çok korkutan motosiklet kulübünün ana binasına doğru yöneldi.

Bu adamlardan hiçbirini tanıımıyormuş gibi davranıyordu. Buraya gelen birkaç kadının saçını yapmıştı belki, ama yine de emin olamıyordu. Kadınlar konuşmayı severdi ve çalıştığı kadınların kulübe geldiğinden şüphe yoktu. Dinah onlardan biri değildi ve olmak da istemiyordu. Başını belaya sokmak istemiyordu.

Ancak, arkadaşının onu almaya gelmesi için yaptığı ricayı görmezden gelirse, annesi ona çok kızardı. Raine telefonda, bulunduğu yeri söylemekten ve acele etmesini rica etmekten başka pek konuşkan değildi. Bu yüzden saçında bukle maşalarıyla lanet olası bir kulüp binasına geliyordu. Evet, tam olarak bunu yapıyordu ve kaçıp korkmak yerine omuzlarını dikleştirdi, derin bir nefes aldı ve bunu yapmaya karar verdi.

Ön bahçede birkaç erkek ve kadın vardı. Metal bir teneke kutuda ateş yakılmış gibi görünüyordu. Etrafta birkaç tane vardı ve kulüp binasındaki müzik o kadar yüksekti ki dışarıya kadar geliyordu.

Birkaç kadının kışkırtıcı bir şekilde dans ettiğini gördü ve başka bir çiftin açık havada seks yaptığından da oldukça emindi. Yine yargılamayı reddetti - insanlar hayatlarını nasıl yaşamak isterlerse, bu onlara kalmıştı - ama arkadaşını alıp gitmek istedi.

Raine bu gece onunla birlikte gelmesini istemişti, ama o reddetmişti. Bunun için kendini şımartacağı bir geceden vazgeçmeyecekti. Öncelikleri ve itibarı vardı. Dinah, yavaş yavaş bölgedeki en iyi kuaförlerden biri olarak ün kazandığını biliyordu

ve uzaklardan erkekleri ve kadınları kendine çeken bir isim olduğunu biliyordu. Ayrıca, balo çevrelerinde de tanınır hale gelmişti.

Genç kadınlar sadece saçlarını yaptırmak için değil, makyajlarını da yaptırmak için ona geliyorlardı. Annesi ona öğrettiği tüm becerileri sevdiği için, esas olarak saçlara odaklanıyordu. Makyaj, onun için sadece zevk aldığı bir yan uğraştı ve bunu çok iyi yapıyordu, ama saçlar onu annesine daha da yaklaştırıyordu.

Birkaç kadın dışarı çıkarken ana kapıya ulaştı. Saçlarına bir bakış attılar ve ağızlarından birayı tükürürcesine birbirlerine gülerek yere yuvarlandılar.

Hepsi gülebilirdi, ama yarın saçları ısı hasarı olmadan, tam da istediği gibi muhteşem, doğal görünümlü bukleler olacaktı. Yani onlar kıskanabilirlerdi.

Ayrıca, arkadaşı telefon edip çaresizce yalvarana kadar bukle maşalarını çıkarmak için zamanı yoktu. O kötü bir arkadaş değildi.

Dinah'a defalarca güvenilir ve itimat edilebilir olduğu söylenmişti, ama Raine'in onu paspas gibi gördüğünün de farkındaydı. Bunu bir dereceye kadar kabul ediyordu, ama bu durum çok çabuk yorucu olmaya başlamıştı. Buraya gelmesinin tek nedeni vicdanını rahatlatmak istemesi idi. Haberleri açıp Raine'e kötü bir şey olduğunu görürse, kendini asla affetmezdi.

Böylece kapıdan içeri adım attı ve yeni bir cehenneme geldi.

Erkekler ve kadınlar adeta bir seks partisi yapıyordu. Işıklar kısılmıştı, ama ne yaptıklarını anlayamayacak kadar kısık değildi. Kalbi hızla çarpmaya başladı, ama bu, önünde oynanan sahne yüzünden değildi. Bu, tamamen farklı bir tür korkuydu.

Yirmi beş yaşında hala bakireydi, ama annesinin başına gelenlerden sonra, partiye gitmek ya da erkekleri tanımak istemiyordu. Hayır, şu anda bunu yapmayacaktı.

Annesini düşündüğünde, ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Bu yüzden gözyaşlarını içine attı ve arkadaşını bulmak umuduyla çıplak bedenlerin arasında dolaşmaya başladı. Herkes çıplak değildi ve hepsi seks yapmıyordu, ama neredeyse öyle sayılırdı.

Sonsuzluk gibi gelen ama muhtemelen sadece birkaç dakika süren bir süreden sonra, ana bara doğru ilerledi ve barmenin dikkatini çekti.

"Hey," dedi, neredeyse bağırarak. "Raine adında, sarışın, güzel bir kadın gördün mü?"

"Tatlım, fark etmediysen, buradaki tüm kadınlar güzel. Şimdi, bana adını söyler misin?" Ona göz kırptı ve kız, onun sarhoş ya da başka bir şey olduğunu düşündü, çünkü kızın saç maşaları hala saçında duruyordu.

Raine sık sık ona yaşlı bir kadın gibi görüldüğünü, biraz ürün sürmesi gerektiğini söylerdi.

Annesi ona saçına özen göstermenin ve bunu doğru şekilde yapmanın değerini öğretmişti. Artık annesi yanında olmadığı için, onun öğretilerini uzun süre devam ettirecekti. Hayatının geri kalanında.

annesinin vefatını düşünmek bile göğsüne bıçak gibi saplanan bir acı getirmeye yetiyordu.

"Hayır, teşekkürler. Etrafa bakabilir miyim?" diye sordu, sorun çıkarmak istemiyordu.

"Tabii."

Bu onu şaşırttı, ama ona bunu söylemedi. Tek istediği içeri girip Raine'i alıp gitmekti. Ona basit geliyordu.

İnsanların sürekli ona çarpması nedeniyle etraflarından geçmek neredeyse imkansızdı. Mümkün olduğunca özür diledi ve mazeret uydurmaya çalıştı, ama sonra bir kapı gördü ve onu bulduğu için çok minnettar oldu. Kapıdan içeri daldı ve uzun bir koridor ile merdiven boşluğu buldu.

"Siktir!" Dişlerini sıktı.

"Bir hanımefendinin böyle konuşmaması gerektiğini düşünüyorum."

Arkasını döndü ve karanlıkta duvara yaslanmış bir siluet gördü. "Evet, bir kadının ne kadar zorlanabileceğini ve sonunda patlayabileceğini görsen şaşıırırsın herhalde." Vücudunu silkeledi. "Ugh, sanırım sen... arkadaşımı görmedin."

"Arkadaşlarım buraya gelmez."

Bu tuhaf bir sözdü ve kız kaşlarını çattı. "Sarışın, güzel, adı Raine."

"Arkadaşının kim olduğunu biliyorum. Yukarıda, sağdan üçüncü kapı. Onu bulursun."

Çok rahatlamıştı.

"Teşekkür ederim."

O merdivenlere çıkıp kapıyı bulurken adam başka bir şey söylemedi. Kapı kolunu bir kez çevirdiğinde kapı açıldı ve Dinah eşikte durup arkadaşını izledi, bir değil üç erkekle birlikteydi ve tamamen şok olmuştu. En iyi arkadaşı kendinden çok mutlu görünüyordu. Hatta coşku doluydu, bir erkeğin penisini emmek arasında daha fazlasını istiyordu.

"O senin arkadaşın mı?"

Dinah sıçradı ve yüzü yaralı bir adamla göz göze gelmek için döndü. Adam koridordaki gölgelerde duruyordu ama şimdi onu görebiliyordu. Garipti, ama bu adamın bir zamanlar seksi olmasa da çok yakışıklı olduğunu hissediyordu.

Yüzündeki yaralar çoğu insan için itici gelirdi, ama o çoğu insan gibi değildi. Onlar onu itici bulmuyordu. Yaraların bir hikaye anlattığını biliyordu ve bazen bu hikayeler kalbi zayıf olanlar için uygun değildi.

Ona baktı ve avucunu yanağına koyup her şeyin yoluna gireceğini söylemek için tuhaf bir dürtü hissetti.

"Evet, o benim arkadaşım, bana haber verebilirdin."

"Dinah!" Heyecanlı bir çığlık duyuldu. "Gelmişsin, içeri gir ve eğlenceye katıl. Kıskanmayacağım," dedi Raine.

"Sanmıyorum..." Yara izli adama döndü. "Gitme vaktim geldi."

Birkaç saat sonra, Road barda oturmuş, ana yatak odalarına açılan kapıyı gözetleyerek bekliyordu.

Vlad, Hail ve Stan'in neden bir kadını paylaşmaya karar verdiklerini bilmiyordu, ama onların yaptıklarından çok kadınla ilgileniyordu. Aslında, kadının arkadaşıyla daha çok ilgileniyordu. Bukle maşası takan güzel kadın kulüp binasına girdiğinde, meraklanmıştı. Güvenlik odasında, kulüp binasının çevresini kontrol ediyor, olası bir tehdit bekliyordu.

Şu anda tek düşmanları olan Sergey Golubev, kendisine ve Paul Butterworth'a yaptıklarından dolayı hâlâ sarsılmış durumdaydı. Pislik bir insan ve çocuk kaçakçısı olan Paul Butterworth'u öldürerek, Sergey Golubev ile iş yapan herkesin risk altında olduğu mesajını vermişlerdi.

Golubev Bratva'yı çevreleyen kaynaklarının ve içeriden aldıkları bilgilere göre, bu durum iş anlaşmalarında bazı sorunlara yol açmıştı.

Bu, Road'u son derece mutlu etti, ama aynı zamanda Evil Fallen Bratva MC'nin başkanı Brute'un neden lider olduğunu bir kez daha kanıtladı. Adam ne zaman harekete geçeceğini ve her şeyden en iyi şekilde nasıl yararlanacağını biliyordu.

Adam bir makine gibiydi. Şu anda karısının hamileliğinin tadını çıkaran bir makine. Evet. Brute, Sergey'in piç torununa aşık olup onunla evlenmeye karar vermişti. Bu Road'u bile şaşırtmıştı, ama o şaşırmamıştı. Faith'ten nefret etmek istiyordu, ama o kadın insanı kendisini sevmeye zorluyordu. Sergey'in o kadını bırakıp ona zarar vermesi bir başka hatasıydı. O kadın harikaydı. Ayrıca ona acıyarak bakmamasını da seviyordu. Bu geceki kadın gibi.

Brünetin ılık atarak kaçacağını, az önce gördüğü kötü canavara annesine ağlayarak gideceğini bekliyordu. Bunun yerine, ona sadece bir erkekmiş gibi baktı ve onda başka bir sorun yoktu ve bundan hoşlandığını inkar etmeyecekti. Bir erkek olarak görülmek güzel bir duyguydu. Kulpte kalmak, onların dünyasının bir parçası olmak ve onlardan birine ait olmak isteyen kulüp fahişesi bile ona lanet bir canavar gibi davranıyordu.

Road bunun kendi geleceği olacağını bilmeliydi. Bir zamanlar, erkeklerden ve kadınlardan bilgi almak için en iyi adam olmasa da en seksi adam olarak görülürdü. Erkeklerle yattığı için değil, ama onları konuşturmayı biliyordu.

Sonra Sergey, emekli olma zamanının geldiğine karar verdi. Elde ettiği bilgilerin miktarından ve bunu ne kadar kolay başardığından hoşlanmıyordu. Çok tehlikeli hale geldiğinde, Sergey artık işe yaramadığını fark etti ve yüzünü değiştirdiler.

Hiçbir kadın ona bir erkek gibi bakmadı. Onlar sadece canavarı gördüler.

Sikişmesi gerektiğine karar verdiğinde, kadınların yüzlerindeki tiksintiyi görmek zorunda kalmamak için başlarına çuval geçirmeye zorladı.

Lanet olası Sergey.

Bir zamanlar alay etmeyi, işkence etmeyi, seks oyunlarını severdi. şimdi ise, her şeyden çok testislerini boşaltma ihtiyaı duyuyordu.

Birasından uzun bir yudum aldı ve bekledi. Dört erkeğin boşalması ne kadar sürerdi? Yorgun düşüyordu ve bir bebek bekledikleri için Brute, ziyaretçilerin veya yabancıların geceyi orada geçirmelerine izin vermiyordu. Hepsi gitmek zorundaydı.

Kardeşler bundan çok memnundu. Herkes Brute'un mutlu olmasını tercih ediyordu. Faith'i bulduğu ve yakında bir çocuğu olacağı için artık onunla başa çıkmak çok daha kolaydı. Onlara karşı hala bir pislikti, ama artık katlanılabilir bir pislikti.

"Bakıp durduğun o kapı bir tür uzaylı mı?" diye sordu Sarge.

"Siktir git."

"Biliyorsun, kibar davranarak arkadaş edinirsin."

"Arkadaş edinmekle ilgilenmiyorum." Orada bulunanlara avladığı bir kadın olduğunu söylemeye niyeti yoktu. Hepsi gülerdi ve o da çocukları dövmek için havasında değildi.

Hepsi birleşmeli ve yaklaşan saldırıya hazır olmalıydı. Road bir saldırı olacağını biliyordu, ama şu anda Sergey hasar kontrolü yapıyordu. Sergey'i tanıyordu, hamlelerini, yerleştirdiği parçaları biliyordu. Bundan sonra çaresiz kalacaktı, ama birini kullanmasına da hazırlıklı olmalıydı.

Bir an için, bunun curling yapan kadın olup olmadığını merak etmeden edemedi. Sergey'in istediği bu muydu? Eğer ona nasıl görüldüğünü gösteren bir fotoğraf göstermiş ve alışması için zaman vermişse, belki de kadın kulüp binasına sızmaya çalışmak için buradaydı. Sergey'in bunu denediği ilk sefer olmazdı.

Beklemekten bıkmıştı ve o gizemli kadın hakkında ne kadar çok düşünürse, o kadar şüpheleniyor ve sinirleniyordu. Ayağa kalktığında, Sarge'ın "Oh, lanet olsun" gibi bir şey söylediğini duydu, ama umursamadı. Cevaplara ihtiyacı vardı ve bunları almanın tek yolu, onları almaktı.

Sanki çocuklar onun aklını okumuş gibi, Raine'i de yanlarında getirerek kapıdan içeri giriyorlardı. Onlara iki saniye bile zaman tanımadan Raine'i boğazından yakaladı ve onu duvara çarptı. Masum kadınlar yoktu. Sadece masum çocuklar vardı ve o da zor bir durumdu, çünkü çocukların ebeveynlerinin emirlerini yerine getireceklerini biliyordu.

Raine paniğe kapıldı ve onun kollarını tırmalamaya çalıştı. "Road, ne yapıyorsun lan?" dedi Stan.

"Arkadaşın, bu gece sana gelen."

"Dinah," dedi Raine. "Adı Dinah." Korku onu sardığında sesi titredi. Adam bunu gördü ve zevkle izledi.

"Dinah'ın nerede yaşadığını söyle." "Dostum, Brute'u çağır!"

"Golubev hakkında her şeyi biliyorum. Saldıracak ve bir sonraki stratejisini biliyorum, o yüzden neden işimi yapmama izin vermiyorsun?" "Dinah masum," dedi Raine.

Bu kadının canını sıkmak istiyordu, ama onu Dinah'a götürmesi için ona ihtiyacı vardı.

Tutuşunu kaybetmeden, onu duvardan çekip sürüklemeye
sürüklemeye kulübeden kulüp binasına dışarı dışarı
park otopark otopark O

Arabasına yaklaştığında Raine ağlıyordu ve onu bırakması için yalvarıyordu. Hiçbir yere gitmiyordu.

Sergey, en iyisi olduğunu düşünüyordu, ama artık en iyi durumda olmadığını öğrenecekti.

Yolun izleri, bilgiyi kolayca elde etmesini engelleyebilirdi, ama bu, seçeneklerinin tükendiği anlamına gelmiyordu. Hala istediğini elde etmenin yolları vardı.

"Dostum, Brute'un bundan hoşlanacağını sanmıyorum," dedi Sarge.

"Ya içeri girip beni bekle ya da arabaya bin. Seçim senin, ama bu saçmalığı bu gece bitireceğim."

Direksiyona geçti ve Raine'e adresi vermesini söyledi. Raine adresi karıştırdı, ama o nereye gideceğini biliyordu. Sarge'ın arabaya binmesi onu çok şaşırttı.

"Lütfen, lütfen, yemin ederim, Dinah'ı partiyi seveceğini düşündüğüm için aradım ve gelmesini istedim."

"Sarıcılarla mı?" diye sordu Road.

Ona yalan söylenmeyecekti.

"Tamam, ona korktuğumu söylemiş olabilirim, ama bunu onu buraya getirmek için yaptım, hala saçlarını kıvırıyor olacağını düşünmemiştim, ama... Dinah, Dinah'tır. Lütfen beni bırakın. Çok üzgünüm. Sadece iyi vakit geçirmek istedim."

"Kapa çeneni," dedi Road.

"Bence doğru davranmıyorsun," dedi Sarge.

"Sen de çeneni kapatabilirsin. Ne yaptığımı çok iyi biliyorum."

Dinah'ın evine kadar sürdü ve arabayı durdurdu.

Küçük, tek katlı, merdiveni olmayan, bungalov gibi bir yerdi. Önünde küçük bir bahçe vardı ve arka tarafının da aynı olduğunu hayal etti. Aile kurmak veya yaşlanmak için güzel bir yerdi. Garipti, çünkü bu, onun da her zaman istediği bir şeydi.

Sergey zor bir adamdı ve insanları yerine oturtmayı ve doğru zamanda onları kullanmayı bilirdi.

Arabadan indi ve Sarge'a arabada kalmasını söyledi.

Silahlı pantolonunun arkasında duruyordu. Önce istediği cevapları alacaktı, sonra da lanet evi kırmızıya boyayacaktı.

"Road, bu durum hoşuma gitmiyor."

"Arabada kal. Kaçmaya çalışırsa, onu öldür." Arabadan indi ve Dinah'ın evine doğru yöneldi.

Zili izleyerek, kendine soru sormadı, sadece zili çaldı.

Örnek bölümün sonu

www.evernightpublishing.com/roads-betrayal-by-sam-crescent

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM